

MICHELANGELO'NUN DEFTERİ

PAUL CHRISTOPHER

Kentince

Roman

MICHELANGELOUNUN DEFTERİ

Paul Christopher

Evin karanlık bir köşesinden bir adam fırladı. Tam aynı anda Finn karanlıkta adamın elinde ışık saçan bir nesne gördü ve elleriyle gözlerini kapattı. Kalbi adeta ağzından dışarı fırlayacakmış gibi heyecanla çarpıyordu.

"Neler oluyor?" bunlar Peter'in söylemeye vakit bulabildiği tüm sözcüklerdi.

Hızla üstlerine gelen ayak sesleri ve adamdan yayılan ucuz tıraş losyonu kokusunu hissettikten hemen sonra başına sert bir cisimle vurulan Finn, dizlerinin üstüne çökmek zorunda kaldı. O ışık el feneri miydi acaba? Çünkü şu an her yer karanlığa gömülmüştü.

Peter'ın kendisine yardım etmek için koştuğunu fark etti ve bayılmadan saliseler önce korkunç bir çığlık ve arkasından bir sıvının aktığını duydu; bu korkunç sesin sahibinin kim olduğunu merak ederek bilincini yitirdi.

GİRİŞ

22 Temmuz 1942 La Spezia, Ligurian Sahili Kuzey İtalya Maggiore Tiberio Bertoglio, Mussolini'nin Kara Tugaylarının, siyah şeritli, kan kırmızı gümüş renkli, yakası gümüşü siyah kafatası ve kemik sembolleriyle süslü üniformasını giymişti. Ancak toz içindeki Lancia marka resmi arabanın arka koltuğunda kollarını Duce stilinde göğsünde kavuşturarak otururken kendini hiç de dıştan görüldüğü kadar muhteşem hissetmiyordu. Üzerindeki üniforma sahteydi. Orduda falan değildi ama ordudan daha fazla nefret edilen OVRA'da, Organnizzazione eli Vigilanza Repressione dell'Atifascismo yani AntiFaşizme Karşı Hareketleri Tespit Komisyonunda, Mussolini'nin gizli polisi olan, İtal yan Gestaposunda çalışıyordu.

Eski ve berbat bir SavoiaMarchetti SM.75 ile bu sabah Roma'dan uçmuştu. Mavi kuş simgeli Ala Littoria'nın kuyruk bölümünde İtalyan Hava Kuvvetleri'nin hava hâkimiyet sembolü üç siyah balta, silik de olsa belli oluyordu. Hava da dört saatlik sarsıntılı bir yolculuktan sonra La Spezia deniz üssüne ulaşmış, şoförlü bir resmi araç tarafından alınmıştı. Şu anda da yolculuğunu tamamlamak üzereydi.

Sürücü Portovenere'nin dar, dolambaçlı yollarından geçerek balıkçı limanı La Grazie'ye doğru iniyordu. On ikinci yüzyılda inşa edilmiş Castello Doria'nın muhteşem görüntüsü arkalarında kalmıştı. Yedi yüzyıl önce Spezia Körfezini korumak için yapılan şaheser halen aynı görevi sürdürüyordu. Bertoglio bu korunmuş körfeze baktığında aralarında dev savaş gemisi Andrea Doria ve onun kardeş gemisi Giulio Cesare'de bulunduğu demir atmış İtalyan donanma sınıfının yarısını görebiliyordu. Hırpalanmışlar, kararmışlardı ama hâlâ suyun üstünde dimdik duruyorlardı.

Resmî araç sonunda harabe halindeki eski limana ulaştı.

Bertoglio kocaman, gri renkli cipten inip şoföre hemen bir Fascisti topuk selamı verdi.

"Yarım saat içinde geri dön. Daha önce değil," diye emir verdi.

"Emredersiniz, Maggiore. Yarım saat."

Şoför başını sallayarak, eski Lancia'ya binip çalıştırdı ve gözden kayboldu. Ormanlık bir arazi olan Pamaria adası koyun yarım mil karşısındaydı ve balıkçı kasabasıyla liman çıkışının tam ortasında yer alıyordu. Bertoglio San Giovanni Ali' Orfenio manastırının alçak çatılı binalarını buradan seçebiliyordu. Manastırın küçük bir iskelesinde, bağlanmış geniş bir eski tekne görülüyordu. Bertoglio etrafına bakındı ve sonunda birkaç yüz metre ileride bir sandal gördü. San 11.1 ki sigara içiyor ve biriyle konuşuyordu.

Bertoglio sen bir şekilde "Beni manastıra götürmek için kaç para istlersin?" diye sordu. Balıkçı onu baştan aşağı süzdü. Gözleri kolundaki şeritlere ve Mussolini taburlarının işaretlerine takılmıştı.

"Neden oraya gitmek istiyorsunuz?" diye sordu yaşlı adam. Nemli bakışlarını askerî üniformadan ve kurukafa simgesinden ayırmıyordu. Ancak etkilenmiş de gözüküyordu.

"Orada işim var ihtiyar. Şimdi söyle kaç para istiyorsun?"

"Seni götürmek için mi? Yoksa götürüp getirmek için mi?"

"Götürüp getirmek için," diye hızla cevap verdi Bertoglio. "Limanda bekleyeceksin. Oradan birini alacağım."

"Bunun için ayrıca ücret isterim."

"Buna hiç şaşırmadım. İhtiyar."

Diğer adam gülümsedi ve ilk kez konuştu. "Ona her ihtiyar dediğinde masrafın anacaktır. Çünkü kendisi bir keçi kadar dinç olduğunu düşünüyor. Ve manastırdaki tüm rahibelerin kendisiyle sevişmek istediklerinden emin."

Yaşlı adam ağzındaki yarım düzine çürük dişi göstererek güldü. "O lanet olası rahibeleri rahip Bertole'ye bıraktım," dedi. "O yaşlı kadınları bıyıklarıyla gıdıklamayı sevebilir ama ben kıyıdağ genç tazeleri tercih ederim."

"Zaten onlar da seni istiyorlar."

"Kaç para?" diye sorarak sözlerini kesti Bertoglio.

"Bu senin kaç paran olduğuna göre değişir."

"Sadece 200 metrelik bir yol var."

"Maggiore. Belki de İsa gibi suyun üstünde yürüyebilirsin."

Bertoglio elini ceketinin cebine attı, bir tomar lîret çıkartıp içlerinden altı tanesini uzattı. Yaşlı adam kaşlarını kaldırıncaya altı tane daha verdi.

"Yeterli sayılır," dedi yaşlı adam. Paraları buruşuk eliyle çabucak cebine attı. "Prenslere layık gondoluma buyurun.

Size manastıra kadar eşlik edeceğim," dedi.

Bertoglio acemi hareketlerle sandala atladı ve yavaşça tahtanın üzerine oturdu. Yaşlı adam hemen arkasından binip, uzun kürekleri aldı. Küreklerden birini kullanarak tekneyi iskeleden uzaklaştırdı. Sonra da küreklerin ikisini de yerlerine yerleştirip, yavaşça çekmeye başladı. Bertoglio kıpırdamadan oturuyor, eliyle sandalın kenarını sıkıca tutuyordu. Sahilden uzaklaşmaya başladıklarında yavaş yavaş midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Yanında, koca bir kovanın içinde yüzen kahve renkli jelatinimsi bir şeyler vardı. Kovadan berbat bir koku yayılıyordu. Bertoglio'nun zaten kalkmış midesi giderek ağzına geliyordu.

"Kalamar kafası," diye açıkladı yaşlı adam. "Onları sevişip, zevk içinde yüzeğe doğal çıkarırken yakalarsın. Spermelerini püskürtme fırsatı bulamadan kafalarını koparır ve güneşte bir iki gün bekletirsin. Yem atıp beklemekten daha kolay bir yol."

Bertoglio hiçbir şey söylemedi. Manastırın girişi giderek yaklaşıyordu. Burası uzun, alçak bir binaydı. Manastırın, önündeki dik kayalıklardan çıkmayı kolaylaştırmak için, taş merdivenler oldukça düzensiz bir biçimde inşa edilmişti.

Arka tarafında dik bir arazi uzanmaktaydı. Bir de beyaz boyalı demir işlemeli parmaklıkların çevrelediği küçük bir mezarlık göze çarpıyordu. Aslında mezarlık birkaç zeytin ağacının gölgesine tek tük dikilmiş taş ve haçtan ibaretti.

Yaşlı adam balık kalıntıları içindeki sandalın kenarına doğru sarkıp elindeki halatı uzatarak manastırın giderek yaklaşan küçük iskelesine doğru fırlattı. İskeleğe iyice yaklaştıkları sırada küçük yüzünün etrafına doladığı beyaz atkısıyla lacivert cüppeli yaşlıca bir kadın ellerini önünde kavuşturarak ön kapıdan çıkıp iskeleyi izlemeye başladı. Bertoglio yaklaşırken de sakince durup bekledi. Bir süre için, çünkü çocukken bu tür yaratıklar onun evreninin merkezi halindeydi, Bertoglio içini dolduran endişe ve utanç duygusunun etkisine kapıldı. Buna midesinin bulanması da eklenince Bertoglio balıkçı sandalından atlayıp, iskeleye ayak basarken kendini daha da kötü hissetmeye

başladı. Kadın ona baktı, sonra bir tek kelime bile etmeden arkasını dönerek, manastıra girdi. Bertoglio da onu izledi. Bir süre sonra Bertoglio kadının peşi sıra taş binanın serin ve karanlık koridorlarında ilerliyordu. Ortada yapay hiçbir ışığın olmadığı anlaşılıyordu.

Bertoglio gözlerini kırıştırdı. Rahibe birden diğerlerinden hiçbir farkı olmayan karanlık bir tünele saptı, ardından da duvarlarında birkaç raf dolusu kitabın, geniş bir tahta masanın, birkaç iskemlenin ve taş bir şöminenin bulunduğu bir dinlenme odasına girdi. Odanın tahta panjuru kapalı tutulan küçük bir penceresi olduğunu gördü. Bertoglio geniş tahta aralıktan aşağıdaki sahili ve iskeleyi görebiliyordu. Yaşlı balıkçı iskelede değildi, yolu çoktan yarılamıştı bile.

Bertoglio küfretti. "Caccati in mano e prenditi a schiaffif (Seni bir yakalarsam) Yumruğunu avucuna hızla vurdu.

"Bir şey mi söylediniz, efendim?"

Kısa, hoş yüzlü, kırk yaşlarında bir rahibe şöminenin yanındaki karanlık bir geçitten çıkarak yanına geldi. Kendisini buraya getirenin aksine bu rahibenin elbisesinin üst kısmı tahta boncuklarla bezeliydi. Boynundaki bir zincire geçirilmiş iri bir haç kolye de sarkık göğüslerine kadar iniyordu.

"Bir şey söylemedim," elledi Bertoglio." Peki, siz kimsiniz?" diyerek kaba bir şekilde sordu. Çenesini öne uzatarak yaptığı bu soruş tarzı, istemeyerek de olsa sık sık alaya alınan Duce duruşunun tam bir kopyasıydı.

"Ben baş rahibeyim. Rahibe Benecletta. Siz de büyük bir ihtimalle bize geleceği bildirilen kişisiniz."

"Ben Maggiore Tiberio Bertoglio: Altıncı bölümden," diye kendini tanıttı Bertoglio.

"Gizli polisten birilerini bekliyordum," dedi Rahibe Benecletta.

"İtalyada gizli polis yoktur," dedi Bertoglio.

"Ve siz de aslında burada değilsiniz. Maggiore. Ben hayal görüyorum." Kadın bıkkın bir şekilde gülümseyerek "Sanırım bir Gestapo her iki ülke için de yeterli sayılır," dedi.

"Çocuk için geldim," dedi Bertoglio. Elini cebine atarak ağzı Vatikan damgası ve bir haç işaretiyle mühürlü küçük bir paket çıkardı.

"Yükseklerde dostlarınız var anlaşılın," dedi Rahibe Benedetta. Kısacık işaret parmağını mührün altına sokup çekti, paketi açtı. Paketin içinden bir doğum sertifikası, Vatikan, İsveç hükümeti ve Nazi Göçmen Kurumu tarafından verilmiş bir seyahat belgesi çıktı. Pakette adı belirtilmeyen bir yetişkin içinde aynı belgeler vardı. "Bunlar Frederico Botte adına hazırlanmış," dedi.

"Çocuğun adı bu."

"Hayır, değil. Sizde bunu biliyorsunuz Maggiore."

"Artık adı bu. Onu getirin."

"Eğer size bu manastırda Frederico Botte adında biri yok dersen ne olur?"

"Bu soruya yanıt vermemeyi tercih ederim Başrahibe.

Çünkü her ikimiz için de iyi olmaz. Eğer çocuğu gizler ve derhal buraya getirmezsensiz, çok büyük sorunlarla karşılaşılacaktır," dedi ve sustu. Ardından "Sadece bana verilen talimatı yerine getirmek için buradayım Başrahibe. Bu benim de hoşuma gitmiyor. Sizi temin ederim."

"Pekâlâ."

Rahibe Benedetta şöminenin üstündeki küçük zili alıp çaldı. Zil sesi odada çınladıktan birkaç saniye sonra etek, bluz ve süveterli halinden pek memnun gözükmeyen genç bir kadın geldi. Üç yaşlarında bir erkek çocuğunun elini tutuyordu. Çocuk kısa pantolon, beyaz gömlek giymiş, kısa bir de kravat takmıştı. Saçları suyla ıslatılarak geriye taranmıştı ve de çok korkmuş gözüküyordu.

"İşte çocuk bu. Bu da Rahibe Filomena. Çocuğun bakımını o üstlenecek. Hem Almanca hem de İngilizce konuşabildiğinden çocuğun ihtiyaçlarını da kendi ihtiyaçlarını da karşılama konusunda bir sorunla karşılaşmayacaktır," dedi.

Onlara doğru yaklaşarak genç kadını iki yanağından da öptü ve onlara doğum belgesiyle, seyahat evrakını verdi. Rahibe Filomena belgeleri alıp, oldukça sıradan görünüşlü hır1 111 m cebine yerleştirdi. O da çocuk kadar korkmuş gözüküyordu. Bertoglio onun korkusunu anlıyordu. Eğer kendisi de Rahibenin gönderildiği yere gitmek zorunda kalsaydı aynı derecede korkardı.

"Beni getiren sandal gitmiş. Karşıya nasıl geçeceğim?"

"Kendi ulaşımımızı kendimiz sağlayabiliyoruz," dedi Rahibe Benedetta. "Rahibe Filomena'yla git, sana göstereyim."

Bertoglio başını salladı. Topuklarını hızla birbirine vurdu. Tam Fascisti selamı vermek üzere kolunu kaldırıyordu ki bunun yerine kısa bir baş selamı vermenin daha yerinde olacağını düşündü. "İşbirliğiniz için teşekkürler Muhterem Rahibe."

"Bunu sadece çocuk için yaptım. Bu çılgınlığın ortasında o, hepimizin aksine son derece masum bir varlık.

Hoşça kalın."

Başka bir şey söylemeden Bertoglio topukları üstünde dönerek odayı terk etti. Rahibe Filomena'yla çocuk da onu uysallıkla takip ettiler. Çocuk kapının eşiğinde durup omuzlarının üstünden sessizce arkasına baktı.

"Hoşça kal Eugenio," diye fısıldadı Rahibe Benedetta.

Çocuk artık gitmişti.

Pencerenin yanına gidip, tahtaların arasından iskeleye doğru yürüyen üç kişiyi izledi. Koroya yardım eden, kasabanın gençlerinden Dominic iskelede bekliyordu. Çocuğun manastırın sandalına binmesine yardım etti. Ardından da aynı yardımı Filomena için yaptı. Bertoglio ise komik üniforması içinde Delaware'ı geçen Washington'a benzer bir pozda yerine yerleşti. Birkaç saniye içinde adadan ayrılarak yola koyuldular.

Rahibe Benedetta çocuğu görebildiği son ana dek onları izledi. Sonra odayı terk ederek uzun koridordan, birbirinden ayrılmış odacıklardan geçti. Sonunda binanın daha alçak bölümüne, banyo ve tuvaletlerin arka kısmına ulaşır, binadan dışarı çıktı. Akşamüstü saatlerinin giderek azalan güneş ışığı altında dar bir patikadan yukarı, tepedeki mezarlığa kadar çıktı. Orada fazla durmadan biraz daha ileriye karanlık içindeki ağaçlara doğru yürüdü. Sonunda çiçekli, çam kokulu bir vadiye ulaştı.

Bu etkileyici manzarada yürüyüşünü sürdürdü. Bir yandan rüzgârın sesini diğer yandan da dalgaları dinliyordu.

Eğer Katherine bir şeyi sevmişse kesinlikle sevdiği şey bu yer olmalıydı. Burası onun acılar içindeki yaşamında huzur bulabildiği tek yerdi. Portovenere'deki rahip onun kutsal mezarlığa gömülmesine izin vermemişti. Rahibe Benedetta da bu konudaki ısrarlarını sonuna dek sürdürememişti. Bu yerin

Tanrıya yeryüzündeki her yerden daha yakın olduğunu düşünüyordu. Katherine de burayı tercih ederdi.

Küçük mermer haçı kolaylıkla buldu. Etrafında sarmaşıklar bile büyümüştü. Dizleri üstüne çöktü, taşı temizledi ve üstündeki yazıyı bir daha okudu.

Katherine Mania Teresa Annunzio 22 10 1939

Huzur İçinde Yatsın Rahibe Benedetta sağ bileğine takılı tespihi yavaşça çıkartıp iki eliyle sıkıca tuttu. Taşa bakarak papaların kendini denize atan genç bir kadının son sözlerinden derledikleri eski bir duayı mırıldanmaya başladı:

"Bu melodiyi işitmek çok hoş:

Sana saygım sonsuz. Yüce Meryem!

Bu melodiyi mırıldanmak çok hoş:

Sana saygım sonsuz kutsal Meryem/ Sen benim sevinç kaynağım, tek umudum, tertemiz aşkımsın.

Tüm sıkıntılara karşı direnme gücümün kaynağısın.

Eğer ruhum sıkıntıdaysa ve tutku sarhoşluğuna yakalanmışsa acı veren yükün mutsuzluk ve gözyaşları içindeyse, eğer çocuğunun içinde bulunduğu durumu görürsen Ah yüce Bakire Meryem, senin o yüce annelik dokunuşunda huzur bulmama izin ver Ama ne yazık ki, son gün çoktan geldi çattı.

Şeytanı derinliklere doğru def et ve yanımda kal Sevgili Anne yaşlı ve günahkar çocuğunun yanında.

Nazik dokunuşunla, çocuklarını koru ve onları ruhun eninde sonunda döneceği Tanrıya emanet et.

Amen."

Rüzgâr giderek hızını artırıyor, ağaç dallarını savuruyor, sanki duaya karşılık veriyordu. Çocukluk yıllarının o güçlü inancı geri dönmüştü. Tanrının varlığını hissetmenin verdiği sevgiyle içi huzurla doldu. Ardından bu duygu yanaklarından hızla süzülen gözyaşlarıyla birlikte sona erdi. Bertoglio'yu, Filomena'yı ve çocuğu düşündü. Katherine'i düşündü. Adamı, Bunu Katherine'e yapan küstah adamı, onu bu sona sürükleyen kişiyi düşündü. O adama elbette dua etmeyecekti. Sırada onun için yıllar önce annesinden duyduğu bir beddua vardı.

"Mezarında çürüyesin, kurtçuklar gözlerini oysun, ruhun ailenin ve dünyanın gözleri önünde çürüsün. Sonsuza dek lanetlenesin. Cehennemin soğuk ateşi dışında hiçbir lütufa maruz kalamayasın."

Bakırı andıran saçları ışıldıyordu. Saç kıvrımları son derece doğal bir biçimde soluk omuzlarının ucuna kadar iniyor, diğer taraftan da göğüslerini zar zor örtebiliyorlardı. Göğüsle ri kusursuzdu, ne fazla büyük, ne de fazla yuvarlaktılar. Pürüzsüz cildinde her bir göğsünün ucuna doğru sadece birkaç çil vardı. Göğüs uçları yan saydam bir pembelikle gölgelenmişti. Bu rengin benzeri sadece bazı egzotik deniz kabuklarının iç yüzeylerinde olabilirdi. Uzun kollan aşağı yukarı 1.65'ük bir kadından bekleyemeyeceğiniz kadar güçlü görünüyordu. Elleri son derece zarifti, parmakları ise bir çocuğunkiler gibi inceydi, tırnakları da kısacık kesilmişti.

Yüksek göğüs kafesi göğüslerinin altında adeta bir kemer şeklini alıyordu. Dümdüz karnı kasıklarının üstünde küçücük bir gözyaşı damlası gibi duruyordu. Bu bölgedeki tüyler ise belki de sıcak gümüş renginden bile daha parlaktılar ve kızıl saçlı birçok kadının yaptığı gibi hafifçe uzatılarak kasıklarının arasındaki gizemi gözlerden uzak tutuyorlardı.

Upuzun boynunun altından itibaren sırtı pürüzsüzdü.

Kuyruksokumuna doğru, kalçalarının ayrılma noktasına yakın yerde soluk bir boynuz şeklinde bir doğum izi vardı.

Bacakları uzun, baldırları güçlüydü, hoş ayak bileklerini yüksek kemerli, zarif bir çift ayakla sona eriyordu.

Adeta bir şelaleyi andıran bakır rengi saçların çevrelediği yüz, bedenın diğer bölümleri kadar kusursuzdu. Alını geniş ve açıktı, elmacık kemikleri iriydi, ağzında en küçük bir kusuru dahi yoktu. Azıcık geniş çene yüzüne bakıldığında insanın içini müthiş bir masumiyet duygusu kaplıyordu.

Burnu birazcık uzundu. Tam anlamıyla klasik güzellik olarak yapılan tanımlara uygun bir yapıdaydı. Burnunun kemerinin üstünde yaklaşık bir düzine kadar çil göze çarpıyordu. Gözleri çarpıcıydı. Geniş, neredeyse korkutacak kadar zeki bakışlı ve koyu yeşildiler.

"Evet. Süre doldu beyler bayanlar." New York Studio Okulunun öğretmeni Dennis ellerini çırparak kürsüden kalktı. "Teşekkürler, Finn, bugünlük bu kadar." Dennis ona memnun bir ifadeyle baktı, o da hafifçe gülümsedi. Sınıftaki bir düzine insan çizim araçlarını toplayarak, çantalarına yerleştirmeye başladılar. Sınıf bir anda gürültüyle konuşan insanların sesleriyle dolmuştu.

Genç kadın, eğilerek, eski siyahbeyaz çiçekli kimonosunu alıp giydi. Kuşağını incecik beline doladı, sonrada sahneden indi. Odanın diğer ucundaki soyunma kabinine daldı. Adı Fiona Katherine Ryan'dı ama arkadaşları tarafından Finn diye çağırılırdı. Yirmi dört yaşındaydı. Yaşamının büyük bölümünü Ohio'da geçirmişti ama son bir buçuk yıldır New York'ta çalışıyor ve okuyordu. Burada geçirdiği her saniyeden son derece büyük keyif alıyordu.

Kimonosunu çabucak çıkartıp sırt çantasına koydu.

Birkaç dakika sonra eski Levi's kotunu, en sevdiği spor ayakkabılarını ve Midtown'a giderken geçeceği otobanda sürücüler tarafından rahatlıkla görülebilecek neon yeşili tişörtünü giydi. Kendisine hep bir ağızdan güle güle diye bağırın resim sınıfına hoşça kalın diyerek Dennis'in yanın, 1 İğ'typ çekini aldı. Dışarıda öğle güneşi parıldıyordu. Lastikleri eskimiş Schwinn Lightweight marka bisikle tinin zincirlerini çözdü.

Sırt çantasını Çikita muz kolisinden yaptığı bagaja yerleş tirdi, üstüne zinciri geçirip, bir tarafından kilitledi. Saçlarını lastik tokayla sıkıştırarak atkuyruğu biçiminde toplayarak, giydiği markasız beysbol şapkasının arkasından çıkardı. Bi sikletine atladı, Sekizinci Caddeye doğru yola koyuldu. Son ra da Altıncı Caddeye doğru, kuzeye döndü.

ParkerHale Sanat Müzesi Beşinci Caddeyle Altmış Dördüncü ve Altmış Beşinci Caddelerin arasında, Central Park hayvanat bahçesinin karşısındaydı. Aslında bina Old Mother adlı bir karaciğer ilacı üreterek para kazanan, ancak daha sonra bu evde oturma fırsatı bulamadan, nedeni belirsiz bir solunum hastalığından ölen Jonas Parker için malikane olarak inşa edilmişti. Daha sonra bina iş ortağı William Whitehead Hale tarafından müzeye dönüştürülmüştü.

Tüm ülkenin karaciğeriyle uğraştıktan sonra iki adam Avrupa'da gezerek, kendilerini sanat tutkusuna kaptırılmışlardı. Sonunda ParkerHale ortaya çıkmıştı. Bu iki adam adlarını taşıyan müze sayesinde Old Mother'ın icatçılarından ziyade müzenin kurucuları olarak hatırlanacaklardı. Braque'den Constable'a, Goya'dan Monet'e kadar seçilmiş çeşitli tablolar bu müzede sergileniyordu.

Müze bir vakıf olarak çalışıyor, aralarında belediye başkanından polis komiserine, sekreterden New York Kardinaline kadar geniş bir idare heyeti tarafından yönetiliyordu.

New York'un en büyük müzesi değildi ama kesinlikle en saygınlarından biriydi. Müzenin resim

düzenleme bölümünde staj yapabilme fırsatı bulması Finn için inanılmaz bir başarıydı. Yaptığı iş aslında idarecilikten bile daha iyiydi. Bu noktada sanat tarihiyle uğraşan uzmanların hemen yanı başında olabiliyordu. Ayrıca burada staj yapabilmesi Ohio gibi bir yerden uzak kalmasını da sağlıyor, kendisini orada karşılaşılabileceği sorunlardan kurtarıyordu.

Başka bir meslek seçme şansı yoktu çünkü annesi Ohio Üniversitesi Arkeoloji Fakültesindeydi ve ücretsiz kayıt olmasını sağlamıştı. Diğer yandan New York'ta parasız yaşayamazdı. Bu nedenle bir şeyler yapması gerekiyordu. Çünkü üniversiteden gelen destek ve burs parası geçinmesini sağlamaya yetmiyordu. Bu nedenle ressam modeli olarak çalışıyor, kataloglar için el ve ayak modeli yapıyordu. Kısacası ajans kendisine ne iş verirse yapıyordu. Göçmenlere İngilizce öğretiyor, bebek bakıcılığı bile yapıyordu. İsterlerse hayvanlara bakıyor, ya da evlere göz kulak oluyordu. Ve bazen bu koşuşturmalı yaşamının hiçbir zaman normale dönmeyeceğini düşünüyordu.

Çizim dersinden çıktıktan yarım saat sonra ParkerHale'in önüne ulaşıp bisikletini sokak lambasına zincirledi. Basamakları koşarak çıkıp büyük kapıdan içeri girdi. Bir nü resmin kapladığı çok gösterişli olmayan giriş kapısına yöneldi. Tam elini kapının pirinç koluna atıyordu ki Finn kapıdaki resimlerin birbirlerine göz kırptıklarını hisseder gibi oldu. Şapkasını çıkardı, saçlarını savurarak serbest bıraktı.

Tokasını ve şapkasını sırt çantasına tikiştirirdi. Willie adlı kır saçlı güvenlik görevlisine gülümseyerek geniş geçitten geçip, pembe mermer basamakları tırmanmaya koyuldu. Sadece Renoir'in Ormandaki Yüzücüler tablosuna bakmak için kısa bir süre durdu.

Zengin çizimlere, orman manzarasının maviyemiş karışımının oluşturduğu sıra dışı kutsal atmosfere bakakaldı. Bir kez daha bu tablonun Renoir'in fantezilerinden veya rüyalarından çıkıp çıkmadığını merak etti. Bir grup baştan çıkarıcı derecede güzel kadın tesadüf eseri yol üstünde olmayan bu yerde bir araya gelmişlerdi. Bu tablo o kadar ilginçti ki, hakkında koca bir tez yazabilirdiniz. Ancak ne düşünürseniz düşünün sonuçta bu harikulade bir tabloydu.

Finn tabloya tam beş dakika boyunca baktı sonra dönüp hızla ikinci durağına geçti. Küçük Braque galerisine doğru gitti, sonra kısa bir koridordan geçerek kapısında herhangi bir şey yazmayan bir kapıyı açıp içeri girdi. Tüm galerilerde ve müzelerde sanat eserlerinin ancak bir kısmı sergilenir, diğerleri böyle duvarların arkasında tutulurlar. Onun şimdi girdiği bu gizli bölüm ParkerHale'in baskı ve çizim bölümüydü. Baskı ve resim bölümü binanın kuzey ucunda basit, uzun bir ofisten ibaretti. Burasının aksine müze müdürlerinin odalarıyla, diğer koleksiyon bölümleri suni ışıklarla bol bol aydınlatılırdı.

Burada asitten etkilenmeyen çok miktarda kâğıdın depolandığı çekmeceler tüm duvarı kaplıyordu. Omuz hizasına kadar yükselen dolapların arasındaki her boşluğa bir masa, sandalye ve özel çizimleri incelemek için bir çizim masası yerleştirilmişti. Pak beyaz çizim masalarının alt kısmı tahta çerçevelerle güçlendirilmişti. Masaların üstü resimlerin ve çizimlerin envanter slaytlarını çıkarmak için gereken fotoğraf araç gereçleriyle ve sürekli tüm envanteri bilgisayara aktarmayı sağlayan terminallerle doluydu. Bilgisayara aktarılan bilgiler eserin görünümünü, nasıl alındığını gösteren belgeleri ve kökeniyle ilgili bilgileri içeriyordu.

Tüm yaz boyunca Finn'in işi envanter numaralarını, slayt numaralarını ve eserin köken numaralarını kontrol etmekten ve doğru yapılıp yapılmadığına bakmaktan ibaretti. Aslında sıkıcı bir işti ama yirmi dört yaşında henüz ağzı süt kokan bir çaylak müze görevlisi için yapılabilir bir işti. Annesinin her zaman söylediği neydi? "Sen bilim insanısın tatlım.

Sanat da bilim olduğuna göre her şey senin değirmeninden geçmesi gereken buğday sayılır."

Değirmenden geçmesi gereken buğday. Bu söze gülerek stenografin defterini ve kırtasiye dolabından kurşun kalemini alıp dün çalıştığı yere, kâğıt yığınlarının önüne oturdu. Mezun olduktan sonra Michelangelo'nun doğum yeri Floransa'da bir yılını geçirmiş, onun bir zamanlar yürüdüğü yerlerde yürümüş ve dil öğrenmişti. Şimdi değirmeninden geçmesi gereken buğday, poposunun arşiv dairesinde çalışan çocuktan Santo Spirito'daki budala rahibe kadar herkes tarafından çimdiklenerek mosmor edilmesiydi.

İşteki ilk gününde kendisine yeni ufuklar açacak Floran salı Rönesans ressamlarıyla ilgili bir çalışmada önemli bir görev verilmesini elbette beklemiyordu. Ama bunun yanında eğer iyi çalışırsa ertesi yıl için daha iyi ödeme alacağı başka bir bölüme tayin edileceğine dair bir söz de almıştı.

Mastırını tamamlayıncaya kadar New York'ta kalabilmeyi istiyordu. Ancak New York Alphabet City gibi bir çöplükte kalmasına rağmen çok pahalıydı.

Willie'yi yeniden gördü. Etrafta gezip anahtarlarını oradan geçmiş olduğunun anlaşılmasını sağlayan bekçi kutusuna sokup çevirdi ve ilerledi. Bunun dışında tüm bölüm tam da onun istediği gibi bomboştu. Dün çalıştığı çekmeceyi açtı, kural gereği bir çift beyaz pamuk eldiveni ellerine geçirdi ve çalışmaya koyuldu. Çizimlerin asetat kapaklarının kenarlarındaki numaralan not ediyor, bazen de çizimleri bilgisayardaki bilgilerle karşılaştırıyordu.

İki saat sonra esnemeye ve çift görmeye başlamıştı ama çalışmaya devam etti. Bir çekmecedekileri bitirdi ve ardından diğerine geçti. Ancak bu çekmece o kadar aşağıdaydı ki açabilmek için yere bağdaş kurup oturmak zorunda kalmıştı. Bulduğu o açıdan çizim dosyalarından birinin çekmecenin arkasındaki boşluğa düştüğünü ve ancak ucunun gözüktüğünü fark etti. Çekmece tamamıyla açılmadıkça dosyayı görebilmek neredeyse imkansızdı.

Finn büyük bir dikkatle çekmeceyi çekebileceği kadar dışarı çekti. Sonra elini az önce dosyayı görmüş olduğu yere doğru uzatmaya çalıştı. Bir süre uğraştı ve sonunda baş parmağıyla işaret parmağının hedefine ulaştığını hissetti.

Dosyayı tuttu ve nazikçe dışarı çıkardı. Yavaşça ayağa kalktı, bu sırada çekmeceyi de ayağıyla iterek kapattı. İyice bakmak için masanın üstüne yerleştirip eğildi. Gördüğü şey yüzünden neredeyse bayılacaktı.

Çizim yaklaşık on beşe yirmi santim ebatlarındaydı, sol tarafı sertçe kopartılmış belki de yırtılmıştı. Asetat kapağa rağmen kâğıdın çok kaliteli bir parşömen cinsi olduğunu, büyük bir ihtimalle kuzu derisinden yapıldığını ve tebeşirle sünger taşı kullanılarak yumuşatıldığını görebiliyordu. Bir zamanlar bir defterin parçası olmalıydı zira köşesindeki dikişler hâlâ belli oluyordu.

İllüstrasyon sepia mürekkebiyle(Mürekkep balığı salgısından yapılan boya) yapılmıştı. Eser o kadar eskiydi ki bazı yerleri iyice solmuş, neredeyse görünmez olmuştu. Elindeki sanat eseri muhteşemdi ve çok açık ki Rönesans dönemine aitti. Bu bir kadının resmiydi. İri göğüsleri rahatlıkla seçilebilen, geniş kalçalı neredeyse şişman bir kadındı. Resimde kadının kafası, kolları ve belden aşağısı çizilmemişti.

Resimle ilgili alışılmadık olan şey kadının bedeninin tam ortasından kesilip açılmış ve kaburga kemiklerinin tamamıyla alınmış olmasıydı. Boynu da açılmıştı ve boğazındaki tüm damarlar ortaya çıkmıştı. Damarların en belirgin ve kalın olanıysa oradan geçerek kulağın arkasına kadar uzanıyordu.

Kalp, böbrekler ve akciğerler de apaçık meydandaydı.

Karaciğer öne çıkartılmış ve düzenli biçimde çizilmişti.

Ancak midenin yerinin, rahmin daha iyi çizilebilmesini sağlamak amacıyla değiştirildiği anlaşılıyordu. Böylece vajinal bölge daha net gözüküyordu. Rahim boynu ve dış bölüm son derece büyük bir özenle çizilmişti Rahmi destekleyen dokular ve kaslarla, dolaşım sisteminin diğer organları ve temel damarlar dikkatlice eklenmişti.

Bu orta yaşlı olduğu anlaşılan bir kadın üzerinde yapılmış harikulade bir anatomik otopsi çalışmasıydı. Yalnızca bir tek şey hatalıydı. Rönesans'ta otopsi yapılmıyordu. Bu cadılık sayılıyor ve yapanlar için ölüm cezası veriliyordu. Leonardo da Vinci de bu konuda bazı denemeler yapmıştı ve ardından da suçlanmıştı ama hakkındaki suçlamalar zamanla azalarak unutulmuştu. Da Vinci'nin çağdaşı Michelangelo da aynı nedenle suçlanmıştı ama bir kanıt bulunamamıştı.

Yıllar boyunca bazı ressam ve entelektüeller, Michelangelo'nun bir keşişin kurduğu tuzak sonucu cesetlerin resimlerini çizebilmek maksadıyla Floransa Santo Spirito hastanesindeki ölü odasını kullandığını iddia ettiler. Ancak Michelangelo'nun efsanevi defteri bir türlü bulunamadığından bu söylentiler hiçbir zaman kanıtlanamadı.

Finn çizimlere bakmayı sürdürdü. Floransa'da bir yıl çalışmıştı ve oradaki zamanının büyük bölümünü Michalengelo dönemi ve onun eserleriyle ilgili çalışmalar yaparak geçirmişti. Resmin sağında ve solundaki yazılar bile onun daha önce görmüş olduğu Michalengelo el yazılarıyla büyük bir benzerlik gösteriyordu. Düşünmek için bir saniye bile harcamadan gidip sut çantasından Minolta marka dijital fotoğraf makinesini aldı. Eğer yakalanırsa başının büyük belaya gireceğini biliyordu Ama diğer yandan da bu mastırını daha rahat tamamlaması için bulunmaz bir fırsattı. Bu çizimleri tezinde kullanmak harika olacaktı. ParkeHale'in müdürü Alex Crawley son derece katı kuralları olan bir insandı.

Ondan izin almaya kalksa bir tek fotoğraf çekebilmek için sonu gelmez yazışmalarla, izin formlarıyla, dilekçelerle uğraşmak zorunda kalacaktı. Bir düzine hızlı çekim yaparak makineyi çantasına yerleştirdi. Hiç kimseye yakalanmadığı için rahatlatılarak arkasına yaslandı.

Dikkatli bir biçimde çizimi alıp masaya yerleştirdi, kuyumcu büyüteci yardımıyla ve de büyük bir özenle incelemeye koyuldu. El yazısındaki harfler okunmayı olanaksızlaştıracak kadar silikleşmişti ama yazıların kadın vücuduyla ilgili alınmış notlar olduğunu tahmin edebiliyordu.

Eldeki bilgilere göre Santo Spirito hastanesinde biri öldüğünde onu ölü odasına kaldırır, gece boyunca bir çarşafa sararak bekletir ardından bu çarşafı dikerek kefene dönüştürür ve ertesi gün tabuta yerleştirirlerdi. Ölü odasının demir anahtarı verilen Michelangelo geceleri bu odaya girer, cesedi parçalara ayırarak ilgisini çeken bölümleri inceler ve gün doğmadan odayı terk ederdi.

Bu işlemler sırasında mumu alınının ortasına kıskaç yardımıyla sıkıştırarak ışık sağladığı bazı araç gereçler kullandığı sanılıyordu. Gerçi Finn bunlara inanılıp inanılmayacağı konusunda emin değildi. Ama Santo Spirito hastanesini gezmiş, ölü odasını da ziyaret etmişti. Okuduğu kadarıyla o zamanın ekonomi sistemine göre ressamlarla manastır rahipleri arasında para alışverişi olabildiğini okumuştı. Bu söylentilerin ve öykülerin büyük bir ihtimalle gerçek olduğuna inanıyordu.

Ve artık emindi. Elinde tuttuğu çizimler ancak akılda kalanların kâğıda dökülmüş hali olmasına rağmen gerçek yaşamdan alınmışlardı ya da başka bir deyişle ölümden. Yavaş yavaş bulduğu şeyin tam olarak ne olduğunu anlamaya başlıyordu. Bu Michelangelo'nun efsanevi defterinin gerçek bir sayfasıydı. Finn defterin ciltlenme işini kimin yaptığını bile biliyordu. Salvatore del Sarto Michelangelo'nun çalışma kâğıtlarını düzenli biçimde bir araya getirerek, karton kapaklar arasında

ciltlerdi. Ama bu eser neden ParkerHale'deki bir çekmecenin arkasına tikiştirilmişti?

Eskizin asetatinin üzerindeki envanter numarasını alıp stenograf defterine geçirdi. Daha sonra çalıştığı bilgisayara defterdeki numaralan girerek taranmış slayt görüntüsünü istedi. Ancak tuhaf bir biçimde bilgisayar ekranında hiçbir şey belirmedi. Sadece ekranın ortasında dosya bulunamadı yazıyordu. Bunun üzerine ana mönüye dönerek bu envanter numarasıyla ilintili herhangi bir bilgi istediğinde ismini bir yerlerden hayal meyal hatırladığı Venedikli, önemsiz bir ressamın, Santiago Urbino'nun adına ulaştı. Yeniden ana mönüye dönüp bu kez bu adla giriş yaptığında indeks sayfalarından eskize ulaştı.

Bilgisayar verilerine göre bu eskiz Urbino'ya aitti ve Hoffman Galerisinin İsveç şubesi tarafından bir kişisel koleksiyondan 1924 yılında satın alındığı gözüküyordu. 1930 yılında Paris'te Etienne Bignou Galerisine satılmış, ardından 1937 yılında da Rosenberg Galerisine geçmişti. Sonunda yeniden Hoffman Galerisi tarafından satın alınıp William Whi tehead Hale'e 1939'da Avrupa'ya yaptığı savaştan önceki son gezisi sırasında satılmıştı. O tarihten bu yana müze koleksiyonunun kalıcı bir parçası olmuştu.

Finn yeniden ana mönüye girerek müzenin biyografi arşivindeki Santiago Urbino kayıtlarını istedi. Çağdaşları Michelangelo ve da Vinci gibi Urbino da hayvanlar üzerinde ahlak dışı deneyler yapmakla suçlanmıştı. Daha sonra kilise tarafından aforoz edilmiş ve nihayetinde de idam edilmişti. Finn saçlarıyla oynayarak bilgisayar ekranına bakakaldı. Bunların tarihsel açıdan kesinlikle bir anlamı vardı ama Finn, Urbino'nun elindeki bu eskizi yapamayacağından emindi.

"Ne yaptığınızı sormamın bir sakıncası var mı Bayan Ryan?"

Finn sıçrayarak sandalyesinde döndü. Alexander Crawley, müdür, tam arkasında, elinde Michelangelo eskiziyle duruyor ve öfkeli bakışlarla onu süzüyordu.

Crawley altmış yaşlarında, kır saçlı, gözleri zeka pırıltıları saçan yakışıklı bir adamdı. Boyu bir yetmiş beş ile bir seksenden daha uzun değildi. Hatta Finn onun ayakkabılarının içine boyunu uzun göstermesi için ilave taban koyduğundan neredeyse emindi. Her zamanki gibi takım elbisesini giymişti ama bugün daha da şık gözüküyordu. Bu şıklığın sebebi belki de bu gece gerçekleşecek, Finn ın davet edilmediği bağış toplama gecesi etkinliğiydi. Müzeye ait bir belgeyi tuttuğu elinde herhangi bir eldiven olmaması da Finn'in gözünden kaçmamıştı. Belki de müdür unvanını aldığınızda artık elleriniz yağlanmıyor ve olası diğer pisliklerin eserlere geçmesine izin vermeyecek hale geliyordur. Bu düşüncesini Crawley'e söylediğinde adamın yüz rengi kırmızı ile pembe arasında gidip geldi.

"Eldiven giyip giymemem sizi ilgilendirmez," dedi. "Siz işiniz olmamasına rağmen bu eskizi neden yerinden çıkardığınızı açıklayın?"

"Çalıştığım çekmecedeydi Dr. Crawley. İlk başta onu sıradan bir eskiz olarak düşündüm."

"İlk başta?"

"Sanırım yanlış etiketlenmiş."

"Nasıl olmuş bu?"

"Envanter kayıtlarına göre eskiz Venedikli önemsiz ressam Santiago Urbino'ya ait."

Crawley bilgisine hakaret edilmiş gibi görünerek "Santiago Urbino'nun kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Sanırım burada bir hata var. Eskiz Michelangelo'ya ait."

"Michelangelo Buonarroti'ye mi?" dedi Crawley, şaşkınlıkla. "Siz çıldırmışsınız."

"Hiç sanmıyorum, efendim," dedi Finn. "Çok iyi bir biçimde inceledim. Michelangelo eserlerinde gördüğümüz tüm karakteristik özelliklere sahip."

"Yani biz Michelangelo'nun kayıp defterinin bir sayfasını farkında olmadan tam altmış beş yıldır elimizde tutuyormuşuz. Sonra, aniden henüz mastırını yapmaya çalışan genç bir stajyer gelip onu buluyor ve gün ışığına çıkartıyor." Kocaman bir kahkaha attı. "Böyle olduğunu hiç sanmıyorum, Bayan Ryan."

"Envanter listesine baktım," dedi Finn, vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. "Müzedeki Urbino'nun başka hiçbir eseri yok."

"Öyleyse neden bu eskiz burada?"

"Büyük bir ihtimalle, sevgili kızım, Bay Parker veya Bay Hale bu eskizi sevmişlerdir."

"Neden bunun Michelangelo'nun çalışması olduğunu bir an için bile kabul edemiyorsunuz?"

"Ve neden senin bu konuda bir yazı hazırlamanı, bunun sonucunda da hem müzenin hem de kendimin büyük bir utanç içine düşmesine izin vermiyorum? Burada stajyer olarak yaptığınız çalışmaları ela egonuzu tatmin etmeye çalışma çabanızı da önemsemiyorum, tamam mı tatlım?"

"Tatlım mı? Adım Finn veya Bayan Ryan," diye yanıt verdi kızgın bir biçimde. "Bunun egomla bir ilgisi yok. Bu eskiz Urbino'ya ait değil. Bu Michelangelo'nun çalışması. Kim envanter kayıtlarını yazmışsa hata yapmış."

"Kayıtlar kim tarafından, ne zaman bilgisayara geçirilmiş?" diye sordu Crawley. Finn klavyedeki birkaç tuşa basarak envanter sayfasını açtı ve aralık çubuğuna birkaç kez basarak sayfanın en altına inip kaydı yapanın ismine ulaştı.

"11 Haziran 2003" Eyvah! Küçük bir politik hata size uzun bir yol görünmesine sebep olabilir.

"Alexander Crawley. Yani ben. Çok da fazla süre geçmemiş."

"O zaman tartışılması gereken sizin egonuzdur," dedi Finn.

"Hayır, Bayan Ryan egom değil sizin yeteneğiniz ve söylemek zorundayım ki küstahlığınız tartışılmalı."

"Michelangelo'nun çalışmaları üstüne Floransa'da bir yıl eğitim gördüm."

"Ben ise tüm yaşamım boyunca bu dehaları inceledim."

Yanıyorsunuz ve yanıldığınızı da kabul etmeye yanaşmıyorsunuz. Sizden daha eğitimli birinin yargılarına da riayet etmemeniz bana sizin burada ihtiyaç duyduğumuz kişilerden biri olamayacağınızı anlamamı sağladı. Egonuz işinizin önüne geçerse profesyonel çalışma gücü pencereden uçar, gider. Üzgünüm ama ParkerHale'deki stajyerliğinize son vermek durumundayım."

"Bunu yapamazsınız!"

"Elbette yapabilirim," diyerek yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Az önce yaptım bile." Yeniden güldü. "Tüm kişisel eşyalarınızı alıp, daha fazla sorun çıkmasına sebep olmadan burayı terk etmenizi rica ediyorum." Başını salladı. "Ben ele üzgünüm. Bu küçük bölümümüze çok şirin bir katkıdınız."

Finn bir süre adamın az önce söylediklerine inanmadan öylece yüzüne bakakaldı. Sonra masanın üstündeki sırt çantasını kaparak, hızla odayı terk etti. Az sonra ağlayacağını biliyordu ve bu, ukala

orospu çocuğu önünde yapmak isteyeceği en son şeydi. Beş dakika sonra yeniden bisikletine binmiş, güneye Alphabet City'e doğru yola koyulmuştu.

Alphabet City bir zamanlar polis telsizlerinin cızırtılarının yükseldiği televizyon dizilerinde çok sık bahsedilen bir bölgeydi. Şimdilerdeyse adı daha çok yeni ünlenmiş bir şarkıcının oturduğu ya da yeni moda olmuş, salaş bir lokantanın bulunduğu yerler arasında anılıyordu. Aslında şehir Tomkins Alanındaki parkın hemen yanına inşa edilmiş yeni binaların oluşturduğu bir yerleşim bölgesiydi. Ama gerçek işlevi New York'a yeni gelen insanların öncelikle bu dev şehre alışmak için sığındıkları daha sonra da sıkıcı olmasına aldırılmıyorsa iyiden iyiye yerleştikleri rahat bir yer olmasıydı.

Finn'in evi Dördüncü Caddedeki beş katlı bir apartmandaydı. Evine daima merdivenleri kullanarak çıkmak zorundaydı çünkü asansör çok sık arızalanırdı. Binaların sol tarafı bu şehri eğlenceli hale getiren dükkanlar, barlar ve lokantalarla doluydu. Sağ taraftan ise Aşağı Batı Yakası şehrinin sınırı geçiyordu. Yani tam olarak oradan, ilk beton yollardan bazılarının yapıldığı, ilk çok katlı binaların inşa edildiği 1960'ların kentlerin yenilenmesi projesinin gerçekleştirildiği, eskinin suç merkezi sayılan ve suçun bu bölgeden çıkarak bir kanser hücresi gibi tüm çevreyi etkilediği bilinen Village View'un güney sınırı olan Houston Caddesi geçiyordu.

Hâlâ öfkesini dizginleyemeyerek apartmanın kapısını çekip içeri girdi, kapıyı kilitledi. Bisikletini merdivenlerin altındaki boşluktaki demire zincirledi. Yukarı düğmesine bastığında asansörün harekete geçmesine şaşırı. Asansörün buzlu camının arkasının görüntüsü Stephen King'in tek gözlü yaratığının binanın karanlık dehlizlerinden dışarı çıkarken görebildiklerini çağırıyordu. Yavaşça ve sarsılarak en üst kata, dairesine ulaştı.

Dairesi küçüktü ama New York standartlarında sayılırdı.

Oldukça geniş koridorun bir ucunda oturma odası diğer ucundaysa mutfak vardı. Mutfak Aşağı Batı yakası yönündeydi. Mutfağı pencere kenarına koyduğu masanın etrafında en fazla iki konuğunu ağırlayabileceği kadar büyüktü.

Sol tarafta Dördüncü Caddeye bakan küçük bir yatak odası vardı. Beşinci katta olmasına rağmen odanın penceresinde zincirli bir kilit asılıydı.

Mutfağın sağındaki girintiye ev sahibi çalışma odası adını vererek olağanüstü bir işlev yüklemişti. Ama zaman içerisinde odanın daha ziyade büyük bir dolap, ya da yeni doğmuş bebek için bir oda olarak kullanılabilmesi ortaya çıkmıştı. Ama okuldaki bir arkadaşı ona bu odacığa uygun, çam ağacından, basit bir kitaplık ve çalışma masası yapınca çalışmak için bir yere kavuşmuş oldu. Bunun arkasında dünyanın en küçük lavabo, küvet ve tuvaletine sahip ban yosu vardı. Klozete oturan birinin dizleri lavabonun altına girerdi. Hatta istese ayaklarını uzatarak rahatlıkla küvete sokabilirdi. Banyo yaparken de yere çömelip dizlerini çenesine kadar çekmek zorunda kalıyordu.

Finn bu daireye taşındığında tüm duvarlar kasvetli bir sarıyla boyanmıştı. Şimdi ise banyoyu pembeye, yatak odasını orman yeşiline ve oturma odasıyla mutfağı açık kahverengiye boyayarak etrafındaki kasvet havasını dağıtmıştı.

Evin çalışma bölümü haline getirdiği yeri ise işyerleri gibi sadece bembeyazdı. Fırsat bulduğunda eski tahta döşemeleri açık yeşil muşambayla kapatmıştı.

Annesinin çalıştığı fakültedeki ikinci el pazarından aldığı kullanılmış Sony diz üstü bilgisayarını beşinci katta oturmasına rağmen bir uyuşturucu müptelasının eve girip bilgisayarını çalmasını önleyebilmek için oturma salonundaki eski püskü bir kilimin altında saklıyordu. Finn için bu küçücük

daire bir saraydı ve onun geleceğine açılan sihirli bir geçitti. Buradan istediği her yere gidebilecekti. Gerçi şu an için bir yere gidebileceğine pek ihtimal vermiyordu ya neyse.

Kapıyı açıp, büyük bir öfkeyle içeri girdi. Sırt çantasını kanepeye fırlattı, elbiselerini kanepenin üstüne, yerlere, banyonun kapısına atarak banyoya girdi. Rahatlayabilmek için vücudunu iyice sabunladı, ihtiyaç duymamasına karşın bacaklarındaki tüyleri tıraş etti. Gene ihtiyaç duymamasına karşın saçını defalarca yıkadı.

Tüm bunlardan sonra hâlâ öfkeliydi. Küvetin boşalması, nı sağladı, soğuk suyu açıp altında durabildiği kadar kaldı.

Bir yandan da Crawley'in Central Park'ta elinde beyaz bastonla sağa sola yalpalanarak dolaştığını, "Kör oldum. Kör oldum," diye bağırdığını hayal ederek beddua ediyordu. Bu içini rahatlattı. Banyo kapısındaki eski bornozunu alıp giydi. Bir de havlu alıp yatak odasına geçti. Saçlarını kuruturken giyecek bir şeyler arıyordu. Aniden yatağına çöktü ve elbise dolabına bakakaldı.

Ağzından öfke dolu bir inleme fırladı. Bu gece iki aydan beri birlikte olduğu erkek arkadaşı Peter'la uzun zamandır kararlaştırdıkları geceydi. Onunla ve diğer birkaç arkadaşıyla B bulvarındaki Max's Garden'da bir araya geleceklerdi. Aralarında konuşulmamış bir anlaşmaya göre sonunda "bu gece, o gece" olacaktı. Peter'ı reddetmekten o da bıkmıştı. Peter yeteri kadar yakışıklı, yeteri kadar zeki ve yeteri kadar hoştu ama Finn yatağına kiminle gireceği konusunda daima çok dikkatli olmuştu.

Columbus'ta yaşarlarken, on artışıdaki Finn çoktan güzelleşmişti ama korkunç derecede utangaçtı. Bu ölümcül bir kombinasyondur. Onun yaşındaki delikanlılar güzelliğinin etkisindeydiler ama ona ulaşamıyorlar bu eksikliklerini de ona Kırmızı Buz Dağı ya da Kızıl Kaplumbağa adı takarak gidermek istiyorlardı. Sonuçta hiçbir flörtü olmadı ve on altı yaşını bitirdiğinde bir erkek tarafından yanağından bile öpülmemişti.

Sonra, bir gün çocuğuna baktığı profesöre bundan bahsetti. Adam üniversitenin İngilizce bölümünde görevliydi, iki yaşında bir oğlu vardı ve duldu. Daha önce odada pedini değiştirirken kaza sonucu karşılaşmışlardı. Sonunda da kendisini hiç şaşırtmayacak biçimde daha önceden hiç öpülmemiş bir kız olarak girdiği evden bakire olmayan biri olarak çıktı. Yaptığından da asla pişmanlık duymadı. Bunun Oprah'ın cinsel istismar olduğunu söylediği şey olması ihtimaline karşın kendisi böyle hissetmiyordu. Onun için bu yaşanan bir mucizeydi. Ama diğer yandan bu hakkında pek sık konuşacağınız bir şey de değildi.

Adam son derece nazik, kibar ve sonrasında da ilişki boyunca hayrete düşürecek surette iyi bir âşıktı. İlişkiyi aralarındaki dostluğun bozulmasına izin vermeyecek süre içinde yani birkaç ayla sınırlayacak kadar da akıllıydı. Ama bu ilişki Finn'e deneyim kazanması, ihtiyaç duyduğu kendine güven duygusuna kavuşması için yeterli süreyi kazandırdı.

Delikanlılar hakkında da ona epey şey öğretti.

Ayrıca ona prezervatif kullanımıyla ilgili bilgiler de verdi. Nasıl kullanılacağını, erkek arkadaşının kullanmamak için ileri sürdüğü mazeretleri nasıl bertaraf edebileceğini etraflıca anlattı. Şimdiye dek bu tür mazeretleri ve daha da fazlasını duydu ama hepsinin üstesinden gelebildi. Her ihtimale karşı yatağının yanındaki komodinde birkaç prezervatif sakladı. Ayrıca cüzdanının gizli cebine de bir tane sıkıştırmıştı. Ne AIDS ne de hamilelik onun gele Delaney'le Finn evde yalnızdılar. Delaney kanepeye kızın yanına oturmuştu. Adamın ses tonu son derece kibardı. Aksanı adeta canlı bir ezgi gibiydi ama Finn bunun doğru olamayacağını çünkü adamın New York gibi bir cehennemde yaşadığını Dublin'in Fade Caddesinden gelmediğini biliyordu. Gerçi kendisi de Dublin hakkında fazla bir şey bilmiyordu.

Diğer yandan orta batı insanların tavırlarının pek güvenilir olmadığını da biliyordu. O insanlar birçok nedenle gerektiğinden bile daha fazla iyi olabiliyorlardı. Annesi ona her zaman en iyi şekerlemeler yabancıardan gelir derdi.

"Çaldıklarını götürüp sokaklarda satacak bir serserinin işine pek benzemiyor," dedi dedektif. "Tartışma götürmeyecek kadar korkunç bir olay ama Dr. Crawley cinayetiyle birlikte gerçekleşmiş olması daha elabet bir rastlantı. Eminim siz de bunu fark ediyorsunuz. Üstüne üstlük doktorla bu öğleden sonra bir tartışma yaşamışsınız."

"Arada nasıl bir bağ olabileceğini anlayamıyorum."

"Ben de anlayamıyorum Finn. Zaten bu nedenle buradayım. Arada bir ilişki olup olmadığını bulabilmek için."

"Yok."

Finn'in apartmanına doğru dönüyorlardı. Yavaşça A bulvarından saptılar. Bodrumdaki küçük barlardan müzik sesleri ve dünyanın farklı mutfaklarına ait düzinelerce farklı yemeğin kokuları geliyordu. Finn'in aslında Max'ın yerinden dönmeye pek acelesi yoktu ama Peter'ın tansiyonunun giderek arttığını hissettiğinden kalkmak istedi.

Peter kolunu Finn'in beline dolamış, elini onun Levi's kotunun arka cebine sokmuştu. Her üç adımda bir kalçaları kızınkine çarpıyordu. Lise yıllarında olsaydı bir gençle sokakta bu şekilde yürümek için sol göğsünü feda edebilirdi.

Ama şimdi bu biraz şey gibi geliyordu... Liseliler gibi. Çıktığın çocuğun adının yazdığı sokak levhasını görünce çalıp sana hediye etmesi gibi bir şeydi bu. İçini çekti. Belki sorun buydu. Peter tam da o ortama uygun biriydi.

"İyi misin?"

"Elbette. Neden?"

"İçini çektin de"

"İnsanlar bazen bunu yaparlar Peter."

"Adet falan görmüyorsun değil mi?" Bunu sorarken ses tonu regl olmanın bir tür hastalık olduğunu kasteder gibiydi.

"Âdet falan? Neymiş o falan? Belsoğukluğu mu? Mantar enfeksiyonu mu? Vajina iltihabı mı? Belki de zona?"

Kızardı, kızın sert sözlerinden incinmişti. "Hayır, hayır öyle demek istemedim. Bütün gün kötü gözüktün, ben de belki..."

"Bunun tüm geceni berbat edeceğini düşündün. İş senin için biraz fazla pis olacaktı. Çarşıfta kan pıhtısı falan?"

"Hayır," diye yanıt verdi Peter uzaklaşarak. "Bunu da demek istemedim." Elini kızın cebinden çıkardı ve onun yanından biraz daha uzaklaştı. Sonra hafifçe gülümseyerek "Benim geldiğim yerde kızlar böyle konuşmazlar," dedi.

"Evet, konuşurlar Peter. Sen onları asla dinlememişsin."

Yeniden içini çekti. Ona karşı gerçekten çok korkunç davranıyordu ve bu aslında hiç hoşuna gitmiyordu. Ancak bir insanı atlatmanın en iyi yolu onu alevlere atmaktı.

"Bak," diye açıklamaya girişti. "Sebepsiz yere işten çıkartıldım. Yaptığım şeyin iyi olduğunu sanırken sonuç tam ter si oldu. Bir salak gibi her şeyi berbat ederek biriyle kavga , ettim. Tüm bunların üstünde de Alexander Crawley adlı hayatımda tanıdığım en kibirli, ukala insan var."

"Oh be!" dedi Peter. "Bu laflan bana söylüyorsun sanmıştım." Adamın yüzünde yeniden o şirin gülümseme belirince, Finn'in az önceki kızgınlığı biraz olsun dağıldı. Apartmanın kapısına ulaştılar, Finn anahtarlarını çıkardı.

Bir şekilde birkaç saniye sonra Peter'la öpüşmeye başlamışlardı. Müzede olanlardan sonra Finn Peter'la ilgili kararını giderek değiştirmeye başlamıştı. Yumuşacık ve sıcak dudaklarının arasından uzattığı dilini yavaşça dişlerine değdirdi. Finn içinin giderek eridiğini hissetmeye başlamıştı.

Birden ağzında hoş bir nane tadı hissetti. Peter bir şekilde öpüşmeden birkaç saniye önce ağzına sprey sıkılmıştı.

Demek ki az sonra yapacağı öpüşme manevrasını önceden planlamıştı. Elini yavaşça uzatarak göğsüne ulaştı, hafif ve nazikçe okşamaya başladı. Finn aniden uzaklaştı.

Delaney uzun bir süre düşünceli bakışlarla onu süzdü.

Sonunda konuştu. "Eve, yarım saat geç gelseydin ne olacaktı sence? Asıl soru bu değil mi? Ya da buraya gelmek yerine Peter'ın evine gitseydin?"

"Neden bana bir sürü aptalca varsayımsal soru sorup duruyorsun? Peter öldü. Nedenini bilmiyorum. Bunu öğrenmek senin işin." Bir yandan da başını sallıyordu. "Eskiz hakkında sorular soruyorsun. Tüm bunların o lanet olası şeyle ne ilgisi var? Yanılmışım! Michelangelo değilmiş, tamam mı?"

"Dr. Crawley boğazında Fas işi olduğunu sandığımız bir hançerle bulundu. Koummya adı verilen bir hançer. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Peter da buna benzer bir hançerle öldürülmüş olabilir.

Müzede böyle bir şey görmediğine emin misin?"

"Evet."

"Biraz yorgun görünüyorsun Finn."

"Tahmin et beni kim yordu?"

Delaney kolundaki eski Hamilton saatine baktı. Sabaha karşı bir olmuştu. "Seninle kalacak biri var mı?"

"Kendim."

"Sen burada yalnız kalamazsın, çocuk."

"Of. Tanrı aşkına. Ben çocuk değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim tamam mı?" Bir yandan da gözyaşlarının akmasını engellemek için tüm gücünü kullanıyordu. Şu anda tek istediği yatağına uzanıp uykuya teslim olmaktı.

Delaney ayağa kalktı. "Pekâlâ, o zaman," dedi nazikçe.

"Ben de gitsem iyi olacak."

"Bence de en iyisi bu."

Delaney kan lekесinin yanından geçip kapıya doğru birkaç adım attı. Sonra döndü." Onun Michelangelo olduğuna eminsin değil mi?" diye sordu.

"Evet,"eledi Finn tekdüze bir ses tonuyla. "Kesinlikle bir Michelangelo eseriydi. Crawley'in neelediği veya neden böyle söylediği beni ilgilendirmiyor."

liyordı. Buraya gönderilmesinin nedeni kriptografi konusundaki ustalığı ve dil öğrenme becerisiydi. Nötre Dame yerine Harvard'a gitmiş olsaydı büyük bir ihtimalle şimdi CIA için çalışıyor olacaktı.

Yani sonuç itibariyle Tanrının bile casuslara ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Yoldan aşağı doğru ilerlemesini sürdürdü, ardından küçük bir girişe ulaşarak oradan kütüphaneye girdi. Burası Vatikan'ın gerçek kütüphanesi değildi. Daha ziyade turistlere hizmet veren yerlere kıyasla etkileyici fresk kubbeli yapısı ve gizli eserlerinin eskizlerinin korunduğu bölümleriyle bu yer hem çok çarpıcı hem de oldukça önemli bir yerdi. Rahip merdivenlere ulaşarak bir üst kata çıktı.

Uzun bir koridorun sonunda heybetli tahta bir kapının önünde giydiği gösterişli kıyafetiyle koruma görevini üstlenmiş bir İsviçre Muhafızı(Vatikan'da İsviçre'den kiralanan güvenlik birliği) duruyordu. Geleneksel giysisini elinde tuttuğu mızraklı bir balta ve başındaki miğfer tamamlıyordu. Ancak rahip onun hantal üniformasının altında Be retta Sİ2 hafif makineli bir tüfek gizlediğini biliyordu. Diğer yanında ise bir Beretta M9 otomatik tabanca bulunurdu. Yani İsa'nın sırları bu gelişmiş metal oyuncaklarla korunuyordu.

Rahip cüppesinin içinden plastik bir kimlik kartı çıkartıp adamın görebileceği mesafeye doğru uzattı ve tepkisini bekledi. Sonunda kapıdaki görevli üstünde ARCHIVO SECRETO, yani Vatikan Gizli Arşivi yazılı odanın kapısını açtı.

Görmeye geldiği adam arşiv bölümündeki odalardan ilkinde soluk renkli tahta bir masanın başında bir sandalye de oturmuş sabırla bekliyordu. Adamın arkasındaki raflar çeşitli belgelerle doluydu. Odada Pigna Avlusuna bakan küçük bir de pencere vardı. Odadaki adam Vatikan'da Papa'dan sonra en üst pozisyondaki kişi olan Kardinal Carlos Abruzzi'ydi. Aslında rahip bu adamın Papalık koltuğunda Adam altmış beşlerinde gösteriyordu. Orta boyluydu, belki bir yetmiş veya yetmiş beşti. Yaşına göre oldukça formda görünüyordu. Kırlaşmış, taranmamış, kıvrırcık saçları bir hayli döküldüğünden alnı anormal biçimde geniş gözüküyordu. Yuvarlak, metal çerçevesi gözüklerinin arkasındaki gözleri siyaha yakın koyu kahverengi tonuncıydı. Oldukça özenli biçimde dikilmiş, lacivert renkli, ince çizgili pahalı takım elbisesinin içine basit, markasız bir beyaz gömlek giymiş ve Turnbull & Asser marka ince, lacivert çizgili bir kravat takmıştı. Sivri burunlu ayakkabılar giymişti. Sağ bileğindeki saat altın bir Bulgari'ydi ve biraz fazla süslüydü. Ama sağ elinin yüzük parmağındaki Yale yüzükle gerçekten de iyi bir uyum içindeydi. Elinde herhangi bir alyans yoktu.

Yoğun biçimde Lagerfeld parfümü kokuyordu.

Birisi, Fas işi bir hançer olan 25 santim uzunluğundaki eğik bıçağı, bu adamın ağzının içinden beynine doğru saplamıştı. Bıçağın sapı dışarıda kaldığından ağız açık kalmış, diğer taraftan dışarı çıkan ucu adamın başının yeşil deri kaplı antika masada biraz yukarı kalkık durmasına neden oluyordu. Çok az miktarda kan vardı ve bu da özel soruşturma ekibi şefi teğmen Vincent Delaney'in özellikle ilgisini çekiyordu.

Küçük ofisin kapısında yazılı isme bakılırsa ağzında hançerle yatan ceset Alexander Crawley'e yani Altmış Beşinci Cadde ile Bulvarın köşesindeki. Central Park hayvanat bahçesinin karşısındaki

ParkerHale müzesinin müdürüne aitti. Delaney ofisin eski moda, ortasından kuşakla bağlanan cinsten kadife perdelerinin asılı olduğu yüksek pencerelerine baktı. Perdeler, kuşakları çözülmüş bir şekilde sıkıca kapatılmıştı. Delaney hayvanat bahçesindeki goril bir şey görmüş olabilir mi diye merak etmekten kendini alamadı. Ama bunu hiç sanmıyordu. Hiçbir zaman o kadar şanslı olmamıştı. Aslına bakılırsa Central Park hayvanat bahçesine hayatında hiç gitmediğinden orada bir goril bulunup bulunmadığını dahi bilmiyordu.

Odada M.E. bürosundan Singh, olay yeri uzmanı Don Putkin, fotoğrafçı Yance ve Çavuş William Boyd, yani Delaney'in aşırı kilolu, kötü giyinen ortağı olmak üzere dört kişi daha vardı. Billy cesedin ağzını incelerken Singh boynu kontrol ederek herhangi bir iz arıyordu ama öyle bir şey yoktu.

Aşağı kattaki ana resepsiyon salonundaki kokteylde şık giyimli dokuz yüz şüpheli bir yandan martinilerini içip diğer yandan da yiyecek servisinin neden başlamadığını merak ediyorlardı. Vali ve belediye başkanı dahil tüm kodamanlar aşağıdaydı. Delaney içini çekti. Her şey berbat olacaktı.

"Ne diyorsun, Singh?"

Tıbbi inceleme bürosu görevlisi başını kaldırıp baktı ve omuzlarını silkti. "Öleli yaklaşık bir saat olmuş. Cesette herhangi bir iz yok. Büyük bir ihtimalle naylon bir ipe bağlanmış. Şu ana dek birkaç naylon lif buldum. Anlaşıldığı kadarıyla biri arkasından yaklaşıp onu boğmuş."

"Hançer hakkında bir fikrin var mı?"

"Yani bana dini kuralları mı öğretiyorsun?" diyerek kibarca gülümsedi Kardinal.

"Bu basit bir prensip sadece."

"Evet, seminerlerde uzun zaman önce öğrendiğimiz bir şey. Ama sıradan bir adam İsa'nın yaptıklarına zarar vermeye kalkıyor. Acı çekme zamanıdır. Acı çekenler azizlik mertebesindeki yerini alacaktır."

"Bunlar klişe sözler Kardinal. Ama Tanrının işinin gizemlerini çözemeyiz."

"Bunun Tanrıyla ve Onun gizemli işleriyle bir ilgisi olduğundan da kuşkuluyum," dedi Kardinal. "Hem de çok kuşkuluyum."

"Burada mı?" diye büyük bir şaşkınlıkla sordu Eugene.

Finn gülümsedi. Coolidge Otelini görmüştü. Manhattan Köprüsü'nün altında üstüne kuşların tünediği, Division Sokağının ucunda, yıkılmak üzere olan binaların karşısında, adeta onlara meydan okurcasına dikilen bakımsız, dört katlı bir binaydı. İnsanın kalmayı arzu edebileceği bir yere benzemiyordu.

"Evet. Orada. Endişelenme. Kredi kartım var, ödeme yapacağım."

Telefonun ucundan bir kahkaha yükseldi. Bu sırada bisiklettteki yaşlı bir adam peşindeki bir düzine zenci çocuktan kurtulabilmek için eski telefon rehberlerini onlara doğru fırlatıyordu. New York işte. Bir an önce başını sokacak bir yer bulması gerekiyordu.

"Burada hiç kredi kartı kabul ediyonuz. Feen. Sadece nakit."

Alışkanlıkla "Burada kredi kartı kabul etmiyoruz," diye onu düzeltti Finn.

"Evet etmiyoruz. Haklısın."

"Ama nakit param yok."

"Benim var," dedi Eugene. "Sonra geri ödersin. Tamam?"

"Olur," diye yanıt verdi. Aslında on sekiz yaşında, çenesi ergenlik sivilcesi dolu, vücudunu aşırı

dikkatli gözlerle süzüp duran Rus asıllı bir çocuğa borçlanmak istediğini hiç sanmıyordu.

"Şimdi geliyorsun," diye konuştu Eugene. "Bu kadar geç bir saatte dışarıda olmak senin gibi hoş biri için iyi değil."

Tekrar güler ekledi. "Çirkin kızlar için de bu saatte dışarıda olmak iyi değil."

"Yoldayım. Yirmi dakika içinde orada olmazsam polisi ara."

Ahizenin diğer ucundan hoşnutsuzluk dolu bir ses geldi. Ardından "Eugene Zubinov tüm yaşamı boyunca polisi aramamıştır. Senin kadar güzel bir kız için bile bunu yapmayacaktır. Kıçını kaldır ve bir an önce buraya gel. Endişe etme. Kapiş?"

Çıkardığı her şeyi kapının pirinç koluna asıyordu. Botlarını da çıkardı ve askeri üniformasının altına düzgünce yerleştirdi. Tamamıyla çıplak kaldığında sandalyesine dönerek yeniden yerine oturdu. Sertleştiğini gördü ama buna aldırmadı. Yıllardır arzularını paylaşabileceği biri olmamıştı. Bu nedenle duruma aldırmamak en iyisiydi.

Masasının çekmecesinden bir çift kullanılmamış ameliyat eldiveni çıkardı. Eldivenleri eline geçirdikten sonra büyük, deri kapaklı, ağır bir kitabı alıp masanın ortasına yerleştirdi.

Kitabın kapağında basit ve anlaşılması kolay bir resim vardı. İlk gördüğü şeylerden biri olan bu resimde kenarları adeta bir yıldızdan yayılan ışık huzmeleri gibi uzayıp giden oymalı bir çarmıh vardı. Baş aşağı konumda ellerinden çivilenmiş Bakire Meryem tasviri vardı. Çarmıhın ortasında kalan bacakları yanlara doğru açılmış, yüzünden hem çarmıha gerilmiş durumda olmasının hem de ilk ve tek doğumunu da o anda gerçekleştiriyor olmasının getirdiği korkunç bir acı okunuyordu. Yüce bir çocuğu ama dünyaya değil babasının yanına layık olan çocuğu doğuruyordu. Tanrının oğlunun gücü onu öldürüyordu ama o zaten çarmıhta çektiği acılara ancak bu doğumun bitişine kadar tahammül etmek istiyordu. Asla ne kadar muhteşem bir varlığı doğurduğunu da bilemeyecekti. Dünyaya gelen varlık şaşkınlık ve öfke içinde dünyaya adaleti getirmeye ve intikam almaya söz verdi. Çıplak adam Kutsal Ana'ya dua etti ve üstünde çalıştığı son sayfayı açıp yeni bölüme geçti.

İlk satırların tüm İndilerde olduğu gibi renkli harflerle süslenmesi gerekiyordu. Küçük bir tutkal kavanozu aldı, en iyi fırçasını alıp harflerin altına ince, yapışkan sıvıyı dikkatlice sürdü. Üstlerine itinayla üfledi ardından bir parça altın yaprak alıp ince parçalar kopartarak satırların altına sıralar halinde yapıştırdıktan sonra aynı uzunlukta kâğıtlar keserek tutkalın taşan bölümlerinin üstünü pamuk bir bezle ve son derece büyük bir özenle temizledi.

Sabırla bekledi, incecik altın yaprakların iyice yapışmasının ardından daha geniş ve yumuşak bir fırçayla harflerin kenarına taşan fazlalıkları da düzeltti. Kullanacağı rengi çoktan seçmişti. Sayfanın geri kalan bölümlerini kız saçığı gibi, sıcak bir yaz gününde parıldayan taze kana benzer bakır kırmızısıyla, aslında çok daha önceden yapılması gerektiği biçimde süsledi.

olmuştu ama gözlerini açmadan, dua edip kavşağa daldı.

Gözleri hâlâ kapalıydı ve arkasından fren sesleri, korna sesleri ve çarpışma sesleri geliyordu. Dönüp nelere sebep olduğuna dahi bakmadan Kimlau Meydanını geçip, Division Caddesine ulaşıp, pazara doğru saptı ve yolu East Nehri boyunca takip etti. Artık köprüünün gölgesi üstüne düşüyordu. Nihayet, köşeyi döndüğünde Coolidge otelinin kirli binası önünde belirdi. Soluk soluğa durup, bisikletinden indi ve tahta kapıları açıp binaya girdi.

Üstüne oldukça bol gelen parlak siyah takım elbisesi içinde bir hayli zayıf, esmer çocuk Eugene kuş kafesine benzer kepenkli bir odadan çıktı.

"Başın belada mı Feen?"

"Bisikleti kaldır. Eğer Spandex bisikletçi şortu giymiş, dinozor kasklı biri gelirse beni hiç görmedin."

"Dinozor kasklı mı?"

"Spandex'le birlikte kullanılan kask." Bisikletin arkasındaki sepetten çantasını alırken hâlâ zorlukla nefes alıyordu.

"Bana bir anahtar ver seni sonsuza dek seveyim, Yevgeny."

Eski lastikli bisikleti genç adama teslim etti. O da hızla odaya girip bir anahtar kapıp geldi ve ona adeta eşsiz bir hedi yeymişçesine uzattı. Bu arada da göğüslerinin arasındaki ter lekesinden gözünü alamıyordu.

"Dördüncü kat, arka oda. Kimse rahatsız etmez."

"Teşekkürler, Eugene," dedi ve onu yanağından öpüp, üst kata doğru koştu. Genç adam gözleriyle onu takip ederken dudaklarında mutluluk gülümsemesi belirmişti. Birkaç saniye sonra içini çekerek bisikleti lobiden alıp kuş kafesini andıran kepenkli odaya götürdü.

"Feen" diye fısıldadı kendi kendine hayal dünyası içinde, yetişkinlerinkine benzer fanteziler üreterek. "Feen."

"Belki de bu nedenle öldürülmüştür," dedi Delaney.

"Hiç böyle düşündün mü? Belki de bunu bildiğin için seni öldüreceklerine yanlılıkla Peter'ı öldürmüşlerdir."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra asansörün sesini duydu.

Gitmişti. Artık tek başınaydı. Koyu lekeye baktı ardından gözlerini kaçırdı. Neden onu korkutmak istesin ki? Ve de neden sonunda gerçekten Michelangelo olmadığı anlaşılacak bir çalışmayla bu kadar çok ilgilendi ki?

Finn canından bezmiş bir halde ayağa kalkıp kapıyı iki kez üst üste kilitledi, zinciri taktı, lekeli kilime basmadan yatak odasına gitti. Oturma odasının ışıklarını da açık bıraktı. Bu gece karanlıkta uyuyabilmesine imkan yoktu.

Yatak odasında üstündekileri çıkartıp "Elsie'nin Evi Ohio" yazılı ve önünde papatyadan yapılmış kolyesiyle şirin bir inek resmi olan uzun tişörtünü giydi. Yatağına uzandı.

Gece lambasını söndürdü. Oturma odasından içeriye hafif bir ışık geliyordu. Kulağına asla bitmeyecek bir fırtınanın enerjisine benzer bir kaynaktan çıkmışçasına sürekli devam eden şehir gürültüsü geliyordu. Binadan sesler geliyordu, asansör çalışıyordu. Bu arada onun da aklında türlü türlü korku senaryoları dolaşıyordu. Mesela bunlardan birinde katil duvara tırmanarak pencereden içeri girmeye çalışıyordu.

Belki de bu gece burada kalarak aptalca bir şey yapmıştı.

Babasının ölümünü hatırladı. On dördüneydi. Annesi ona babasının Orta Amerika'nın kahrolası bir yerinde kazıdayken ani bir kalp krizi sonucu öldüğünü söylediğinde aynı bu şekilde yatağına uzanmış, gözlerini tavana dikerek ve gecenin sesini dinleyerek öylece yatmıştı. Nasıl olur da etraftaki her şey babasının ölümüne rağmen hâlâ eskisi gibi devam edebiliyordu. Babası artık gitmişti ve asla geri

gelmeyecekti. Artık kızıyla aynı evrende değildi. Peter ölmüştü, bir daha asla onun sesini duyamayacak, onun dudakları

eğer yatmıyorsanız o zaman bunun neden olduğunu düşünmeye başlarız. Anlatabildim mi?"

"Onunla yatmıyordum."

"Onu öldüren adamı da tanı mıyorsunuz."

"Hayır."

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz ki? Etrafın karanlık olduğunu söylemişsiniz."

"Etrafta dolaşıp insanları öldürebilecek birini tanı mıyorum."

"Bir şey çalınmış mı?"

"Henüz etrafa bakamadım."

"O zaman bu bir hırsızlık olayı olabilir."

"Sanırım."

"Çalınacak önemli şeyler var mı?"

"Hayır."

"Öğrencisiniz değil mi?"

"Evet, New York Üniversitesinde."

"Peter da mı?"

"Evet"

"Nasıl birlikte olmaya başladınız? Aynı sınıfta olduğunuzdan mı, ortak arkadaşlar aracılığıyla mı?"

"O, güzel sanatlar bölümünde. Yani bölümündeydi."

"Ve?"

"Sınıfta canlı modellerin resimlerini yaparlardı. Ben de modelim."

"Çıplak model mi?" Gözleri yeniden göğüslerine doğru kaydı. Yıllar sonra ilk kez bu bakışlardan rahatsız olmuştu.

"Nü."

"Yani çıplak. Arada bir fark yok. Üstünüzde herhangi bir giysi olmuyor."

"Dedektif Tracker aralarında çok fark var, bana inanın."

"Bu işi yapanın sınıftan biri olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Hayır."

"New York'un her tarafı delilerle dolu."

Başı zonkluyordu. Tek istediği kanepeye kıvrılıp biraz olsun uyuyabilmektir.

"Katil sınıftan biri değildi tamam mı, anlıyor musunuz?"

"Sakin ol tatlım. Buradaki kötü adam ben değilim."

"O zaman bu şekilde davranmayı kesin."

Üniformalı polislerden biri gülümsedi. Tracker kaşlarını çattı. Biri kapıya vurdu, açıp içeri girdi. Gelen adam zayıf ve uzun boyluydu. Oldukça uzamış siyah saçlı sıkıntı verici köşeli yüzlü ve derin küçük gözlü bir adamdı. Hafif bir saka lı vardı. İrlandalıya benziyordu. Adam kilimin üstündeki, kuruyan kan gölüne bakarak kaşlarını çattı.

"Sen de kimsin?" diye sordu Tracker. "Burası olay yeri ve sen de işimizi yapmamızı engelliyorsun."

Zayıf adam elini ceketinin cebine atarak küçük, eski bir deri cüzdan çıkardı. Bunu yaparken Finn adamın tabanca kılıfını görmüştü. Tracker da bunu görmüştü. Adam cüzdanını açtı ve Tracker'ın yüzüne doğru uzattı.

"Delaney. Teğmen Vincent Delaney. Özel Soruşturma Ekibinden." Gülümsedi. "Siz?"

"Tracker, yirmi üçüncü bölgeden."

"Güzel. Bu da Bayan Ryan mı?"

"Evet, ta kendisi, dostum."

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa onunla konuşmak istiyorum."

"Burada bir soruşturmanın tam ortasındayım."

"Hayır," dedi Delaney. "Artık değilsiniz."

türdüğü makyaj çantası dışında hiçbir şey bırakmadı. Banyoya girip çantasına şampuan, tampon, dört beş külot, iki sutyen, altı tişört ve birkaç çorap yerleştirdi.

Kot pantolonunu bacaklarına geçirdi, spor ayakkabılarını giydi, başına beysbol kepini taktı. Bir dakika sonra kapıdan çıkmış, asansörü beklemek yerine merdivenlere yönelip aşağı inmeye başlamıştı bile. Alt kata ulaştığında biraz nefes nefese kalmış olmasına rağmen hemen gidip merdiven sahanlığındaki bisikletinin zincirini çözdü. Gecenin içine dalarak dışarı çıktı. Saatini kontrol etti. Saat ikiye çeyrek vardı. Aslında dışarı çıkmak için son derece kötü bir zamandı ama başka bir çaresi de yoktu. Peter'ın ve ofisinde çalışan Crawley'in öldürülmesinden sonra giderek artan biçimde sırtında kocaman bir hedef tahtası taşıyormuş hissine kapılıyordu.

Sırt çantasını bisikletinin arkasındaki sepete fırlattı, bisiklete atlayıp Birinci Bulvarın Dördüncü Caddesine çıktı. Bisikletinden inip telefon kulübesine daldı. Kotunun cebinden ufak siyah bir defter çıkardı, telefona bir çeyreklik atıp bulduğu numarayı tuşladı. Karşı taraf telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Coolidge."

"Sen misin, Eugene?" Asıl adı Yevgeny'di ama adını Amerikanlaştırmıştı.

"Benim. Siz kimsiniz?" Sesi biraz endişeliydi. Sanki KGB veya annesi arıyormuş gibi.

"Benim. Finn Ryan. Eugene bir sorunum var."

"Feen." diye bağırdı genç adam. Eugene Finn'in İngilizce dersi verdiği, her ne kadar birkaç kez bunu inkar etmiş olsa ela göğüslerine veya poposuna gözlerini biraz fazla diken bir gençti. "Ne sorunun var? Ben senin için hallederim dadını."

"Datlım değil. Tatlım" diye düzeltti Finn. "Bu gecelik bir odaya ihtiyacım var."

liyordu. Buraya gönderilmesinin nedeni kriptografi konusundaki ustalığı ve dil öğrenme becerisiydi. Nötre Dame yerine Harvard'a gitmiş olsaydı büyük bir ihtimalle şimdi CIA için çalışıyor olacaktı.

Yani sonuç itibariyle Tanrının bile casuslara ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Yoldan aşağı doğru ilerlemesini sürdürdü, ardından küçük bir girişe ulaşarak oradan kütüphaneye girdi. Burası Vatikan'ın gerçek kütüphanesi değildi. Daha ziyade turistlere hizmet veren yerlere kıyasla etkileyici fresk kubbeli yapısı ve gizli eserlerinin eskizlerinin korunduğu bölümleriyle bu yer hem çok çarpıcı hem de oldukça önemli bir yerdi. Rahip merdivenlere ulaşarak bir üst kata çıktı.

Uzun bir koridorun sonunda heybetli tahta bir kapının önünde giydiği gösterişli kıyafetiyle koruma görevini üstlenmiş bir İsviçre Muhafızı' duruyordu. Geleneksel giysisini elinde tuttuğu mızraklı bir balta ve başındaki miğfer tamamlıyordu. Ancak rahip onun hantal üniformasının altında Beretta Sİ2 hafif makineli bir tüfek gizlediğini biliyordu. Diğer yanında ise bir Beretta M9 otomatik tabanca bulunurdu. Yani İsa'nın sırları bu gelişmiş metal oyuncaklarla konmuyordu.

Rahip cüppesinin içinden plastik bir kimlik kartı çıkartıp adamın görebileceği mesafeye doğru uzattı ve tepkisini bekledi. Sonunda kapıdaki görevli üstünde ARCHIVO SECRETO, yani Vatikan Gizli Arşivi yazılı odanın kapısını açtı.

Görmeye geldiği adam arşiv bölümündeki odalardan ilkinde soluk renkli tahta bir masanın başında bir sandalyede oturmuş sabırla bekliyordu. Adamın arkasındaki raflar çeşitli belgelerle doluydu. Odada Pigna Avlusuna bakan küçük bir de pencere vardı. Odadaki adam Vatikan'da Papa'dan sonra en üst pozisyondaki kişi olan Kardinal Carlos Abruzzi'ydi. Aslında rahip bu adamın Papalık koltuğunda oturan yaşlı adamdan çok daha güçlü olduğunu biliyordu.

Tüm güç ve kudret Abruzzi'nin ellerindeydi ve o da bunu oldukça etkili biçimde kullanıyordu. Rahip ancak oldukça az Katoliğin hatta rahibin farkında olduğu bir şeyi biliyordu.

Vatikan aslında bir dinî merkez olmaktan çok iş ve hükümet merkeziydi. Dünyanın ikinci en büyük birliğiydi ve tüm dünyada toplam iki milyar insan üstünde ruhani de olsa bir etkinliği vardı.

"Bize ne getirdin Frank?" diye sordu Abruzzi. Bu sırada rahibin ilk adını kullanmıştı. Rahip şifresi çözülmüş notu uzattı.

"Tanrım! Crawley öldürülmüş," diye mırıldandı Kardinal.

"Ne büyük bir talihsizlik." Ses tonu acıma ve üzüntüden oldukça uzaktı. "Bir Fas hançeriyle mi?"

"Üzgünüm ama evet."

"Bu durumda katilin kim olduğunu biliyoruz."

"Evet"

"En azından katilin bu kadar zaman sonra yeniden ortaya çıkmış olmasının da bir anlamı olmalı."

"Oldukça dramatik biçimde."

"Polis tarafından ele geçirilmeden bulunup gereken yapılmalı."

"Evet."

"Bir stajyer Michelangelo'nun çizimlerinden birinin fotoğrafını mı çekmiş?"

"Evet."

"Bunu nereden biliyoruz?"

Müzedeki güvenlik kamerası tarafından tespit edilmiş."

"Fotoğrafları ele geçirmek için herhangi bir şey yapıldı mı?"

"Evet, ama başarılı olamadı."

"Kız da bir şekilde durdurulmalı." Kardinal elindeki notu düşünceli bakışlarla inceliyordu. "Bu bizim için harika bir fırsat olabilir. Özellikle de Cıa\vley'in ölümüyle birlikte."

Kardinal biraz durdu sonra "Onun ölümüyle bu kız arasında herhangi bir bağlantı var mı?" diye sordu.

"Belirsiz."

"Ancak o şekilde gözükmesi için bir şeyler yapılabilir"

"Büyük bir ihtimalle."

"Kime ihtiyacın olacak?"

"Servino'ya"

"Müsait mi?"

"Evet. Talimatlarınızı bekliyor, Kardinal"

"Senin talimatlarını yani. Ben bu işin içinde olamam. Anladığımı sanıyorum."

"Elbette Kardinal." Eğer işler kötü giderse Kardinal gözden düşebilirdi.

"Bu işi en kısa zamanda sonuçlandırırsan mükemmel olacak. Bu işin sonunda Kilisenin bütünlüğünün korunması gibi muhteşem bir ödüle kavuşacağız."

"Ve Papa'nın da azizlik mertebesine terfi etmesinin yolu açılacak," dedi Rahip.

"Eğer bu işi sonuçlandırabilirsen sen de bu mertebeye ulaşabilirsin," diyerek gülümsedi Kardinal.

"Bundan sonra seni Aziz Francis olarak adlandırırız."

Rahip bu gülümsemeye karşılık verdi ama bu sözlerde mizahtan eser yoktu. "Cehennem ateşinde iyice yanmadan aziz olan yoktur Kardinal." dedi. "Ve korkarım tüm bu işler sonuçlandığında benim de akıbetim öyle olacak."

"Mümkündür," dedi Kardinal. "Ama bir ihtimal dünyadaki bu cehennem ateşine atıldıktan sonra seni Piskopos Cüppesi içinde görebilirim. Bu hoşuna gider mi Francis?"

"Ben herhangi bir ödül peşinde değilim. Bu benim işim.

Onu yapmaya çalışıyorum."

"Bu hiç kimsenin işi değil. Bu iş bir insanın ya da bir din adamının, ahlaki değerleri çok iyi bilmesi gereken birinin yaptığı pislikleri temizlemekten ibarettir."

"Bir rahip her şeyden önce bir insandır Kardinal. Öyle veya böyle herkes insan olduğundan insan ya da din adamı ayrımı yapılamaz. Kaldı ki Papa da sadece bir rahiptir."

"Yani bana dini kuralları mı öğretiyorsun?" diyerek kibarca gülümsedi Kardinal.

"Bu basit bir prensip sadece."

"Evet, seminerlerde uzun zaman önce öğrendiğimiz bir şey. Ama sıradan bir adam İsa'nın yaptıklarına zarar vermeye kalkıyor. Acı çekme zamanıdır. Acı çekenler azizlik mertebesindeki yerini alacaktır."

"Bunlar klişe sözler Kardinal. Ama Tanrının işinin gizemlerini çözemeyiz."

"Bunun Tanrıyla ve Onun gizemli işleriyle bir ilgisi olduğundan da kuşkuluyum," dedi Kardinal.

"Hem de çok kuşkuluyum."

Delaney'le Finn evde yalnızdılar. Delaney kanepeye kızın yanına oturmuştu. Adamın ses tonu son derece kibardı. Aksanı adeta canlı bir ezgi gibiydi ama Finn bunun doğru olamayacağını çünkü adamın New York gibi bir cehennemde yaşadığını Dublin'in Fade Caddesinden gelmediğini biliyordu. Gerçi kendisi de Dublin hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Diğer yandan orta batı insanların tavırlarının pek güvenilir olmadığını da biliyordu. O insanlar birçok nedenle gerektiğinden bile daha fazla iyi olabiliyorlardı. Annesi ona her zaman en iyi şekerlemeler yabancıardan gelir derdi.

"Çaldıklarını götürüp sokaklarda satacak bir serserinin işine pek benzemiyor," dedi dedektif. "Tartışma götürmeyecek kadar korkunç bir olay ama Dr. Crawley cinayetiyle birlikte gerçekleşmiş olması daha da beter bir rastlantı. Eminim siz de bunu fark ediyorsunuz. Üstüne üstlük doktorla bu öğleden sonra bir tartışma yaşamışsınız."

"Arada nasıl bir bağ olabileceğini anlayamıyorum."

"Ben de anlayamıyorum Finn. Zaten bu nedenle buradayım. Arada bir ilişki olup olmadığını bulabilmek için."

"Yok."

"Tartışmanız ne ile ilgiliydi?"

"Olanlar sanatla ilgili farklı bir bakış açısından kaynaklandı. Dolabın arkasına sıkışmış bir resim buldum. Bunun Michelangelo'nun bir çalışması olduğuna emindim. Dr.

Crawley buna katılmadı. Tartıştık ve sonunda beni kovdu."

"Farklı bakış açılarına sahip olmak nedeniyle işten kovulmak oldukça sert bir yaptırım gibi geliyor."

"Aynı fikirdeyim."

"O zaman neden böyle bir şey yaptı?" diye sordu Delaney, sıcak bir biçimde gülümseyerek. İşte gene o gülümseme. "İşte gene. Gördün mü Finn? Başka bir bilinmeyen daha."

"Henüz çok genç birinin uzmanlık alanıyla ilgili bulgularına itiraz etmesinden hoşlanmadığımı düşünüyorum. O adamın bu ev kadar büyük egosu vardı."

"Peter'ı tanır mıydı?" diye sordu Delaney nezaketle.

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Crawley'e onu öldürecek kadar öfke duyabilecek birini tanıyor musun?"

"Onu iyi tanı mıydım?"

"Michelangelo'nun resmine ne oldu?"

Finn kaşlarını çattı. Son derece garip bir soruydu bu ve de Finn bunu ona söyledi.

"Pahalı bir şey olabilir diye düşündüm," diye cevap verdi Delaney "Elbette."

Delaney omuzlarını kaldırarak "İşte onu öldürme sebeplerinden biri," dedi.

"Onu en son gördüğümde resim elindeydi. Ben onu asetatin içine koymuştum."

"Neden durduğu yerden çıkarmıştın?" diye sordu Delaney sertçe.

Finn duraksadı. Bu eskizi bu kadar ilginç kılan neydi ki?

Ona göre Peter'ın da Crawley'in de ölümleriyle o çalışma arasında bir bağ yoktu. Fotoğrafını daha net çekebilmek için asetattan çıkarmıştı ama bunu ona söylememeye karar verdi. En azından şimdilik.

"Daha iyi bakabilmek istemiştin," dedi. Yalan da sayılmazdı hani.

"Ancak Crawley aldığı anda eskiz dosyadaki yerindeydi değil mi?"

"Evet."

"Ve bu senin en son gördüğün durumdu."

"Evet."

"Çekmecedeki yerine koymamıştı."

"Ben oradan ayrıldıktan sonra koymuş olabilir."

"Ama sen bunu yaparken görmedin."

"Hayır."

Delaney geriye yaslanarak Finn'e baktı. Güzel bir İrlandalı kız ve bir bebeğinki kadar masum yüzlü. Kızın yalan söyleyip söylemediği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Gözaltı kayıtlarını dinledikten ve birkaç kişiyle konuştuktan sonra durumu yarın biraz daha iyi anlayabilecekti.

"Sen akıllı bir genç kızsın değil mi Finn?"

"Öyle olduğumu düşünmek isterim."

"Erkek arkadaşını kimin öldürmüş olduğunu düşünüyorsun? Ve de neden biri böylesine korkunç bir şey yapmak istemiş olsun?"

"Bilmiyorum."

"Son olarak eğer benim yerimde olsaydın ne düşünürdün?"

"Senin ne düşündüğün çok açık. İki ölüm arasında bir bağlantı olduğuna inanıyorsun."

"Ölüm değil Finn. Cinayet. Aralarında dünya kadar fark var."

"Böyle düşünmenin bir sebebi var mı?" diye sordu Finn.

"Tamamen tesadüf olamaz mı?" Ses tonu yalvarır gibi çıkmıştı. O kadar yorgundu ki adeta bu yorgunluk ona fiziksel acı veriyordu. Diğer yandan da bir şekilde şüpheli olduğunu kurban olmadığını da fark etmişti.

Delaney uzun bir süre düşünceli bakışlarla onu süzdü.

Sonunda konuştu. "Eve, yarım saat geç gelseydin ne olacak tı sence? Asıl soru bu değil mi? Ya da buraya gelmek yerine Peter'ın evine gitseydin?"

"Neden bana bir sürü aptalca varsayımsal soru sorup duruyorsun? Peter öldü. Nedenini bilmiyorum. Bunu öğrenmek senin işin." Bir yandan da başını sallıyordu. "Eskiz hakkında sorular soruyorsun. Tüm bunların o lanet olası şeyle ne ilgisi var? Yanılmışım! Michelangelo değilmiş, tamam mı?"

"Dr. Crawley boğazında Fas işi olduğunu sandığımız bir hançerle bulundu. Koummya adı verilen bir hançer. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Peter da buna benzer bir hançerle öldürülmüş olabilir."

Müzedede böyle bir şey görmediğine emin misin?"

"Evet."

"Biraz yorgun görünüyorsun Finn."

"Tahmin et beni kim yordu?"

Delaney kolundaki eski Hamilton saatine baktı. Sabaha karşı bir olmuştu. "Seninle kalacak biri var mı?"

"Kendim."

"Sen burada yalnız kalamazsın, çocuk."

"Of. Tanrı aşkına. Ben çocuk değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim tamam mı?" Bir yandan da gözyaşlarının akmasını engellemek için tüm gücünü kullanıyordu. Şu anda tek istediği yatağına uzanıp uykuya teslim olmaktı.

Delaney ayağa kalktı. "Pekâlâ, o zaman," dedi nazikçe.

"Ben de gitsem iyi olacak."

"Bence de en iyisi bu."

Delaney kan lekesinin yanından geçip kapıya doğru birkaç adım attı. Sonra döndü." Onun Michelangelo olduğuna eminsen değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Finn tekdüze bir ses tonuyla. "Kesinlikle bir Michelangelo eseriydi. Crawley'in ne dediği veya neden böyle söylediği beni ilgilendirmiyor."

"Belki de bu nedenle öldürülmüştür," dedi Delaney.

"Hiç böyle düşündün mü? Belki de bunu bildiğin için seni öldüreceklerine yanlışlıkla Peter'ı öldürmüşlerdir."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra asansörün sesini duydu.

Gitmişti. Artık tek başınaydı. Koyu lekeye baktı ardından gözlerini kaçırdı. Neden onu korkutmak istesin ki? Ve de neden sonunda gerçekten Michelangelo olmadığı anlaşılacak bir çalışmayla bu kadar çok ilgilendi ki?

Finn canından bezmiş bir halde ayağa kalkıp kapıyı iki kez üst üste kilitledi, zinciri taktı, lekeli kilime basmadan yatak odasına gitti. Oturma odasının ışıklarını da açık bıraktı. Bu gece karanlıkta uyuyabilmesine imkan yoktu.

Yatak odasında üstündekileri çıkartıp "Elsie'nin Evi Ohio" yazılı ve önünde papatyadan yapılmış kolyesiyle şirin bir inek resmi olan uzun tişörtünü giydi. Yatağına uzandı.

Gece lambasını söndürdü. Oturma odasından içeriye hafif bir ışık geliyordu. Kulağına asla bitmeyecek bir fırtınanın enerjisine benzer bir kaynaktan çıkmışçasına sürekli devam eden şehir gürültüsü geliyordu. Binadan sesler geliyordu, asansör çalışıyordu. Bu arada onun da aklında türlü türlü korku senaryoları dolaşıyordu. Mesela bunlardan birinde katil duvara tırmanarak pencereden içeri girmeye çalışıyordu.

Belki de bu gece burada kalarak aptalca bir şey yapmıştı.

Babasının ölümünü hatırladı. On dördündeydi. Annesi ona babasının Orta Amerika'nın kahrolası bir yerinde kazıdayken ani bir kalp krizi sonucu öldüğünü söylediğinde aynı bu şekilde yatağına uzanmış, gözlerini tavana dikerek ve gecenin sesini dinleyerek öylece yatmıştı. Nasıl olur da etraftaki her şey babasının ölümüne rağmen hâlâ eskisi gibi devam edebiliyordu. Babası artık gitmişti ve asla geri gelmeyecekti. Artık kızıyla aynı evrende değildi. Peter ölmüştü, bir daha asla onun sesini duyamayacak, onun dudaklarını kendi dudakları üstünde hissedemeyecek, onunla sevişip sevişmeyeceğine karar verme şansı bile olamayacaktı.

Gözlerini kapatarak onun bu evde olduğunu hayal etmeye çalıştı. Yeniden yaşların gözlerine dolduğunu hissediyordu. Bu şekilde yatıp düşünmek babası öldüğünde işe yaramamıştı ve bu kez de işe yaramıyordu. Üstelik Peter'ın hayali sürekli gözünün önüne gelip duruyordu.

Babasından sonra olduğu gibi Peter'ı da haftalar boyu göreceğini biliyordu. Bir köşeyi döndüğünde, kalabalık bir caddede yürürken yanından biri geçtiğinde, bir taksinin camında, gerçekte olmayan bir fisıltıda hep onu görecekti, duyacaktı. Sonra yavaşça, günler günleri kovaladıkça ölü yaprakların rüzgârla uçuşması gibi bu duygusu da azalarak sona erecek, her şey normale dönecekti. Çünkü anılar ölümlerin kemikleri gibi babasının durumunda eski bir ormanda kayıp bir mezarın içinde giderek çürür ve sonsuz boşlukta kaybolurlardı.

Finn uzunca bir süre öylece yattı, sonunda kalkıp yatakta oturdu. Annesinin Yucatan'daki Copan kraliyet lahitleri kazısında olduğunu biliyordu. O çılgın kadına mesajla ulaşabilmek bazen mümkün oluyordu. Finn telesekreter dahi olsa birisiyle konuşmaya çok büyük bir ihtiyaç duyuyordu.

Yatağının yanındaki lambayı yaktı, telefonunu alıp annesinin Columbus numarasını ezberden tuşlamaya başladı.

Bekledi, telefonun çalmasını dinledi ardından annesinin sigara yüzünden kalınlaşmış sesiyle bıraktığı mesaj başladığında kalbi neredeyse duracaktı. Ne yapıyordu? Midesi bulantı, ağzına midesinden acı sular geldi. Yavaşça telefonu kapattı.

Annesini panikten titreyen ses tonuyla korkutmak istemiyordu. Çünkü şu anda sesinin öyle çıkacağından emindi.

Telefonun yanındaki deftere Michelangelo eskizinden aklında kalanları çizdiği sayfa yok olmuştu. İhtiyatla uzandı ve defteri aldı. Parmaklarını boş sayfa üzerinde gezdirdi.

Her kim o sayfayı kopartıp almışsa onunla beraber birkaç sayfa daha yırtmıştı çünkü arka sayfalarda da en ufak bir iz bile bırakmamıştı. Sanki asla orada olmamış gibi.

Olmamış gibi. Babası gibi. Peter gibi. Eğer katil panikle meseydi belki kendisi de olmayacaktı. Çıplak ayaklarını soğuk zeminden kaldırarak altına aldı. Crawley öldü. Peter öldü. Çizdiği resim gitti. Birisi deftere karaladığı resmin asla orada olmadığını sağlamaya çalışmıştı. Ama niye? Bir sahtecilik olayı mı? ParkerHale başka bir müzenin pek şüpheli olmayan müdürünü kandırmaya mı çalışıyordu? Zira bir resmin kayda geçmemesi, ParkerHale gibi her şeyi kayıt altına alan ünlü bir müzede bir Michelangelo çizimiyle ilgili bilginin atlanmış olması gerçeğe pek yakın gelmiyordu.

Yangın çıkışından mutfağın penceresine doğru dışarıdan birinin girmeye çalıştığını işittiğine yemin edebilirdi.

Pencerenin kapalı olduğunu biliyordu ama ele sanlı bir bez parçasıyla cama vurulacak bir yumruk pencerenin rahatlıkla açılmasını sağlayabilirdi. Yatak odasında çılgınlar gibi sağa sola bakındı ve kapının yanındaki beysbol sopasını ve eldivenlerini gördü. Hızla kalkıp sopayı kaptı ve dikkatli

adımlarla oturma odasına doğru ilerlemeye başladı. Sonra mutfığa doğru döndü, lavabonun yanından sessizce ilerleyip elindeki sopayla buzlu cama hızla vurdu.

Cam binlerce parçaya ayrılarak kırılırken beş kat boyunca yangın merdivenine saçılan cam kırıklarının çıkardığı sestten başka bir ses çıkmamıştı. En sonunda cam parçaları aşağıya park etmiş bir araca kadar ulaştı.

Finn ne yaptığını düşünerek vakit kaybetmedi, dışarıda biri olabilirdi. Ve eğer Delaney haklıysa, Peter'ı öldüren adam bir ihtimal Crawley'i de öldüren kişiye şimdi de onun peşinde olabilirdi. Elindeki sopayla hızla yatak odasına gitti. Giderken de kanepedeki sırt çantasını kapmayı ihmal etmedi.

Kitaplarını çıkartıp, hepsini yatağın üzerine koydu. Çantanın içinde sadece dijital fotoğraf makinesiyle her yere götürdüğü makyaj çantası dışında hiçbir şey bırakmadı. Ban yoya girip çantasına şampuan, tampon, dört beş külot, iki sutyen, altı tişört ve birkaç çorap yerleştirdi.

Kot pantolonunu bacaklarına geçirdi, spor ayakkabılarını giydi, başına beysbol kepini taktı. Bir dakika sonra kapıdan çıkmış, asansörü beklemek yerine merdivenlere yönelip aşağı inmeye başlamıştı bile. Alt kata ulaştığında biraz nefes nefese kalmış olmasına rağmen hemen gidip merdiven sahanlığındaki bisikletinin zincirini çözdü. Gecenin içine dalarak dışarı çıktı. Saatini kontrol etti. Saat ikiye çeyrek vardı. Aslında dışarı çıkmak için son derece kötü bir zamandı ama başka bir çaresi de yoktu. Peter'ın ve ofisinde çalışan Crawley'in öldürülmesinden sonra giderek artan biçimde sırtında kocaman bir hedef tahtası taşıyormuş hissine kapılıyordu.

Sırt çantasını bisikletinin arkasındaki sepete fırlattı, bisiklete atlayıp Birinci Bulvarın Dördüncü Caddesine çıktı. Bisikletinden inip telefon kulübesine daldı. Kotunun cebinden ufak siyah bir defter çıkardı, telefona bir çeyreklik atıp bulduğu numarayı tuşladı. Karşı taraf telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Coolidge."

"Sen misin, Eugene?" Asıl adı Yevgeny'di ama adını Amerikanlaştırmıştı.

"Benim. Siz kimsiniz?" Sesi biraz endişeliydi. Sanki KGB veya annesi arıyormuş gibi.

"Benim. Finn Ryan. Eugene bir sorunum var."

"Feen." diye bağırdı genç adam. Eugene Finn'in İngilizce dersi verdiği, her ne kadar birkaç kez bunu inkar etmiş olsa da göğüslerine veya poposuna gözlerini biraz fazla diken bir gençti. "Ne sorunun var? Ben senin için hallederim datlım."

"Datlım değil. Tatlım" diye düzeltti Finn. "Bu gecelik bir odaya ihtiyacım var."

"Burada mı?" diye büyük bir şaşkınlıkla sordu Eugene.

Finn gülümsedi. Coolidge Otelini görmüştü. Manhattan Köprüsü'nün altında üstüne kuşların tünediği, Division Sokağının ucunda, yıkılmak üzere olan binaların karşısında, adeta onlara meydan okurcasına dikilen bakımsız, dört katlı bir binaydı. İnsanın kalmayı arzu edebileceği bir yere benzemiyordu.

"Evet. Orada. Endişelenme. Kredi kartım var, ödeme yapacağım."

Telefonun ucundan bir kahkaha yükseldi. Bu sırada bisikletteki yaşlı bir adam peşindeki bir düzine zenci çocuktan kurtulabilmek için eski telefon rehberlerini onlara doğru fırlatıyordu. New York işte. Bir an önce başını sokacak bir yer bulması gerekiyordu.

"Burada hiç kredi kartı kabul ediyoruz. Feen. Sadece nakit."

Alışkanlıkla "Burada kredi kartı kabul etmiyoruz," diye onu düzeltti Finn.

"Evet etmiyoruz. Haklısın."

"Ama nakit param yok."

"Benim var," dedi Eugene. "Sonra geri ödersin. Tamam?"

"Olur," diye yanıt verdi. Aslında on sekiz yaşında, çenesi ergenlik sivilcesi dolu, vücudunu aşırı dikkatli gözlerle süzüp duran Rus asıllı bir çocuğa borçlanmak istediğini hiç sanmıyordu.

"Şimdi geliyorsun," diye konuştu Eugene. "Bu kadar geç bir saatte dışarıda olmak senin gibi hoş biri için iyi değil."

Tekrar güler ekledi. "Çirkin kızlar için de bu saatte dışarıda olmak iyi değil."

"Yoldayım. Yirmi dakika içinde orada olmazsam polisi ara."

Ahizenin diğer ucundan hoşnutsuzluk dolu bir ses geldi. Ardından "Eugene Zubinov tüm yaşamı boyunca polisi aramamıştır. Senin kadar güzel bir kız için bile bunu yapmayacaktır. Kıçını kaldır ve bir an önce buraya gel. Endişe etme. Kapiş?"

Finn gülümseyerek "Kapiş" dedi. Telefonu kapatıp bisikletine atladı. Bir süre hangi yoldan gitmesi gerektiğini düşündü. İlk seçtiği yol yanlıştı ve gecenin bu saatinde anayoldan gitmekten başka çaresi olmadığını fark etmişti. İkinci caddeye gidebilir oradan Bankalar Mahallesi'ne çıkabilirdi ama yanlışlıkla çıkmaz bir sokağa girer ve orada başına bir iş gelirse kimse yardımına gelemezdi. A Bulvarına doğru döndü kendi apartmanının önünden hızla geçti. Bisikletin lastikleri zaman zaman kaldırıma çarpıyordu ama Finn aldırıyor, elinden geldiğince hızlı gitmeye çalışıyordu. Bu saatte bile kalabalık olan Houston'a doğru döndü. Elinden geldiğince yolun kenarından gitmeye çalışıyor, bir yandan da park etmiş araçları kolluyordu. Solundan hızla geçip ilerleyen sarı taksilerse en çok dikkat ettiği şey oluyordu.

Eldridge Caddesine ulaşıp sola döndüğü, adanın ucuna doğru ilerlemeye başladığı anda arkasında birinin olduğunu hissetti. Ne zaman bir aracı geçmek için sağa sola manevra yapsa yüz metre kadar arkasında başka bir bisikletin geldiğini fark ediyordu. Sokak lambalarının ışığında arkadaki bisikletin pahalı bir şeye benzediğini, ışıpta parıldadığını, tekerleklerinin incecik olduğunu görebiliyordu. Sürücü ele tam bir bisikletçi gibi giyinmişti. Dar siyah bir tişört, Spandex marka bisikletçi şortu, simsiyah yarış ayakkabıları ve vahşi bir kuşu andıran siyah Kevlar bir kask giyen sürücü kaskın önündeki camı ela iyice indirmişti. Bisikletli şehirde gün boyunca hiçbir araca ve yayaya aldırmadan hızla dolaşıp zarf ve koli dağıtan kuryelere benziyordu.

Peşinden ayrılmıyordu. Asla yaklaşıyor ama peşini ele bırakmıyordu. Grand Caddesine ulaştıklarında artık korkmaya başlamıştı. İlk anda onunla karşılaşmasının bir tesadüf olduğunu düşünüyordu ama sabahın ikisinde hangi kurye çalışırdı ki? Polis olabilirdi belki ama onların da dağıtım bisikletlerine bindiklerini ve kolaylıkla tanınmalarını sağlayan parlak renkli kask taktıklarını biliyordu. Peter'ın ölmeden önce çıkardığı sesi hatırlayarak bisikletin pedallarına daha büyük bir hızla asıldı. Boynundan aşağı ter akıyordu. Arkadakinden kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Ondan kurtulmanın en iyi çaresi kaybolmaktı. Hızını azaltmadan sağa saptı ve kendini halk arasında düzensiz meydan olarak anılan Konfüçyüs Meydanında, büyük blokların ve park etmiş hal kamyonlarının arasında buldu.

İki temizlenmiş domuzu omuzlayıp taşıyan bir adamın yanından hızla geçti ve sebze kasalarının

darlaştırdığı sokaklardan hızla ilerleyerek, tahta parçalarının atıldığı daha da dar bir sokağa daldı. O geçtikçe bisikletin tekerlekleri altında kalan tahta parçaları havada uçuyordu. Biri onu tişörtünden çekmeye çalışırken kendisine Çince bir şey söyledi, arkasından da bir şişe fırlattı. Şişe yan duvarda büyük bir gürültü çıkartarak parçalara ayrıldı.

Korku içinde ağlayarak yönünü değiştirdi. Bisikletin lastikleri sanki altından kayıyormuş gibi geliyordu. Daha sonra Pell Caddesine ve oradan da geç saatlere kadar iş hayatının devam ettiği Çin mahallesine daldı. Eski bisiklet, araçlar arasından slalom yaparak geçiyor, yere dökülmüş adını bile bilmediği tuhaf meyve ve sebzelerin üstünden geçiyordu. Aniden siyak kepli, terlikli yaşlı bir adam önüne çıkıp hızla omzuna doğru toslayınca, adamın elindeki sigara havada kıvılcımlar saçarak yere düştü.

Sola doğru, Doyers Caddesine doğru sert bir dönüş yaptı ve arkasındaki ısrarlı takipçinin kaskını tam köşeyi dönmek üzereyken yeniden gördü. Artık daha yaklaşmış arada şimdi elli metre kadar bir mesafe kalmıştı. Üstelik bisikletli artık kendini gizlemeden apaçık izlemeye geçmişti.

Doyers Caddesinden Bowery Kavşağına doğru yaklaşırken ışıklar sandan kırmızıya dönmekteydi. Kalbi yerinden çıkacak kadar hızla çarpan, ciğerlerinin sızladığını hisseden Finn son bir gayretle gözlerini sımsıkı kapatıp elinden geldiğince peçiallara asıldı. Kavşağa ulaştığında ışık kırmızı olmuştu ama gözlerini açmadan, dua edip kavşağa daldı.

Gözleri hâlâ kapalıydı ve arkasından fren sesleri, korna sesleri ve çarpışma sesleri geliyordu. Dönüp nelere sebep olduğuna dahi bakmadan Kimlau Meydanını geçip, Division Caddesine ulaşıp, pazara doğru saptı ve yolu East Nehri boyunca takip etti. Artık köprünün gölgesi üstüne düşüyordu. Nihayet, köşeyi döndüğünde Coolidge otelinin kirli binası önünde belirdi. Soluk soluğa durup, bisikletinden indi ve tahta kapıları açıp binaya girdi.

Üstüne oldukça bol gelen parlak siyah takım elbisesi içinde bir hayli zayıf, esmer çocuk Eugene kuş kafesine benzer kepenkli bir odadan çıktı.

"Başın belada mı Feen?"

"Bisikleti kaldır. Eğer Spandex bisikletçi şortu giymiş, dinozor kasklı biri gelirse beni hiç görmedin."

"Dinozor kasklı mı?"

"Spandex'le birlikte kullanılan kask." Bisikletin arkasındaki sepetten çantasını alırken hâlâ zorlukla nefes alıyordu.

"Bana bir anahtar ver seni sonsuza dek seveyim, Yevgeny."

Eski lastikli bisikleti genç adama teslim etti. O da hızla odaya girip bir anahtar kapıp geldi ve ona adeta eşsiz bir hediyeymişçesine uzattı. Bu arada da göğüslerinin arasındaki ter lekelerinden gözünü alamıyordu.

"Dördüncü kat, arka oda. Kimse rahatsız etmez."

"Teşekkürler, Eugene," dedi ve onu yanağından öpüp, üst kata doğru koştu. Genç adam gözleriyle onu takip ederken dudaklarında mutluluk gülümsemesi belirmişti. Birkaç saniye sonra içini çekerek bisikleti lobiden alıp kuş kafesini andıran kepenkli odaya götürdü.

"Feen" diye fısıldadı kendi kendine hayal dünyası içinde, yetişkinlerinkine benzer fanteziler üreterek. "Feen."

Coolidge Oteli'nin 409 numaralı odası bir hapisane hücrelerinden çok az daha büyüktü. Yalnız oraya

kıyasla daha iyi dekore edilmişti. On metre karelik odadaki pis pencereden East Nehri'nin manzarasını engelleyen, köprünün metal silueti seçiliyordu. Tahta zemine soluk renkli bir kilim serilmişti. Odada kahverengi bir divan, üç çekmeceli bir gardırop ve çatlak bir ayna vardı.

Yan odaya bitişik duvardan bir yatağın ritmik olarak gıcırdadığını, bir erkeğin sürekli "Ah anneciğim, ah anneciğim," diyen sesini duyuyordu. İçinde kullanılmış prezervatif ve sigara izmaritlerinin yüzdüğü tuvaletin de olduğu banyoda küvetin içinde hareketsiz duran iki hamam böceği gördü. Lavabonun altından su damlıyordu.

Finn çantasını küçük yatağın üzerine bıraktı, gidip kapının iyice kilitlenip kilitlenmediğini kontrol etti. Banyoya girip, tuvalete bakmadan yüzünü ılık suyla yıkadı. Sonra ecza dolabının kapağındaki kırık aynada yüzüne baktı.

Erkek arkadaşının boynunda koca bir kesik açılmış, kendisi de neredeyse şehrin yarısı kadar bir mesafede kovalanmıştı. Buna rağmen gözlerinin altında içine koca bir öğle yemeği çantası sığacakmış gibi gözüken torbalan saymazsak stres ve yorgunluk görünümünü fazla değiştirmemişti.

Yüzünü kurulamak için tişörtünü kullandı, küvetin yanındaki plastik borunun üstüne asılı gri renkli Coolidge havlusunu kullanmaya hiç niyeti yoktu. Finn yatak odasına girip lambayı yaktı ve eski, demir yatağa uzandı. Dışarıdan pencereye neon lambaların ışıkları vuruyordu. Yan odadaki "Ah anneciğim" sözü değişmiş "Ah Tanrım" olmuştu. Finn en azından biraz daha beklemeye mecbur olduğunu biliyordu.

Köprüden geçen araçların sesleri de adeta küçük böceklerin çıkardığı sesler gibi geliyordu odaya. "Ah Tanrım" sesi "Dayanamıyorum"a döndü ve sonunda bir rahatlama sesiyle ve son bir gıcırtyla etraf sessizleşti. Sırtındaki yastığı eliyle iyice kabartıp saatine baktı. Saat üç olmuştu.

Annesine göre arkeoloji ve antropoloji eldeki kanıtların daha bilimsel gözükebilmesini sağlamak için yapılan tahmin yürütme işiydi. Finn de aynı sistemi kendi durumuna uyarlamaya çalıştı. İlk başta Peter ve Crawley cinayetleri arasında bir bağ yokmuş gibi duruyordu ama telefonun yanındaki çizimin kayboluşu, kasklı adam tarafından takip edilişi bu düşüncesini değiştirmişti. Onu takip ettiğine göre adam apartmanı izleyip, dışarı çıkmasını bekliyordu. Belki de tüm gece bekleyecekti. Onu sabah trafiğinde takip etmek daha kolay olacaktı ama adamın böyle bir fırsat bulamamış olması Finn için sevinilecek bir durumdu. Asıl soru adamın onu neden takip ettiğiydi.

Arada bulabildiği tek bağlantı Michelangelo'nun çizimiydi. Biri ortaya çıkmasını istemediği bir şey uğruna öldürmeyi hem de birden fazla kişiyi göze alıyordu.

Finn kaşlarını çattı ve arkasından da esnedi. Bunların bir anlamı var gibi gözüküyordu ama acaba neydi? Neden polisle konuşur konuşmaz onu takip etmişlerdi? Üstelik Crawley'in tüm yapması gereken resmi saklamak, hatta yok etmektir. Böylece sır asla ortaya çıkmayacaktı. Çünkü bilgisayar kayıtları ve diğer tüm belgeler eskizin on altıncı yüzyılın ikinci sınıf ressamı Santiago Urbino'ya ait olduğunu gösteriyordu. Eldeki tek kanıt dijital fotoğraf makinesindeki fotoğraftı. Yatağın ucundaki çantasına baktı. Sebep bu olabilir miydi? Kasklı adam ya da adına çalıştığı kişi çektiği fotoğraftan haberdar mıydı? Bunun olması mümkün değildi.

Fotoğraf çekerken galeride kimse yoktu ve o da bundan kimseye bahsetmemişti. Peter'a bile. Yeniden esnedi. Oynayacağı son bir koz daha kalmıştı. Ama yarını beklemesi gerekiyordu. Yan odadan kahkahalar geliyordu. En azından birileri gecenin tadını çıkartıyordu.

Uyuya kalmış olduğuna emindi çünkü aniden uyandı. Dışarıdan gelen sesler azalmış, arada geçen

kamyonların sesi dışında başka bir şey duyulmaz olmuştı. Bu arada uykusunun derin olması ve hiç rüya görmemiş olması da iyi olmuştu. Saatine baktı, tam o anda da elbiseleriyle uyuyakaldığını fark etti. Saatinin rakamlarına baktı ama kaç olduğunu kavraması biraz güç oldu. Saat sabahın akışıydı ve dışarıyı aydınlanıyordu. "Ah anneciğim, ah Tanrım, dayanamıyorum" diyen adam şu anda sessizdi.

Öyleyse neden uyanmıştı? Yatağında iyice toplandı, tüm sinirleri gerilmişti. Eski bir binadan çıkan çatırtılar normal sayılırdı. Köprüden gelen sesler, uzaktan gelen bir siren sesi ve bir gıcırta. Böcek ya da daha kötüsü sıçan mı?

Çok az görmüş olmasına rağmen New York sıçanlarıyla ilgili çok şey duymuştu. Büyük pis hayvanların sarı dişleri bazen o kadar uzun olurmuş ki kendi alt dudaklarını clelermiş. Bunlar otomobille gidilen sinemalarda izlediğimiz kötü korku filmlerinden sahnelerdi.

Hayır. Bu bir Hollywood sıçanı değil. Gözlerini açıp yatağına uzandı. Tavana doğru bakarak çizim sınıfında yaptığı gibi konsantre olmaya çalışıyor, bir yandan da etrafı dinliyordu. Sesin yeniden başlamasını bekliyordu. Ve başladı.

Bu bir gıcırta değildi. Bir metalin tahta içinde ilerlerken çıkardığı sese benziyordu. Sessizce kalkıp kapıya baktı. Kapının kare şeklindeki dilinin yukarı aşağı oynadığını ve kilitten kurtulmak üzere olduğunu gördü. Çelik bir cetvelle mi?

Birisi içeri girmeye çalışıyordu ve onun Eugene olduğunu hiç sanmıyordu. Kask kafa? Büyük bir ihtimalle. Uzanıp sırt çantasını aldı. İşte şimdi filmlerde göremeyeceğiniz bir şey olmuştu. Kapının önünde, elindeki sustalıyla içeri girmek üzere olan adam tarafından tecavüze uğraması veya öldürülmesi an meselesi olan kadının çiş gelmişti. Üstelik biraz daha beklerse pantolonunu ıslatacağını fark etmişti.

"Allah kahretsin," diye fısıldadı. Boğazını gürültüyle temizleyerek yataktan kalktı. Dışardan gelen ses sona ermişti. Cetvelin ucu hareketsizleşmişti. Parmak uçlarında banyoya girdi, kotunu ve iç çamaşırını indirdi. Kalçalarının tuvalete değmemesine özen göstererek yaşamındaki en hızlı işemesini gerçekleştirdi.

İşini bitirir bitirmez prezervatife, sigara izmaritine ve o uyurken tuvalete doğru bir intihar saldırısına geçmiş gibi gözükken, geceye göre yerleri değişmiş iki karafatmaya bakarak külotunu ve kotunu çekti. Düğmelerini ilikleyerek banyodan çıktı, sırt çantasını aldı. Kapıya baktı. Kapıdaki cetvel yerinde duruyordu ama hareket etmemişti.

Yatağına eğilip, eliyle bastırdı ve divanın yaylarının inlemesini sağladı. Sonra sanki yeniden uyumaya hazırlanıyormuş gibi içini çekti. Pencerenin yanına giderek gözlerini kapıya dikip beklemeye koyuldu.

Tam bir dakika sonra aynı işlem yeniden başladı. Çantayı omzuna atan Finn pencereyi açmak için uzandı. Cam kendisini de şaşırtacak kadar kolayca açıldı. Camın önündeki sinekliği büyük bir dikkatle yere koydu. Camı ardına kadar açtıktan sonra kafasını dışarı uzatarak kaçacak bir yer olup olmadığını araştırdı. Eğer kaçacak yer yoksa kapının arkasında bekleyecek dışarıdaki sonunda kilidi açmayı ba şardığında elindeki çantayla ona vuracaktı.

Pencerenin dışında yangın merdiveniyle birlikte çatıya çıkan ikinci bir merdiven daha vardı. Önemli bir şey sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi. Önce ayağını pervazdan geçirdi, eğilip dışarıya yangın merdivenine atladı. Kilo aldığından merdivenlerin kendisini taşıyamayacağından korktu.

Gerçekten de tuğla duvara geçmiş çivilerden bir kısmının yerinden çıktığını gördü. Elinden

geldiğince hızlı bir şekilde yukarı doğru çıkmaya başladı.

Yukarıda bir kapı kolu vardı. Tutup çektiğinde kendini çatıda buldu. Merdivenlerden sonra çatıya çıkmak için bir eşik veya onun gibi bir şey bekliyordu ama yoktu. Birdenbire kendini terasta bulmuştu. Sadece su birikintilerinin olduğu pek sağlam gözükmeyen terastaydı şimdi.

Teresa biraz daha iyi bakınca sağa sola atılmış tuvalet boruları, menfez kapakları gördü. Bir alt kattaki odasından buraya tavada bir balık gibi pişmek üzere çıkarak tuzağa düşmüştü. Daha kötüsü olamazdı yani. Ama oldu.

Aşağıdan bir ses geldi. Biri pencereden çıkıp yangın merdivenine atlamıştı. Gelen kesinlikle kasklı adam olmalıydı. Finn adamın çatıda kendisine eşlik etmesinden önce yaklaşık otuz saniyesi olduğunu hesapladı.

Sol tarafta sabah güneşinin parıldadığı Konfüçyüs Kulesi'nin pencerelerini sağ tarafındaysa East Nehri'nin kirli sularını görüyordu. Yardım çağırmak için bağırabilirdi ama kimsenin duyacağını sanmıyordu. Tek başınaydı.

Beş metre yukarısından Manhattan Köprüsü'nün en alttaki kirişleri geçiyordu. Terasın ortasındaki havalandırma kapağının üstüne sıçradı oradan da iki eliyle köprüye doğru uzandı. Elleriyle geniş olan kirişe sıkıca tutunup kendini yukarı çekerken sonunda bir ayağını da kirişin hizasına getirerek kendini iyice yukarı çekmeye çalıştı. Biraz dinlenip gücünü topladı ardından kendini iyice yukarı itip yüz üstü pozisyonda kirişin üstüne çıkmayı başardı.

O noktaya ulaştıktan sonra çömelip aşağıdaki yangın çıkışına baktı. Tek görebildiği siyah kaskın üst kısmıydı.

Ayağa kalkıp kirişin ortasına doğru koştu. Coolidge Oteli'nin çatısından uzaklaşıp aşağıdaki caddeden tam dört kat yukarıda olduğunu fark ederken kalbi büyük bir korkuyla çarpıyordu.

Dikey kiriş üzerinde koşuyor, arada durup köşeyi kontrol ediyordu. Uzaklaştıkça kalbi daha da hızlı çarpıyor, kaçmayı başarabileceğine ilişkin kuşkusu da giderek artıyordu. Aşağıya baktığında terk edilmiş arabalardan başka bir şey göremiyordu. Yani düşerse ilk önce onlara çarpacaktı. Arkaya bakma riskini göze aldı. Kasklı adam da kirişler üzerindeki akrobasi oyununa katılmıştı. Ancak onun hareketleri hem endişeden hem de heyecandan oldukça uzaktı. Sakin bir şekilde giderek yaklaşıyordu.

Adam giderek yaklaşırken Finn aslında köprüye tırmanmasını sağlayacak ayağa yaklaşamayacağını da farkındaydı. Buraya kadar gelmek adamın sadece beş dakikasını almıştı ve şimdi giderek yaklaşıyordu. Bir sonraki dikey kirişe atarken yeniden zaman kaybetti. Arkasına bakarak biraz daha fazla zaman yitirdi. Artık aynı kirişin üzerindeydiler.

Arkasında birdenbire saklayarak açılan bir aletin sesini duydu. Korkarak arkasını döndü. Geçen gece Peter ölmeden hemen önce de bu sesin aynısını duymuştu.

Arkasında boş gözlerle bakan siyah kasklı, daracık bisikletçi tişörtü giymiş adam giderek yaklaşıyordu. Kirişin üstünde çok büyük bir beceriyle hızla ilerliyordu. Elinde bir ressamın fırçasını tuttuğu gibi başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırdığı bıçağı vardı. Son kirişe ulaşıp tek elle onu da aştı. Adamdan gelen kahkahaya benzer sesleri duyabiliyordu. O anda içinde bir duygu patlaması yaşadı. Bu alçak adamdan kaçmayacak onu bekleyecekti. Sırt çantasını bir eline alarak beklemeye koyuldu. Rüzgâr saçlarını savururken o da büyük bir hızla çantasını kasklı adamın bacakları arasına doğru savurdu.

Çanta kasıklarına çarptığı anda adam büyük bir çığlık atarak hem de olması en münasebetsiz anda

denmesini yitirdi. Bıçağı elinden fırlayarak aşağıya düştü. Bıçak eski bir arabanın kırık ön camından sekerek lastiklerin yanına düşmüştü. Kasklı adam yarım saniye boyunca yukarı tırmanıp kirişin üstündeki eski güvenli pozisyonuna ulaşmak için çırpındı.

Sonra az önce bıçağın geçtiği yolu geçerek aynı arabanın kırık ön camına çarptı. Ancak o sıçramak yerine aracın içine düşmüştü. Siyah bir yumurta gibi kırılan kaskının arkasından Finn onun yüzünü görebiliyordu. Bu dehşet verici insanın Asyalı olduğu anlaşılıyordu. Bir Çinli veya Vietnamlı. Adam hareket etmiyordu. Yarı korku yarı rahatlamanın getirdiği duygu boşalmasıyla gözleri yaşlarla doldu. Finn aşağı bakıyor yaşamının bu kadar kısa süre içinde nasıl böyle değiştiğini anlamaya çalışıyordu. Çantasını yeniden sırtına astı ve kirişten aşağıya caddeye doğru inmeye başladı.

Teğmen Vincent Delaney caddenin kenarında durmuş, elleri cebinde apartmana doğru bakıyordu. Önündeki cadde itfaiye kamyonlarıyla, sağlık ekipleriyle ve polis otomobilleriyle doluydu. Her yerde ışıklar yanıp sönüyordu. Tüm bölgeye girişin yasak olduğunu bildiren bant çekilerek, pijama ve terlikli birçok insan bu bölgenin içine hapsedilmişti. Bu insanların çoğu saatlerdir burada beklemekteydiler ve bu durumdan da hoşnut oldukları söylenemezdi. İş ortağı Çavuş William Boyd elinde iki fincan sıcak su ve ağzında da St. Bernardlara benzer biçimde sıkıştırdığı yiyecek paketleriyle köşeyi döndü. Delaney'e gidip bardağı uzattı, boşta kalan eliyle de ağzındaki paketi aldı. Kahvesini karıştırdı.

Paketi açıp Delaney'e ikram etti.

"Kek?"

"Elbette." Delaney pakete elini uzatıp bir parça çikolatalı kek aldı. Isırdı ve bir yudum da kahveden aldı. Boyd kahvelerine muz kreması dökmüştü. Delaney yeniden binaya baktı. En üst kat yanarak kömür halini almıştı. "Neler buldun?"

"Yangın yaklaşık dört buçukta başlamış. Gaz yağının kokusunu beşinci kattan itibaren duyabiliyorsun. Bu nedenle bunun kesinlikle bir kundaklama olayı olduğunu düşünüyorum." Boyd elindeki keki bitirip başka bir şey almak için elini yeniden torbaya daldırdı. Bu kez ceviz yiyecekti. Kırdı ve şapırdatarak yemeye koyuldu.

"Yukarıda kimse var mıymış?"

"5B'de oturan yaşlı bir adam varmış. Erken kalkmış ve yanık kokusunu ilk o duymuş. 5A'dakilerden haberi yok.

Apartmentdaki diğer insanların yangının çıktığı yerde olduğunu söylüyor." Boyd elindeki son ceviz parçasını son kahve yudumuyla birlikte ağzına tıktı.

"İtfaiyeciler içeri girdiler mi?"

"Evet."

"Bir şey bulabildiler mi?"

"Hayır." Bu kez paketten tarçınlı şeker çıkardı. Paket boşalmıştı o da elindeki boş kahve bardağını içine attı. Ağzına attığı şekeri büyük bir çatırtıyla parçalayarak yemeye koyuldu.

"Keşke iştahın kaçlar çok bilgi verebilseydin."

"Ama bir şey bulamamışlar. Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Peki ya ifadeler?"

"5B'deki yaşlı adam saat ikiden biraz sonra merdivenlerden birinin indiğini duymuş."

"Kim olduğunu görebilmiş mi?"

"Hayır."

"Başka?"

"Köşede bir telefon kulübesi var."

"Ne olmuş ona?"

"Herhangi bir ihtimale karşın santralden kontrol ettirdim," dedi bu ayrıntıya nasıl ulaştığını açıklarken. "Saat ikiyi on geçte bir telefon görüşmesi olmuş."

"İlginç."

"Görüşmenin neresiyle yapıldığı bundan da ilginç."

"Nazlanma da anlat Billy. Sana böyle davranmak hiç yakışmıyor."

"Coolidge'le."

"Köprüünün altındaki ucuz otel mi?"

"Evet. Otelin gece müdürüyle görüşmek üzere üniformalı bir polis gönderdim. Ama polis memuru, müdürü bankonun arkasında boğazında koca bir kesikle buldu.

Bundan on dakika sonra bir ayyaş gelip gece yarısı evinin penceresinden bir şeytanın girdiğini, her tarafın kanlar içinde kaldığını söyledi."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Siyah kasklı bir pankçı Vietnamlı köprüden düşüp doğruca bizim ayyaşın uyuduğu hurda Chevy'nin ön camından içeri dalmış. Ortalık bir anda pislik içinde kalmış. Komik olan şu ki otomobilin hemen yakınlarında otlar içinde bir adet sustalı bıçak bulundu." Billy binaya bakarak devam etti.

"Aralarında bir bağlantı olabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, Billy sanırım olmalı. Belki de oraya gidip, etrafa şöyle bir bakmalıyız."

Delaney'in üzerinde herhangi bir polis amblemi olmayan Crown Victoria marka otomobile bindiler. Boyd direksiyona geçti ve trafiğin yoğunlaşmaya başladığı yönün aksine Altıncı Caddeye doğru yola koyuldular. Village View giderek arkalarında kalıyordu. Birinci Bulvarı geçerken yolu açmak amacıyla Boyd aracın sirenlerini çalıştırdı. Bu sırada Delaney yol kenarındaki telefon kulübelerine bakıyordu.

Altıncı Cadde boyunca ilerlerlerken Küçük Hindistan bölümündeki birçok lokantadan yayılan kokular Boyd'un büyük, kırmızı burnuna kadar geliyordu. Kekler, çörekler, soslu tavuk kokuları hepsi el ele vermiş Boyd'u karşılıyorlardı.

Araç güney yönünden İkinci Caddeye inmek üzere dön dü. İkinci Caddenin girişiyle Houston'un girişine ulaşmışlardı. Boyd tam batıya doğru dönecekti ki Delaney ona bağırdı.

"Otomobili durdur. Bu o!"

"Kim?"

"Soru sormayı kes ve dur tamam mı?"

Tam dönmek üzerelerken Delaney kızıl saçlı birinin Houston metro istasyonundan çıkıp İkinci

Caddeye doğru saptığını görmüştü. Bu kızıl saçlı Finn Ryan'ın ta kendisiydi.

Crown Victoria'nın lastikleri Boyd'un ani fren yapışını protesto edip asfaltta acı çığlıklar atarak otomobilin sirenlere gürlüyle çalarken Delaney araçtan atladı.

Finn sesleri duyup dönüp baktığında Delaney'in Houston Caddesinin ortasından taksilerin, kamyonların arasından geçerek hızla kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Kısa bir süre adeta donup kaldı. Dönüp metro istasyonunun merdivenlerine baktı. Sonra hızla aşağıya, istasyona doğru koşmaya başladı. Delaney Houston Caddesinin kaldırımlarına ulaştığı anda o çoktan gözden kaybolmuştu. İstasyona doğru bakarak soluklandı. Gözden kaybolmuştu. Delaney'in onun nereye gidiyor olduğuna ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu.

Finn F güzergahını takip eden metroya binerek bir durak sonra BroadwayLafayette istasyonunda indi. Arkasından Brooklyn aktarmalı 4 numaralı metroya geçti. Bu şekilde Bowling Green'e ulaşabilecekti. Son derece gergin bir şekilde, yumruklarını sıkarak oturuyor, gözlerini kapıdan ayırmadan bakıyordu. Aslında bakıyordu ama gerçekte ne bir şey görüyor ne de bir şey duyuyordu. Delaney'le karşılaşmak bardağı taşıran son damla olmuştu. Adamın caddenin karşından kendisine doğru koşarak geliş biçimi, yardım etmek için gelen birininkine hiç benzemiyordu. Peter'ın ölümünden bir şekilde sorumlu olabileceğine, Crawley cinayetiyle de bir şekilde ilgisi olması gerektiğine karar vermiş gibiydi. Tamamen kendini savunma olsa bile kasklı adam da onun daha da fazla şüpheli görünmesine neden olacaktı.

Oysa Asyalı çocuğun kim olduğunu bile bilmiyordu. Aniden çok sayıda cinayet zanlısı olarak peşinde polisler New York sokaklarında ve metrosunda dolaşmak zorunda kalmıştı.

Tren Manhattaırın güney ucundaki Bowling Green istasyonuna yaklaşırken Finn aniden fikrini değiştirdi. Haritaya göre bir sonraki durak Brooklyn'in Borough Hail istasyonuydu. Manhattan'ı öğrenmek için dolaşıp duracak vakti yoktu. İçinde bulunduğu durum nedeniyle bilmediği yerlerde dolaşmasının hiç sırası değildi. Kapılar açılır açılmaz Wall Street'e şanslarını denemeye giden pırl pırl bir grup gençle birlikte trenden indi.

Finn merdivenlerden yukarı çıkınca sağına soluna bakarak yönünü anlamaya çalıştı. Bir zamanlar ikiz kulelerin durduğu yere doğru bakınca da bunu başardı. Sonra Battery Park yönüne doğru döndü. Manhattan'ın ucundaki koşu pistinin kenarında boş bir bank buldu. Hemen yan taraftan aşağıya doğru baktığında Özgürlük Anıtı'nı görebiliyordu. Sırt çantasını omzundan indirdi, bir ayağını altına alarak ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Adı Fiona Katherine Ryan'dı. Kolombiya Ohio'luydu.

NYU'da (New York Üniversitesi) tarih öğrencisiydi. Şimdiye dek aralarında Ben'den ve Jerry'den daha çok hoşlandığı HâagenDazs'ın da olduğu altı civarında erkekle birlikte olmuştu. Howard Stern'le ilgili duyduklarıyla ve Sexandthe City dizisinde gördükleriyle ilgili hiçbir şeye inanmazdı. İtalya'da bulunmuş, kısa bir süre için Amsterdam ve Paris'i ziyaret etmişti. Sağlıklıydı. Tüm yaşamı boyunca sadece üç kez sarhoş olmuştu. Uyuşturucu ve regl dönemi sancılarının dayanılmaz hale geldiğinde kullandığı Tylenol sayılmazsa, ilaç kullanmazdı. Kış aylarında cildinin çatlamasından çok korkardı. Taşdığı en büyük sır eğer Johnny Depp isterse onunla Times Meydanı'nın ortasında sevişmeyi kabul etme fikrine sahip olduğuydu. Bunun gerçekleşeceğini pek sanmıyordu ya neyse.

Oldukça zeki olduğunun, en azından ortalamanın üstünde bir zekaya sahip olduğunun farkındaydı. Güzel olmamakla birlikte hoş biri olduğunun da bilinceydi ki bu onun için yeterliydi. Küçük

hayvanları özellikle de kedileri severdi.

Örümcek ve böceklerdense çok fazla korkmazdı.

Başka bir deyişle tam olarak sıradan, normal bir insandı. Öyleyse neden evsiz kalmış, polisler, koca bıçaklar taşıyan serseriler tarafından kovalanıp duruyordu? Bir şeylerin tam ortasında kalakalmıştı ama bunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Keşke sigara içiyor olsaydı. İçini çekerek East Nehri'yle Hudson'un buluştuğu noktaya gözlerini dikti. Şu anda kendini rüzgârın önünde oraya buraya savruluyormuş gibi hissediyordu.

Başı dışında bedeninin her yeri kıllarla kaplı olduğu için Kel Ayı lakabı takılan bir yirminci yüzyıl İngiliz Edebiyatı profesörleri vardı. Hep konuşulan ilginç çoraplar ve şubat ortasında bile kısa pantolon giyen adam sürekli Ambler Kuramı hakkında konuşur dururdu. Eric Ambler ilk gerilim romanı yazarlarından biriydi ve romanlarını hep aynı şekilde biçimlendirirdi. Onun romanlarında sıradan insanlar aniden kendilerini sıra dışı, alışılmadık derecede tehlikeli bir dizi olayın ortasında bulurlardı. Kel Ayı'nın Ambler'in neden böyle yazdığı konusunda bir dizi kuramı vardı. Oysa Finn onun bu tarzda yazmasının sebebini bildiğini düşünüyordu. Romanlarının ancak sıradan insanlar okuyacaklardı, katiller ve casuslar değil. Bu durumda neden sıradan insanları oyuna dahil etmesindi ki?

Bu kez olayın ortasına düşen kendisiydi. Ama bunun nedenini anlayamıyordu. Üstelik bu seferki bir roman da değildi. Eğer Delaney'e gider teslim olursa açıklaması gereken ilk şey neden kaçtığı olacaktı. Televizyondaki polisyelerdeki soruşturma odalarına benzer bir odaya tıklılacak, Lenny Briscoe'ya benzer birileri tarafından sorgulanacaktı. Sonra da doğruca kadınlar koğuşuna gönderilecekti. Şu anda aklına gelen tek çözüm burayı terk edip Columbus'a dönmektir. Oradaki evlerinin anahtarı vardı. Dostları ve bankadaki parası da oradaydı. Orada sonsuza dek saklanabilirdi. Ya da en azından annesi Yucatan veya her neredeyse oradan dönünceye dek.

Hiç değilse orada güvende olabilirdi. Yoksa olamaz mıydı?

Biri evine girip Peter'ın boğazını kesmişti. Aynı kişi büyük bir ihtimalle Crawley'i de öldürmüştü, bu sabah da kendisini öldürmeye çalışmıştı. Kendini kandırmaması gerekiyordu. Sabahki Asyalı genç kiralık katile benziyordu. Çok çılgınca geliyordu ama birisi onun ölmesini istiyordu çünkü nenden bir sayfayı görmüştü. New York Stüdyo atölyesinde nü model olarak çalışan kızıl saçlı birini bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Üniversiteden de kendisi hakkında kolaylıkla bilgi edinilebilirdi. Sonuçta Columbus'a kadar takip edilmesi hiç de zor olmayacaktı.

Aniden aklına bir şey geldi. Boğuluyor olsanız ve için için suyun dibine doğru gidiyor olsanız ne yapardınız?

Yardım için çılgılık atardınız. Finn'in yardım bulmak için atacağı bir çılgılık yoktu ama elinde bir telefon numarası vardı.

"Eğer ölüm kalım meselesiyle ve bana bir türlü ulaşamıyorsan bu numarayı ara." Bu sözlerden sonra annesi yaşamında gördüğü en sert bakışlarını üzerine dikerek devam etmişti. "Ama eğer gerçekten çok önemli bir durum değilse ve sen bu numarayı ararsan buraya gelir okulunu bitirir bitirmez de David Weiner'le evlenirsin."

Bu yeteri kadar büyük bir tehditti. Weenie lakaplı David Weiner altı yaşından beri Finn'i seviyordu ve taşıdığı umut bulutsuz günlerde Manhattan'dan bile görünüyordu! Columbus'ta Musevi eğitim sistemine göre eğitilmeyi reddeden, Tevrat okumayan tek gençti. Weenie şimdi kulağa geldiğinin yarısı kadar bile ilginç olmayan bir mesleğe sahipti.

Alan mimarı. Bu onun gerçekte hiçbir şeyi tasarımılamadığı anlamına geliyordu. Ona bir binaya kaç kişi sığdırabileceğinizi sorabilirdiniz. O size binada kaç tuvalete ihtiyaç duyacağınızı, insanların solunmak için ne kadar havaya ihtiyaç duyacaklarını falan anlatabilirdi. Elbette oldukça zengin olmuştu. Ama hâlâ bir kütük kadar duygusuz bir insandı. Temizlik fırçalarına benzer saçları ve Erie Gölü'nü bilekleri ıslanmadan geçebilmesini sağlayacak dev ayaklan vardı.

Annesine göre telefonu açacak kişi babasıyla birlikte çalışan bir adamdı. Annesi bunu öylesine tuhaf bir ses tonuyla söylemişti ki sanki babası Ohio Eyalet Üniversitesi'nde antropoloji profesörü değilmiş de başka bir görevi varmış gibi söylemişti. Finn bunu ona sormuştu ama annesi yanıt vermemişti. Yüzündeki ifade bu konuyu daha fazla sorgulamasının iyi olmayacağı şeklindeydi.

Çıkmaz mürekkeple telefon numaralarının bir kısmını sırt çantasının iç yüzüne yazmıştı sonra üç rakamı sol ceplerden birinin içine kalan iki rakamı da sağ ceplerden birinin içine ilave etmişti. Bu işi bitirdikten sonra Finn'den numarayı ezberlemesini istemişti. Bunlar kızını üniversiteye gönderen normal bir anneden beklenmeyecek bir davranıştı. Ama Amelia McKenzie Ryan'ın çok normal bir anne olduğu söylenemezdi. Ne olursa olsun şu an içinde bulunduğu durum annesinin söylediği ölüm kalım meselesine uyuyordu. Finn çantasını aldı, parkın çıkışındaki telefon kulübesine gitti. Kotunun cebinden bir çeyreklik çıkarttı, makineye atıp numaraları çevirdi. Üç kez çaldıktan sonra telefon bir

telesekreter tarafından açıldı.

"Burası Michael Valentine özel kütüphanesi. 32 Lispenard Caddesi, New York. Sadece randevuyla çalışıyoruz. Lütfen adınızı, telefon numaranızı ve ilgilendiğiniz şeyi bildiriniz.

Umarım yakın bir gelecekte sizinle temasa geçebilirim. Hoşça kalın." Arkasından gelen bip sesiyle mesaj sona erdi.

"Allah belanı versin," dedi Finn ahizeyi yerine yerleştirirken. Sadece randevuyla. Umarım. Yakın bir gelecekte. Belki. Tek ortaya çıkan şu Michael Valentine'nin işadamı olmadığıydı. Bu muydu onu bataklıktan kurtaracağı düşünülen adam? Diğer yandan adamın hoş, mizah anlayışı gelişmiş bir insandan çıktığı anlaşılan bir sesi vardı. Bu tür sesi olan birini Al Pacino gibi düşünebilirdiniz. Ama daha genci ve uzun boylusu olarak. Ama gerçekte asla öyle olmazdı.

Lispenard Caddesinin nerede olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığından hemen bir taksi çevirdi ve şoföre adresi verdi. Gerçi şoförde adresi bilmiyordu ama en azından onun bir haritası vardı. Haritada caddenin yakında olduğu, Beaver Caddesinden yukarı dönüp, Broadway'e doğru çıkan caddeden beş blok ötede olduğu görülüyordu. Lispenard eski binalarla dolu dar bir sokaktı. Altıncı Caddeyle Broadvay'in arasında bulunuyordu. Yarı yolda Michel Angelo's Pizza'yı görmesinin neye alamet olduğunu da düşünmedi değil. Binaların alt katlarındaki, galeri ve kafeteryalardan oluşan dükkanların hepsi açıktı. 32 numaranın çatıya kadar uzanan kepenkli pencereleri sıkı sıkı kapalıydı. Giri renkli ön kapının üzerinde de bir kilit asılıydı. Ancak kapıya iliştilmiş solmuş bir tabela vardı. Üstünde:

Özel Kitaplık Antikacılık. Araştırma Kaynakları.

Yalnızca Randevuyla Lütfen kameraya bakın ve gülümseyin.

Küçük siyah bir kutu büyüklüğündeki kamera kapının sol köşesindeydi. Başını kaldırıp kameraya baktı, kaşlarını çatarak "Bay Kibirli ukala bugün nasıllar?" diye söylendi.

"İyiler. Tatlım. Ama gülümsemeni gerçekten çok ister dim." Bu sesi duyar duymaz Finn geriye doğru sıçradı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Yakın dur. Kameranın görüş alanından çıktın," dedi ses.

Finn yeniden yaklaştı. "Size telefon ettim ama telesekreter yanıt verdi."

"Benim numaram için bu her zaman böyledir. Numara rehberde kayıtlı değil. Nereden buldun?"

"Ah! Annem verdi."

"Annenin adı 'Ah' mı?"

"Annemin adı Amelia McKenzie Ryan."

Kısa bir süre sessizlik oldu. "Baban Lyman Andrew Ryan mı?"

"Evet. Doğru."

"Onun bir lakabı vardı."

"Doğru vardı."

"Söyle bana."

"Neden söyleyeyim ki?"

"Çünkü eğer söylemezsen sana kapıyı açmam ve sorununun çözümü için yardım etmem."

"Neden benim bir sorunum olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Saçma sapan konuşma. Annen bu numarayı herhalde sana sokaklarda gezerken canının sıkıldığı bir gün gelip benimle kahve içebileceğini diye vermedi. Bu numarayı sana olağanüstü acil bir durumda kullanman için verdi."

"Buck."

"Aferin cici kız. Bu durumda sen de Fiona'sın."

"Finn. Ve ben cici kız değilim"

"Erkek olmadığın da kesin." Otomatiğe basma sesiyle birlikte kapı hafifçe aralandı. "Koridorun sonunda bir nakliye asansörü göreceksin. Bin ve beşinci kat düğmesine bas.

Lütfen kapıyı da iyice kapat."

Finn kendisine söylendiği şekilde arkasındaki kapıyı iyice kapatıp, kilitlenip kilitlenmediğini kontrol etti. Sol tarafı tuğla, sağ tarafı kâğıtları dökülmüş boyasız duvarlı dite holde ilerledi. Büyük yük asansörüne ulaştı. İçine girdi ve kapının kapanmasını sağlayan kolu çekip beşinci kat düğmesine bastı. Asansör gürültüyle çıkmaya koyuldu.

Asansör yükselirken Finn gördükleriyle şaşkınlığa kapılıyordu. Her kat Ray Bradbury'nin yazdıklarından Collyer kardeşlerin televizyona uyarladıkları dizideki kütüphaneye benziyordu. Metal ızgaralı zeminin üstünde yükselen neredeyse sonsuz sayıda gri kitap rafı vardı. Raflar ağızına kadar doluydu. Asansörden görünmeyen köşelere kadar uzanan bu raflar daha da ilenlere uzanıyor gibiydi. Tüm bunları karanlığın ortasına asılmış küçücük bir ampul aydınlatıyordu. Bir iki kez bu devasa kitap rafları arasında iri fareler görür gibi oldu. Ama fareleri gerçekten mi görüyordu yoksa bu stresli haliyle onları kafasında mı kuruyordu emin değildi. Beşinci katın diğerlerinden bir farkı yoktu.

Asansör yavaşça durdu. Finn kapının kolunu çekerek açtı ve dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kapı kapatılır kapatılmaz asansör aşağıya hareket etti. Uzun bir süre önce bina baştan aşağı restore edilmiş, iç duvarlar sökülerek yerine devasa raflar monte edilmişti.

Sola doğayı döndü ve yanındaki kitaplığa baktı. İlk rafta Konstruktive theoretische und experimentelle Beitrag zu dem Probleme der Flüssigkeitstrakete: W. Von Broun 1934 yazılı bir kitap vardı. Bu isim bir etikete elle yazılmış daha sonra kitabın sırtına yapıştırılmıştı. Belki de bir mezuniyet teziydi. Tam uzanıp kitabı almaya yeltenmişti ki bir ses onu durdurdu.

"Lütfen kitaplara dokunmayın. Enkel'i rahatsız etmek istemiyoruz. Kitapları konusunda çok hassastır."

"Enkel mi?" diye sordu boşluğa doğru bakarak.

"Enkel Schmolkin. Arşivcim. Şu an için nerede olduğunu bilemiyorum. Kitap yığınlarının arasında bir yerlerde olmalı. Belki birazdan onunla karşılaşırısın."

Finn etrafta başka bir kamera aradı ama göremedi. "Neredesin?"

"Koridorun sonuna kadar yürü. Sonra sola dön. Bir kapı göreceksin."

Kendini biraz Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy gibi hissederek ilerledi. Ayakları metal zeminde oldukça büyük gürültü çıkartıyordu. Sağında ve solundaki dolaplar da aynı kütüphanedeki raflar kadar uzun ve genişti. Her bir çekmecenin üstünde çelik görünümlü Yale marka kilit asılıydı. Masallardaki kütüphanelere benziyordu burası.

Yolun sonuna varıp sola döndü, yürümesini sürdürdü.

Nihayet üstünde ne bir kol ne de bir kilit olan bir kapıya ulaştı. Elini uzatıp kapıyı çalacaktı ki kapı klik sesiyle yavaşça açıldı. Burası bankaların kasa dairesine benzer şekilde on santim genişliğinde metal duvarlarla kaplı, bir köşede boydan boya uzanan bir piyanonun bulunduğu odaydı.

Oda adeta Dickens'ın romanlarından fırlayıp çıkmış gibiydi. İçeride birkaç rahat görünümlü kulüp koltuğu, üzerinde çeşitli gazetelerin konulmuş olduğu bir masa ve kömür yakan bir şömine vardı. Şöminenin kenarına oldukça eski moda lületaşı bir pipo konmuştu. Rafin üst kısmında kalan soluk suvar kâğıtlarının üstüneyse V.R. harfleri yazılmıştı. Finn gülümsedi. Dickens'ın değil Arthur Conan Doyle'un romanlarından çıkmıştı burası. Bu odanın yapısına köşedeki kahve makinesi, fincanlar, krema, şeker ve masanın ucundaki, taze gözükten ev yapımı kurabiyeler dışında ters düşen hiçbir şey yoktu. "Enkel yaptı," dedi Finn'in kurabiyelere baktığını görünce. "Yulaf ezmesi ve fıstık ezmesini de o yaptı. İkimiz de tatlıya biraz aşırı düşkünüzdür."

Masanın başındaki adam gülümsedi. Adam John Malkovich'le Willem Dafoe arasında bir görünüme sahipti.

Geniş alınlı, keskin yüz hatlı, geniş çeneli ve büyük seksi ağızlı biriydi. Simsiyah gözleri etkileyiciydi. Kırklarının ortasındaymış gibi gözüküyordu. Saçlarına kısmen düşmüş aklar aynı adamın gençken görüldüğünden daha az tehlikeli görünmesine yol açıyordu.

"Finn Ryan" dedi. "Saçların dışında babana hiç benzemiyorsun."

Finn nasıl cevap vereceğini bilemeden sağına soluna bakındı ve aniden "Sherlock Holmes'ün çalışma odası," dedi.

"Çok iyi," dedi Valentine.

"Bu bir sınav mıydı?"

"Kesinlikle hayır," dedi. "Sadece gördüklerinin ne olduğunu anlayabilecek kadar kitap okumuş insanlarla karşılaşmaktan çok hoşlanıyorum. Sadece eğlence olsun diye böyle dizayn ettim. Bir daha ki sefere Nero Wolfe'u deneyeceğim."

"Şişman değilsin ki."

"O zaman Archie Goodwin olurum"

"Hah. O olabilir."

"Evet, sorunun ne?"

"Cinayet. Hepsi bu."

"Sen mi yaptın?" diye sordu Valentine eliyle koltuklardan birini işaret edip oturmasını isterken.

"Hayır," dedi Finn.

"O zaman sorun yok," dedi Valentine. "Sadece çözülmesi gereken küçük bir sorun demek ki."

"Sanırım pek o kadar basit değil," dedi Finn "Açıkla o zaman."

Böylece Finn her şeyi anlattı.

Yarım saattir Finn ayaklarından birini altına almış, kurabiyesini yiyor, kahvesini içiyordu. Anlattıkları Valentine'in ilgisini çekmişti.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım Peter'ı sadece yollarına çıktığı için öldürdüler.

Crawley ise ben Michelangelo çizimini gördüğüm için öldü.

Ve sanırım sıradaki de benim."

"İlginç."

"Bence ilginçten öte bir şey bu. Ortada olan benim yaşamım Valentine."

"Micheal, lütfen. Hikâyenin o bölümü için ilginç demek istemedim. Sadece biri bir sanat eserini gördüğü için ölüyor.

İlginç olan bu. Bunda hiç mantıklı bir yan göremiyorum. En azından henüz.

"Anlattıkça mantıklı gelecek bir şeyler bulabileceğini hiç sanmıyorum. Çünkü başıma gelenlerin mantıklı bir yanı kesinlikle yok."

"Ama arkadaşımı ve ParkerHale'in müdürünü öldüren için var demek ki."

"Neden çemberin etrafında dönüp duruyormuşuz gibi hissediyorum."

"Çünkü aynen öyle yapıyoruz," dedi Valentine. "Çemberler küçüldükçe küçülürler ve sonunda merkezdeki gerçeğe ulaşırsın."

"Aşırı bir Zen bakış açısı benim için," diye konuştu Finn.

"Annem senin numaranı başım gerçekten belada olduğunda kullanmam için verdi ve ben şimdi başımın gerçekten çok büyük bir belada olduğunu biliyorum. Senin bir şeyler yapman gerekmiyor mu? Oysa biz burada oturmuş kurabiye yiyip, kahve içip hiçbir ilerleme kaydetmeden boş boş konuşuyoruz."

"Bakış açına göre değişir," dedi Valentine. "Ben daha önceden bilmediğim birçok şey öğrendim. Artık senin nasıl biri olduğunu, nerede oturduğunu, diğer birçok şeyi yanında bir nü model olduğunu, göçmenlere İngilizce öğrettiğini, saygın bir müzeden çok kısa bir süre önce kovulan bir stajyer olduğunu ve iki korkunç ölüme bir şekilde bulaştığını biliyorum. Bunlardan herhangi biri ileride son derece önemli olabilir."

"Neden herkes nü modelliğimle ilgili bölümü bu kadar önemsiyor?"

"Çünkü insanları çıplak olduğunu hayal etmeye zorluyor. Bazıları için bu son derece zor bir durumdur. Bazıları ise bundan keyif alırlar. Bir lokantada garson olarak çalıştığını söylemekten çok farklı bir şey bu. Kabul et," dedi Valentine sonra içini çekti. "Sevgili Finn benim işim detayları, ufacık detayları incelemektir. Birisi için nadir bulunan bir kitabı ararken rastladığım bir küçük harf elimdeki aradığım şey mi yoksa sahte bir ürün mü olduğunu anlamamı sağlar. Eğer birisi bana son derece önemli bilgiler veriyorsa onları büyük bir dikkatle dinler, en küçük detayları dahi anlamak isterim. Eğer detayları iyice incelersen bir noktada eksikliklerden de bütünlükten de kesin olarak emin olabilirsiniz. Ve bu iki durum da eşit derecede önemli olabilir."

"Yani Michelangelo'yu mu kast ediyorsunuz?"

"Örnek olarak, evet. Belki de sorun budur. Eser Michelangelo'ya ait değildir. Sahte bir eser için ilk kez birileri ölmüyor."

"O kesinlikle gerçektir. Bundan eminim."

Valentine gülümsedi. "Bunu bir hakaret olarak alma tatlım ama uzman sayılmazsın."

"Peki ya siz?"

"Bana resmin fotoğrafını çektiğini söyledin."

Finn başıyla onayladı. Sandalyenin üstünde duran çantasına uzanıp içinden fotoğraf makinesini çıkartıp Valentine'e uzattı. Makinenin bağlantı noktasını açarak masanın üstündeki düz ekranlı bilgisayarının girişine taktı. Finn ayağa kalkıp Valentine arkasına geçip klavyede yaptıklarını incelemeye koyuldu. Bir yandan da bilgisayarın kisasının nerede olduğunu görmek için sağına soluna bakmıyordu.

"Sunucu aşağıda, bodrumda," dedi Valentine başını klavyeden kaldırmadan, adeta Finn'in düşüncelerini okumuşçasına. "Aşağısı daha serin oluyor."

"Nasıl bir şeyin var orada?" diye sordu Finn. "Süper bilgisayar gibi bir şey mi?"

"Tam değil," diye yanıtladı. "Ama yakın. Kaliforniya'daki birçok insan için araştırmalar yapıyorum. Bilgisayar teknolojisiyle ilgili masraflarımı onlar karşılıyorlar." Ekranda Michelangelo'nun çalışması gerçek boyutlarıyla belirmişti. Detayları da kusursuz biçimde belli oluyordu.

"Evet?" diye sordu Finn.

"Oldukça iyi gözüktüğünü kabul etmem lazım. İlk bakışta gerçekmiş gibi duruyor." Birkaç tuşa daha bastı ve ekrandaki görüntü kayboldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Karşılaştırma testi. Dosyalarım arasında bir şeyler olmalı. Eğer daha fazlası gerekirse kütüphanede bulabiliriz."

"Neyi karşılaştırıyoruz?"

"Köşedeki yazılan. Bakalım el yazılan aynı mıymış?"

Ekrana bir süre boş kaldı, ardından dört farklı bölüme ayrıldı. Her birinde el yazısının küçük bir bölümü belirmişti. Ardından başka bir tuşa bastı ve hepsinin üstünde beşinci bir pencere açıldı. Bunda Michelangelo'nun çizimi vardı. Yeniden bir tuşa basınca resimdeki her şey kayboldu, sadece yazılar kaldı.

"Şimdi göreceğiz," dedi Valentine ve uzun, biçimli parmağıyla bir kez daha tuşlara dokundu. Bu sırada Finn o parmakların kendisine dokunmasının çok etkileyici olacağını düşündüğünü fark etti. Ekrandaki görüntü kaybolurken o da bu fikri hızla kafasından uzaklaştırmıştı. Şimdi ekranda sadece iki görüntü kalmıştı. Birinde oldukça eski İtalyanca bir el yazısı ve diğer ekranda da çizimden alınan yazılar vardı.

Finn iyice eğildi. Saçları adamın çenesine cleğiyordu. Yazıları kolaylıkla okudu:

"Ne büyük bir zevk sizinki Saçlarına büyük bir beceriyle dolanmış çiçekler çelenklerce, Her bir tomurcuğunuz açıp büyüdükçe, Onu ilk öpen siz oluyorsunuzyanağındaki gamzesinden"

Valentine ekranı biraz kaydırınca ortaya bir sonraki bölüm çıktı.

"Giysisi tüm yaşamı boyunca kusursuz mutluluğa ev sahibi Şimdi sıkıntı içindeki kalbini sarıyor Ve oradan altın yapraklar çıkıyor Geriye kalansa yanaklarındaki ve boğazındaki mutluluk hissi."

Finn okurken Valentine'e çok fazla yaklaştığını fark ederek, utandı ve biraz geri çekildi. "Bu, sevgilisi Clarissa Saffi'ye yazdığı sonelerden biri. Aslında kadın bir fahişeydi."

"Eğer yanılmıyorsam bunlar onun hakkında yazdığı ilk şeyler," diye onayladı Valentine. "Oldukça iyisin."

"Sen de fena sayılmazsın," dedi bir adım daha gerileyip saçlarını eliyle arkaya doğru atarken. "Çoğu insan onun şiir yazmış olduğunu bile bilmez."

"Herkes şiir yazmıştır aslına bakarsan," dedi Valentine geniş, biçimli dişlerini göstererek gülümserken.

Yeniden ekrana döndü. "Sanırım şiir oyundaki yerini alabilir," dedi. Yeniden tuşlara dokundu. "Şimdi bakalım harfler birbirini tutacak mı?" Yavaşça fare yardımıyla birkaç harfi şiirden, birkaç harfi de eskizden alıp yan yana yerleştirdi.

Ekran bir süre için yeniden boşaldı, ardından iki farklı sütunda harfler belirdi.

A A E E I I O O U U

Valentine soldaki harfleri alıp sağdakilerin üstüne getirdi. Sağ taraftaki harfler tam olarak kapanmıştı:

A E I O U

"Bana aynılarmış gibi geldi," dedi Finn.

"Bana da," dedi Valentine. "Senin eskizin kesinlikle Michelangelo'ya ait olduğunu söyleyebilirim." Yeniden ekrana baktı. "El yazıları kesinlikle aynı." Sonra biraz duraksadı.

"Delaney sana Crawley'in nasıl öldürüldüğünü söyledi mi?"

"Boğularak öldüğünü ama birisinin boğazına bir tür tören hançeri de sapladığını söyledi," dedi yüzünü buruşturarak. "Bay Crawley'i sevmezdim ama buna rağmen kulağa korkunç geliyor."

"Şu hançer, nasıl bir şeymiş hatırlayabiliyor musun?"

"Bana koummya gibi bir şey olduğunu söyledi."

"İspanyolca. Endülüsler kullanmışlar. Güney Fas'ta da kullanılır."

"Her şeyi biliyorsun."

"Her şey hakkında az çok bilgim var," dedi. "Beni tehlikeli yapan da bu."

"Sen tehlikeli misin?"

"Olabilirim."

Finn yeniden koltuğa dönüp oturdu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye mırıldandı, bir yandan hâlâ ekrana bakıyordu. "Bu ilginç ama..."

"Polise götürüp teslim edebileceğimiz türden bir kanıt değil."

"Her şeyden önce elektronik bir belge. Gerçek çizim değil. Delaney, Crawley'in ofisinde bu eskizi bulduklarına dair bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Ama bana sürekli onu en son ne zaman gördüğümü sordu. Ben de ona Crawley'in elinde gördüğümü söyleyip durdum." Kaşlarını çattı. "Sanırım benim çaldığımı düşünüyor."

"Mutlaka güvenlik kameraları olmalı."

"Var. Ama beni kaydedip etmediklerini bilmiyorum. Eğer etmişlerse çalmadığımı kanıtlayabilirim."

"Ama kayıtlar aynı zamanda fotoğrafını çektiğini de onaya çıkartır," dedi Valentine. "Bu da peşinden evine gelinmesi için yeterli sebep sayılır."

"Bunu ben de düşündüm ama hâlâ bir anlamı yok. Bu eser başka önemli bir gerçeğin parçası olmalıkça gerçek olmuş sahte olmuş ne önemi var ki. Sonuçta uğruna adam öldürmeye de geçecek kadar önemli bir şey değil ki."

"İşte çemberde dönmek derken kastettiğim buydu," diye gülümsedi Valentine. "Sonunda merkezdeki gerçeğe ulaşırsın demiştim. Belki de bunu basardın."

"Hangi gerçeğe?"

"Eskizin varlığının öldürmeye neden olduğu gerçeğine?"

"Bu nasıl bir şey ki?"

"Tehlikeli bir gerçek?"

Rahip giysili adam Roma'dan gelen Delta Havayollarına ait uçaktan saat üç on beşte indi. Siyah, fiber bavulunu güvenlik cihazından geçirdikten sonra, Vatikan pasaportunu sert bakışlı gümrük görevlisine uzattı. Pasaporta göre adı Rahip Ricardo Gentile'ydi ve rahip olarak görev yapıyordu. Üstündeki kıyafetle birlikte tam bir uyum içindeki kimliğine rağmen pasaporttaki bilgilerden hiçbiri gerçek değildi. Pasaportun kâğıdı gerçek olsa da Roma'daki Vatikan pasaport ofisinde böyle bir kayıt yoktu. Gümrük görevlisi pasaportu inceleyip geri verdi. "Ben teröre karşı savunma sisteminin ilk halkasıyım." diyerek ve başını sallayarak onun Birleşik Devletlere girmesine izin verdi.

Rahip Gentile öğleden sonra güneşi altında havaalanını terk eden kalabalığa takıldı. Kapıda bir taksiye binerek Nijeryalı şoföre JFK Holiday Inn oteline çekmesini söyledi.

Adamın anadili olan Anaang'ı mükemmel derecede konuşmasına rağmen şoförle bu dilde konuşmaktan kaçındı zira kimsenin sonradan kendisini hatırlamasını istemiyordu. Zaten rahip kıyafeti işini yeterince zora sokuyordu.

Yolculuk sadece birkaç dakika sürdü ve saat üç otuz beşte Rahip Gentile Van Wyck ekspres otoyoluyla Belt ekspres otoyolunun kesişme noktasındaki büyük otele giriş yapmıştı. Odası dar, küçük, eşyalar da son derece basitti. Odaya genel olarak koyu menekşe rengi hâkimdi.

Odanın penceresi hiç ilgilenemeyeceği, bir çeşit Japon bahçesine bakıyordu. Perdeleri çekti ve masa lambasını yaktı. Tavanda bir aydınlatma yoktu. Seyahatlerinde farkına vardığı şeylerden biri de son zamanlarda odaların tavandan aydınlatılması konusundaki eksiklikti. Gardırobu açtı ve kendisi için bırakılmış, oldukça dayanıklı gözüken bavulu buldu. Bavul dün öğlen saatlerinde kendisi için bırakılmıştı. Kilidi önceki gün kendisine posta yoluyla gönderilen anahtarla açtı. İçindekileri, yani iki takım elbiseyi, henüz ambalajlardaki farklı renklerde birkaç gömleği, bir çift asansör model ayakkabıyı, bu ayakkabı boyunu iki santim uzatıyordu bir adet Glock 21 10 milimetrelik otomatik tabancayı, ona uygun beş yuvarlak şarjörü ve tabanca omuz askılığını aldı. Üstündeki rahip giysisini çıkardı, yeniden giyindi, kıyafetini tabanca askılarıyla tamamladı.

Sonra tüm eşyaları yeniden bavula yerleştirip kilitledi.

Elini takım elbisesinin cebine attı ve iki cüzdan buldu.

Bunlardan biri büyükçe Avrupa model bir cüzdandı, diğeryse Amerikalıların alışıldık küçük cüzdanıydı. Geniş cüzdandaki kimliğe göre adı Peter Ruffino'ydu. Art Recovery Tactical Squad'ın (Sanat Eserlerini Kurtarma Ekibi) yani ARTS'ın İtalyan görevlisiydi. Bu kurum aslında Milletler

Arası Polis teşkilatlarına ait çalışan bir bölümdü.

Burası Lloyds'den British Museum'a kadar tüm dünyadaki kurumlarla, çeşitli kraliyet aileleriyle, kimi önemli kurum ve kuruluşlarla ve birkaç hükümetle birlikte çalışarak kaybolan sanat eserlerinin yeniden elde edilmesini sağlayan bir kuruluştı.

Diğer cüzdanda ise sıradan kullanımlar için taşıdığı Laurence Gaynor Maclean adlı kimlik vardı. Her iki cüzdandaki belgeler tam anlamıyla gerçeğin bire bir kopyasıydılar ve ne tür bir araştırma yapılırsa yapılsın gerçekliklerinden şüphe ettirmeyecek biçimde planlanarak hazırlanmışlardı. Rahip Gentile'nin de bildiği gibi, her defasında reddetmesine rağmen, Vatikan dünyadaki en eski ve en geniş haber alma ağına sahip ülkeydi. Bu teşkilatın geçmişi St. Peter'ın Roma'ya gelişine, gizli Hıristiyanların yeraltı dehlizlerinden balıklar tarafından geçirilip kurtarıldığı zamanlara dek dayanıyordu. Belgeler ve efsanelerin iç içe geçtiği ve bunun sorun yaratmadığı bir sistem kurulmuştu. Gentile yerel kimliği olacak olan Lary Maclean'a uyum sağlamak için aynanın karşısına geçti, İtalyan aksanını terk edip onun yerine belli belirsiz bir orta batı aksanı konuşmaya başladı ve bunu ayna karşısında bir dakika için prova etti. Sonra da odayı terk etti.

Doğruca aşağıya lobiye indi ve kendisini şehir merkezine götürecek bir taksi çağrılarını istedi. Bir saat sonra Manhattan'daydı ve Gramercy Park Oteli'ne giriş yapıyordu. Resepsiyon görevlisine Delta Havayollarının bir kez daha çantasını kaybettiğinden yakındı. Kayıt formunu Laurence G. Maclean adıyla imzaladı. Kendisine sonsuz harcama imkanı sağlayan bir Bank of America kredi kartıyla ödemeyi yaptı. Bu odada da bir on dakika kadar Kansaslılar gibi kelimeleri uzatarak konuşma pratiği yaptıktan sonra oteli terk etti ve işe koyuldu.

Lafayette Sokağının Grand Caddesine çıkan köşesinden yaklaşık üç blok öndeki küçük boş alandaki dükkanın adı Fas'tı. Finn ve Valentine içeri girdiklerinde küçük bir çingirak sesi duydular. Sanki bu kapıdan içeri geçtiklerinde buldukları dünyadan alınıp, bambaşka bir dünyaya gönderilmişlerdi. Dükkan yoğun miktarda kimyon, tarçın ve benzeri baharat kokuyordu. Duvarlarda çeşitli boy ve renklerde kilimler asılmış, masalar başka masaların üstüne atılmıştı. Dükkan sepetlerden antika tüfeklere kadar birçok şeyle doluydu. Burası elindeki sarma sigarayı sakince tütüren, fesli, şişmanca bir adam tarafından yönetiliyordu. Beyaz keten takım elbiseli adam sanki Casablanca filminden çıkıp gelmişti. Finn neredeyse Humphrey Bogart'la Ingrid Bergman'ı beklemeye başlamıştı. Valentine adama kısa bir İslami selam verdi. Adam da nezaketle selamını aldı sonra merakla gözlerini Finn'e çevirince Valentine onu da tanıştırdı.

'Finn Ryan, bu dostum Hassan Lasri.'

'Salacım,' dedi Finn elinden gelenin en iyisini yaparak.

Lasri gülümseyerek; "Aslında doğrusu Şalom, çünkü ülkemdeki diğer dili konuşanların dediği gibi ben bir Juif Maroc'um. Ama gene de iyiydi," dedi. Yeniden gülümsedi. "Sizin kadar güzel bir Cbecroun tarafından yapılacak her türlü selamlamayı kabul edecek eğitilmiş bir köpeğe benziyorum karşınızda."

"Cbecroun?"

"Kızıl saç. Bunun insana diğer birçok iyi şey dışında şans da getirdiğini söylerler. Oysa benim adım bana talihsizlikten başka bir şey getirmedi," dedi omuzlarını silkerek.

"Lasri Arapça'da solak demektir," diye açıkladı Valentine.

"Benim gibi bir Afrikalının başına gelebilecek en büyük talihsizlik diyebilirim. Belki sen benim bu

kötü talihimini değiştirebilirsin." Sonra oymalarla süslü, oldukça şatafatlı sandalyeleri işaret ederek oturmalarını istedi. Parmaklarını inanılmaz derecede gürültüyle şaklatınca içeriden beyaz cüppe giyip, başına da nakışlı bir fes yerleştirmiş, genç bir adam çıkıp geldi. Finn'e gözlerini kocaman açarak hayranlık dolu bir bakış attıktan sonra Lasri'ye döndü. Lasri bir süre onunla kulağa hızlı gelen bir Arapça'yla konuştu. Genç adam başını salladı, Finn'e yeniden bir bakış atıp, gözden kayboldu.

"Bu yeğenim Majoub. Size deliler gibi âşık oldu."

Finn yanaklarının kızarmasına engel olamıyordu.

"Utanmak için hiçbir neden yok. Siz oldukça güzelsiniz bu doğru. Yüzünüzdeki şirin çillerle, süt gibi beyaz bir ciltle Checrouni harikulade bir örneksiniz. Ama korkarım kapıdan dışı bir şempanze girmiş olsa Majoub ona da âşık olurdu. Bu yaşıyla ilgili bir durum. Zararsızdır, bana inanın," dedi. Birkaç dakika sonra genç adam elinde çeşitli renklerle süslü, mine kaplı bir tepsiyle geri geldi. Tepside üç küçük fincan, bir Fas cezvesi ve bir tabak dolusu kahverengi, sıcak, yapışkan ve yağlı bir şeyler vardı. Majoub son bir kez Finn'e baktı, içini çekti ve arkasından odayı terk etti. Has san kahveleri koydu, içine dişleri kamaştırarak kadar fazla şeker ilave etti, ardından o yapışkan, kahverengi şeyleri almaları için uzattı. "Bunlara Majoub'un ne isim verdiğini bilmiyorum ama içinde bonbon şekeri ve akaju cevizi olduğunu biliyorum. Bunların da prostata iyi geldiği düşünülür. Senin bu tür şeylere kafanı yormana gerek yok Finn ama biz erkekler sağlığınıza dikkat etmek zorundayız." Sırtarak tabaktakilerden iki tanesini birden ağzına tıkıp, büyük bir yudum da kahve içti. Finn uzanıp tabağın köşesindekilerden küçük bir parça kopartıp ağzına attı. Bir yandan da yirmi yıldır büyük bir özen gösterdiği dişlerine zarar verme tehlikesine atıldığını düşünüyordu. Ama çok lezzetliydi.

"Artık," diye konuşmaya başladı Hassan "Sizin için ne yapabileceğimi konuşabiliriz."

"Dün bir adam öldürüldü. Geleneksel bir hançer kullanıldı. Bir koummya."

"Ah! Evet," dedi Hassan başını sallayarak. "Müze müdürü."

"Yani olayı duydunuz mu?" diye sordu Finn şaşkınlıkla.

"Amerikalılar Amerikalıdır, Araplar da Arap. Yahudi Araplar bile beni severler. Siz dünyanın hep bir yöne gittiğini düşünürsünüz biz ise diğer tarafa doğru da gittiğini biliriz. Birisini susturmak için koummya kullanılırsa bu bir Faslı için önemli bir iş, önemli bir haberdir. Bu nedenle olayı çabucak duyarız," diyerek acı bir gülümsemeyle devam etti. "Bu günlerde uzun burunlu, esmer tenli insanların çok dikkat etmeleri gerekiyor. Yoksa Ulusal Güvenlik Görevlileri kapıda belirip, Guantanamo Oteline gidiş biletini verebilirler."

"Bize koummyadan(Hançer) bahset," dedi Valentine.

"Koummya ya da bazen dendiği gibi khanjar ülkenin kuzey bölümünde imal edilir. Genelde bir gencin erkekliğe geçme işareti olarak kullanılır. Bunu biliyor muydunuz?"

Valentine başını sallarken Finn bekliyordu. Bir yandan da şu bonbon şekeri ve akaju cevizli tatlıdan bir tane daha alıp almamayı düşünüyordu, sonra vazgeçti. Diğer taraftan Hassan Lasri küçük bir gümüş kutuyu çıkartıp, içinden yeni bir sigara çıkardığında sigara içiyor olmayı diledi. Sigara yok, içki yok, bonbon şekeri ve akaju cevizli şey yok, seks yok. Rahibe olmak için bir eksiği olmadığını düşündü.

Lasri sigarasından derin bir nefes alıp, dumanı geniş, kıllı burun deliklerinden dışarı verdi. Aynı anda ağzından da bir miktar duman çıkmıştı. Bir yandan ağzındakileri çiğniyor, diğer yandan da düşünceli gözlerle Finn'e bakıyordu.

Elbette" diye devam etmeye başladı ağız yarı yarıya doluyken. "Koummya başka bir amaç için de kullanılır."

"O da nedir?" diye sordu Finn.

"Sünnet dışında — Araplar ve Yahudiler bildiğin gibi çocuklarını sünnet ettirirler. Aslında Hıristiyan ve Asyalı inançsızlar dışında herkes bunu yapar. Bu hançer hainlerin dilini kesmek için de kullanılır. Bu geleneksel bir kullanımdır.

Onun yakın zamanlarda bu amaç için kullanıldığını duymadım. 'Hainin dilini hareketsiz kılmak' deyimini artık sadece kâğıt üstünde kalmıştır."

"Bunu Crawley'e uygulamış olabilirler mi?" diye sordu Finn.

"Bunu nasıl bilebilirim, tatlım? O adamla hiç karşılaşmadım. Ama diğer yandan olayda kullanılan koummyanın nereden geldiğini biliyorum."

"Nasıl?"

"Delaney adlı bir polis bana bu sabah bir fotoğraf gösterdi. Benim Faslılar Birliği adlı derneğin başkanı olduğumu biliyordu. Zaten ben de ona hançerin ne olduğunu, hangi amaçlar için kullanıldığını anlattım."

"Ve kime ait olduğunu?" diye sordu Valentine.

"Bana bunu sormadı."

"Ama sen biliyorsun."

"Elbette. Marakeş, Fas ve Casablanka'daki çarşılarda turistler için yapılmış bıçaklar hariç tüm koummyalar, özellikle de Mağribililer tarafından imal edilmiş olanları oldukça tarihidir ve üzerinde imza taşırlar." Yüzünde kocaman bir sırıtışla, ağızdan yeni bir duman çıkardı. Finn biraz daha kahve içti. "Bu imza hançerin kabzasındaki gümüş bölüme veya hançerin kınına kabartma harflerle yazılır." Gülümsedi. "Bay Delaney tabi ki Arapça bilmiyor."

Adamın sigarasının dumanının oluşturduğu bulut nedeniyle Finn'in başı dönmeye başlamıştı. Adam yutkundu, kahvesindeki son yudumu aldı ardından ağızına kahvenin telvesinden de bir miktar attı. "Kahve telvesi kalınbağırsaklar için çok faydalıdır biliyor musunuz?" dedi.

"Faslı erkekler bağırsak kanserine çok nadir yakalanırlar."

Yeniden gümüş kutusunu açıp, bir başka sigara çıkardı ve yaktı. Aslında şu anda psikoloji kitaplarına girebilecek kadar güzel bir örnek olduğunun farkında bile değildi.

"Diğer yandan," diye devam etti. "Akciğer kanseri oranı oldukça yüksektir." Lasri sanki bu söylediğini ispatlamak istercesine gürültüyle öksürdü.

"Hançer," diye mırıldandı Valentine.

"Connecticut'taki genç bir adamın sahip olduğu özel bir okula ait," dedi adam.

"Okulun adı?" diye sordu Valentine.

"Gri keşişler," dedi Lasri bir yandan da tabakta kalan son tatlıya bakıyordu. "Gri keşişler Akademisi."

Odaya girip, üniformasını çıkartıp, geleneksel kıyafetine büründü. Çıplak olarak odada ilerleyip, oturdu. Buraya her gelişinde yaptığı gibi masadaki kitabın deri kapağını iyice inceledi, ardından

sayfaları dikkatlice çevirdi. Her sayfada duruyor, yazılanları büyük bir dikkatle, dua edercesine huşuyla mırıldanarak okuyordu: "genus humanum quod constat stirpibus tantopere inter se diferentibus non est origine unum descendus aprotoparentibus numero iisdem."

Şu anlama geliyordu yazılanlar: Tüm insanlar farklıdır.

Hepsinin kökeni farklıdır. Bazıları değersizdir, bazıları kutsanmıştır, bazılarıysa doğuştan lanetlidir. Bazıları şeytan olarak bazılarıysa aziz olarak dünyaya gelmişlerdir.

Bunlar ilahi ve değişmez sözcükler olduğundan kesinlikle tartışılmazlardı. Bu sözlere uygun davranmak ise bir ibadet sayılırdı. Emir bu derece net şekilde görülebildiği için aslında her şey çok basitti.

Sayfayı çevirdi. Bu sayfanın arasında bir çiftlik arazisine ait fotoğraflar vardı. Fotoğraflar soluyordu, yüzler giderek belirsizleşiyordu ama her şey hafızasındaydı. Her birini kardeşi kadar iyi tanıyordu. Patterson gözlükleriyle şu vurularak öldürülen Beatles üyesine benziyordu. Fare lakabı taktıkları Dorm, Winetka, Bosnic, Teitelbaum ve Reid. Pixie Mortimer, Hayes, Terhune, Dickie Biearsto. Hepsini o soğuk kış rüzgârında ormanda koşuştururken, bazılarını da oturup saatlerce sanattan konuşurken hayal edebiliyordu.

Ama ne olursa olsun hepsi de oldukça zeki insanlardı, değil mi? Hepsi de çok iyi gözlemciydi ve ikinci olarak da sanat aşığıydılar. Hepsi bir an evvel sıvışılması gereken, hayatta kalabilmekten başka bir amacın olmadığını anlayacak kadar bir süre boyunca savaşa katılmışlardı. Savaş kiralık katiller, alçaklar içindi, kahramanlar için değil.

İşte tam önündeki fotoğrafta Althof adı verilen harabe haldeki Benedictine manastırı. Uzun süre önce keşiş ve rahibelerin arzusuyla Tanrının varlığını unutmuş dünyaya terk edilmişti. Dışarıda yağmur yağıyordu, üşümüş ve titriyordu.

Ceketini giyip, boynunu iyice ceketine gömdü ama pek işe yaramamıştı. Sırılsıklam olmuştu, burnu akıyordu, titremesi o derece artmıştı ki bir sigarayı düşürmeden ağzında en fazla birkaç saniye tutabilirdi.

Sonunda dağlardan, ağaçların arasından bulabildikleri her keçi yolunu izleyerek inmişlerdi. Birlikte kalmalarının imkanı yoktu, bu nedenle de ekip parçalanan eski taşlar gibi dağılmıştı. On askerin her birinde ağır makineli ve kırk beşlikler vardı. Jersey City'li sıksa Pbrrie ağır mühimmatı İsa gibi sırtında taşıyordu. Kel çocuk Dick Hayes havan topunu taşıyor ve bir yandan da şu anda ne yapsa daha mutlu olacağını anlatıyordu. Yapmaktan mutlu olacağı şey şuydu:

Greer Garson adlı bebekle bir kez beraber olmak. Bu isteği onu Bayan Minivefde izlediğinden beri taşıyordu. Pixie ona kadının filmde oğlunu oynayan adamla evli olduğunu söylediğinde Dick ona şu lanet savaş sona erdikten sonra gidip o adamın canına okuyacağını söyledi. On iyi adam ve ALIU'dan herkesin OSS (Office of Strategic Services: Stratejik Hizmetler Servisi)'nin bir bölümü olarak bildiği An Looting Investigation Unit'ten (Yağmalanmış Sanat Eserlerini Araştırma Bölümü) üç ajanın tüm isteği Nazileri ellerini tam bal kavanozuna sokmuşken yakalamaktı. Bu üç ajan McPhail, Taggart ve Cornwall'dı. McPhail sahip olduğu Boston aksanıyla ve üstünde kafatası mühürlü yüzüğüyle kendini bir şey sanıyordu. Taggart kendi kendine konuşur, Cornwall ise kimseyle konuşmaz, boş zamanlarında defterini çıkartır, yazardı. Üçü birlikte oldukça tuhaf bir ekipti.

Havan topunu taşıyan kel adam Dick Hayes ilk vurulan oldu. Almanların çok sevdiği Rus yapısı bir SVT40'la vurulmuştu. Patlama yüze çarpan bir tokat gibi ses çıkartmış ve ardında bu bomboş arazide

bile en ufak bir yankı bırakmamıştı. Hayes düşen bombanın tam ortasında idi ve çavuş onun sağ kolunun koparak gövdesinden ayrıldığını, omzundan kan, kemik parçaları ve damarların sarktığını gördü.

Sonra Hayes ağır ağır yere düşmüştü. Orada öylece yatarken gelip göğüs kafesine bakanlar onun ciğerlerini ve kan gölünün ortasında yüzen kalbini görebilirdi. Bir atışta gitmişti. Sanki bu atış onun için yapılmış, Greer Garson'la ilgili planlarının gerçekleşme şansı artık kalmamıştı.

Herkes toz toprak içindeydi. Sanki Hayes çayırların ortasında kocaman bir çukur açmıştı. Bu daha ziyade yüzlerce yıl önceki başka bir aptal savaşta açılmış ama zamanla kapanmış bir siperin yeniden ortaya çıkmasına da benziyordu. Ne olursa olsun, sonuçta hepsi sipere girdiler. ALIU'dan gelen adamlardan üstegmen olan Cornwall dışındakiler teğmendi. Ama bu üçü de lanet olası şu savaşta nasıl dövülecekleri konusunda en ufak bir fikre bile sahip değillerdi. Sonuçta kumandayı çavuşa bırakmaya karar verdiler. Çünkü adam burada son birkaç yıldır hayatta kalabilmeyi başarmış ve ekibin hiçbir üyesinin geçen Noel'den önce burada olmadığını biliyordu.

Çavuş bir süre SVT'nin bir başka bombasının düştüğü yere baktı. Bu bombanın etkisiyle gene etraf toz ve çamur bulutu içinde kaldı. Etrafına iyice bakındı. Sonunda kararını vermişti.

İlerideki çiftlik Alman'dan ziyade Fransız yapısına benziyordu. Büyük bir ihtimalle sığırlar için kullanılan altı baraka, iki katlı, üstüne bir şapka gibi oturtulmuş çatısıyla büyük bir ev göze çarpıyordu. Evin pencereleri çok uzun zamandır kapalıymış gibi duruyordu. Camdaki ufak delikler bu mesafeden adeta ölü gözleri gibi gözüküyordu. Tüm bunlar yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeki bir duvarla çevreleniyordu. Duvarın kalınlığı yaklaşık bir metreydi ve üstündeki böğürtlenlerin çalıları ayrıca bir dikenli, tel çekilmesine gerek bırakmıyordu. Duvar sola doğru uzanıp çiftlik evine benzer şekilde iki katlı, ahşap manastıra kadar uzanıyordu. Manastır bu yağmurda oldukça karanlıkta kalmıştı. Manastırın dar ikinci kat pencerelerinin çoğu tahta panjurlarla kapatılmıştı. Bazılarıysa içerideki karanlığının dışarıdan da görülmesini sağlayacak şekilde kısmen açıktı. Ateşin nereden açıldığı neredeyse kesindi.

Çavuş bir Kanadalıdan satın aldığı karamel renkli dürbününü alıp, etrafa daha yakından baktı. Arazide tepenin üstünde bulduklarından, aşağılarında kalan çiftliği hatta çatıların üstünü bile rahatça görebiliyorlardı. Tam bu sırada Çavuş buraya ait olmayan garip bir şeyler fark etti. Barakaların arkasında, büyük ambarın yanında Almanların neredeyse her iş için kullandıkları altı adet üç tonluk Opel kamyonları gördü. Kamyonların kasalarının üstü örtülüydü ve en ufak bir işaret taşımıyorlardı. Çavuş yalnızca binaya en yakın olanın çamurluğunun üstünde bir ibarenin yazılı olduğunu fark etti. Plakadaki rakamlar SS tarzıydı ama yolcu kapısının üstündeki levha turuncuydu. Bu da onların feldjager yani askeri polis olduklarını gösteriyordu. Altı adet üç tonluk kamyonlar bu bomboş arazide belki de yüz adam taşıyor olabilirdi. Fakat bu hiç de mantıklı değildi.

"Elimizde nasıl bir bilgi var, Çavuş." Bunu soran fareydi. Burnu küçük bir çocuğunki gibi sürekli akar, iki yandan dudaklarına kadar uzanırdı. Adam konuşurken sürekli gözlerini kırptırıyordu.

"Şu lanet olası burnunu sil. Fare."

"Elbette. Çavuş." Burnunu sildi ama burnu akmaya devam ediyordu. "Hayes'i kimin vurduğunu anladın mı?"

"Evet. Şu eski kilisedeki nişancı. Yani senin tabirinle manastır."

"Şu lanet olası harabeyi savunmanın ne manası var ki?"

Üstelik bu kadar çok Alman burada bulunuyorsa nişancıya ne gerek var ki?"

"Çok fazla soru soruyorsun Fare. Bu aralar bu nedenle kendini belanın ortasında bulacaksın. Bu arada burnunu tekrar sil. İğrenç gözüküyorsun."

Çavuş yeniden dürbünle etrafı incelemeye koyuldu. Bir yandan da şu kamyonların ne tür bir pislik taşıdıklarını merak ediyordu. Savaş artık komik bir hal alıyordu. Bir zamanlar eline bir silah alır Almanlara ateş ederdin, onlar da sana aynı şekilde cevap verirlerdi. Oysa şimdi çok gizli bir şeyle karşı karşıyaydı. Daha önce hiçbir yerde görmediği ilginç ve gizemli bir şeye baktığını fark etmişti. Yeniden gözlerini çiftliğe dikti. Askeri polis mi?

Grikeşişler Akademisi Greenwich, Connecticut'un on iki mil kuzeyinde, Sark Nehri'nin yanındaki, ağaçlı bir tepenin üzerine inşa edilmişti. En yakın yerleşim yeri Riverview ve Toll Gate Gölü arasındaki kalan Friardale kasabasıydı. Bu kasabayı geçince Michael Valentine Oaklane yönüne doğru tabelaları izledi. Bahçe duvarı boyunca ilerleyerek okulun ana girişini oluşturan demir kapıya ulaştı. İçeri girip dümdüz ilerlediklerinde çakıl taşlı, sağ ve solu oldukça iyi yetiştirilmiş meşe ağaçlarıyla dolu bir yola girdiler. Burası adeta bir ortaçağ kilisesiyle sarmaşıkla kaplı bir İngiliz köy evi arasında bir yerdi. Okul binası oldukça büyük ve eski görünüyordu.

"Sanki Harry Potter hikâyelerinden fırlamış gibi," dedi Finn bir yandan da kiraladıkları aracın ön camından binayı incelemeye devam ediyordu.

"Daha ziyade Frank Richards'ınkilere benziyor," diye mırıldandı Valentine.

"Kim?"

"Boş ver."

İlerlemeye devam ettiler. Sol taraflarında birçok farklı aktivite için yapılmış binayı görüyorlardı. Bir bekçi kulübesi, içinde bir yüzme havuzu veya spor salonu olan bir tesis, tepesindeki minicik canıyla bir kilise görmüşlerdi. Sağ taraflarında ise beysbol sahası, tenis kortları ve ahır olduğunu tahmin ettikleri yapılar vardı. Ana binanın arkasından okul duvarına kadar olan bölge içinde çeşitli ağaçların olduğu bir meyve bahçesi olarak inşa edilmişti. Tüm bahçede küçük patika yollar, çiçek bahçeleri, son derece düzenli kesilmiş çimenler göze çarpıyordu. Burası tam anlamıyla bir zenginler okuluydu.

Ana avlunun girişindeki küçük park alanında durdular.

Otopark şarap renkli doksan beş model Taurus steysin tip bir otomobille, ön cam sileceklerinden biri eksik, eski model tombul, yeşil bir Jaguar Mark II dışında boştu. Taurus'un arka koltuğuna bir çocuk koltuğunun monte edilmiş olduğunu gördüler.

Kiralık araçlarından indiklerinde sıcak sabah güneşini tüm bedenlerinde hissettiler. Güneş artık neredeyse tam tepedeydi ve adeta çölde olduklarını düşündürtecek biçimde yakıyor, kavuruyordu. Okul bomboş gözüküyordu, zaten okullar Eylül ayına dek terk edilmiş tarlalara benzerler. Ana girişten içeri girdiler. Tam karşılarında bir havuz vardı. Ortasında elinde bir testi tutan klasik bir kadın heykelciği görmüşlerdi. Bu testiden havuza su akıyordu. Sanki havuza yüzyıllardır elindeki testiden su dolduruyordu ama testisindeki su bir türlü bitmiyordu. Suyun sesi dışında binada başka bir ses duyulmuyordu. Sola dönüp, geniş merdivenlerden yukarı çıktılar. Valentine siyah meşe kapıları açınca kendilerini okulun serin koridorlarında buldular.

Ardından biraz daha ilerleyip ana kapıya benzer bir kapıdan geçip resepsiyon holüne ulaştılar. Mermer kaplı zemindeki kareler karanlık tonlardan aydınlık tonlara doğru döşenmişti. Finn adeta

zırlı, mızraklı muhafızlarla karşılaşmayı beklemeye başlamıştı. Ama tek gördükleri duvarlardaki eski, soluk fotoğraflardı. Kapının hemen yanında mezar taşına benzer bir anıt gördüler. Üstünde altın bir levha göze çarpıyordu. Bu taş 1916-1918 ile 1941-1945 dönemlerinin anısına dikilmişti. Bu tarihlerin altında çeşitli isimlerin yazılı olduğunu gördüler. Grikeşiler'de tarih İkinci Dünya savaşıyla birlikte sona eriyor, okul bu tarihten sonra olanlarla ilgilenmiyor gibi bir izlenime kapılmışlardı. Sanki mezunlar ortadan kaybolmuş, ne Kore'de, ne Vietnam'da ve ne de Irak'taki savaşlara katılmışlardı.

Finn ve Valentine giriş holünü geçerek uzaktan bir bilgisayar yazıcısının sesinin ve tuş seslerinin geldiği bir odaya doğru ilerliyorlardı. Ana girişten biraz daha uzaklaştıklarında dar uzun bir koridora ulaştılar. Koridorun sağında ve solunda birçok oda görmüşlerdi. Aynı şekilde meşe ağacından imal edilmiş kapıların biri dışında tümü kapalıydı. Valentine yaklaşıp açık kapıyı hafifçe tıklattı. Bilgisayarın başında çalışan soluk yüzlü, ufak tefek bir kadın başını kaldırarak onlara baktı. Saçlarını tepesinde topuz yapacak şekilde toplamış gözlüklü kadın Valentine'nin kapıyı çalması üzerine işine ara vermişti. Gözlüğünün arkasından gözleri oldukça büyük gözüküyordu. Valentine gülümsedi.

"Ben New York'tan Doktor Michael Valentine. Bu da asistanım Bayan Ryan."

"Doktor Valentine mi?" diye sorarken kadının gözleri şimdi daha da büyümüştü. "Burada bildiğim kadarıyla hasta yok. Zaten burada idareden birkaç kişi dışında kimse yok."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Valentine.

"Bayan Mimble. Jessie Mimble. Kayıt memuruyum."

"Eğer bir sakıncası yoksa Doktor Wharton'la görüşmek istiyoruz."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır. Bu çalınan bıçakla ilgili."

"Ah! Tanrım."

"Evet. Bu konuyla ilgili olarak buradayız." Tavşan bakışlı Bayan Mimble başka açıklamalar da beklemiş gibi gözlerini onlara dikmişti. Gözlerini özellikle de Valentine'den alamıyordu.

"Doktor Wharton?" diye hatırlattı Finn.

"Ah evet," dedi kadın. Masasından kalkıp hemen arkasındaki odanın kapısını adeta bir fare gibi tıkırdatıp, içeri girdi. Finn kadının kalçalarının büyüklüğüne bakarak şaşkınlığa kapıldı. Bu ufak tefek görünümlü kadın çiçekli eteğiyle koca bir tankı kamufle ediyordu galiba. Kadın birkaç dakika içinde geri döndü, kapıyı açarak kenara çekildi.

"Dr. Wharton sizi kabul edecek," dedi ve içeri girmelerini işaret ettikten sonra kapıyı arkalarından kapattı.

Dr. Harry Wharton elli beş yaş civarında, kel bir adamdı. Yüzünde sakaldan eser bırakmayacak kadar iyi tıraş olmuştu. Finn ve Valentine içeri girdiklerinde kırmızı okuma gözlüklerini çıkartarak önündeki bir yığın kâğıdın üzerine bıraktı. Oda oldukça aydınlıktı ve hoş gözüküyordu. Wharton'un arkasındaki parlak kırmızı perdeler ışığın içeri girmesini sağlamak amacıyla iyice açılmıştı. Meşe kaplamalı masası büyük ve moderndi. Odadaki halı perdelerle çok iyi uyum sağlar tonda seçilmişti. Masanın önüne geniş, deri koltuklar yerleştirilmişti. Müdürün arkasında okulun havadan çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Odanın geri kalan duvarları zeminden tavana kadar uzanan kitaplıkla kaplıydı.

Müdürün odası son derece profesyonel bir tarzda, adeta dekorasyon dergilerine kapak olacak mükemmellikte dekore edilmişti. Finn gülümseyerek odanın tamamen zengin anne babaların kendilerini rahat hissetmelerini sağlayacak şekilde dekore edildiğini düşündü. Oda elma esanslı pipo tütünü kokuyordu. Ama etrafta kül tablası yoktu.

Wharton dikkatinin çoğunu Finn'e yönelterek ayağa kalktı. Finn adamın armalı bir kravat taktığını fark etti. Ayrıca koyu renk çizgili bir takım elbiseyle kafası gibi parlayan siyah bir çift ayakkabı giymişti. Elini masanın üzerinden uzatarak gülümsedi. Bu gülümseme oldukça hoş ve içtendi.

Finn adamın elini sıktı. Adamın avucu kuruydu ve diğer birçok kişinin aksine Finn'in elini gereğinden fazla tutmadan bıraktı. Yeniden oturdu.

"Dr. Valentine, Bayan Ryan. Sizler için ne yapabilirim?"

"Buraya koummya hakkında konuşmak için geldik."

"Şu bıçak," diye ekledi Wharton. "Birkaç hafta önce çalıandı."

"Evet," dedi Valentine.

"Neden bu konuyla ilgilendiğinizi bilmek isterdim," diye sordu Wharton. Sesi hâlâ yeterince hoştu ama bu durum uzun sürmeyecek gibiydi.

"Genellikle antikalarla ilgilenirim ama bununla, özellikle de ne amaçla kullanıldığını gördükten sonra daha büyük bir istekle ilgilenmeye başladım."

"Yani cinayet."

"Evet."

"O zaman polisle birlikte çalışıyorsunuz."

"Bazen polis için danışmanlık yapıyorum."

Son derece hoş bir biçimde sorunun geçiştirildiğini düşündü Finn. Gerçek değildi ama tam olarak yalan da sayılmazdı hani. Sorulması beklenen, bu nedenle de önceden cevabı hazırlanan bu soruya bir an için bile duraksamadan yanıt vermişti. Annesinin her zaman kullandığı tedbirli olma ifadesi Michael Valentine'e kesinlikle çok yakışırdı.

"Talihsizlik," dedi Wharton. "Elbette konunun Grikeşişler'le bir ilgisi yok. Sadece bizden çalınan bir silah kullanmışlar hepsi bu. Bununla beraber okulun adının da olumsuz bir etkisi oldu. Tek sevineceğimiz şey olayın yaz tatili sırasında gerçekleşmiş olmasıdır."

Elbette ki bu olay zengin ve ünlü müşterilerin hoşuna gitmeyecektir diye düşündü Finn.

"Alexander Crawley bu okulun mezunlarından mıdır?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

Wharton'un yüzündeki hoş, doğal ifade aniden kayboldu. "Kesinlikle. Her şeyden önce New York polisindeki kayıtları kontrol ettim. Bay Crawley hakkında bana verilen bilgilere göre eğer bu okula gelmiş olsaydı benimle aynı zamanda burada bulunması gerekirdi. Ben 1955'ten 1967'ye kadar buradaydım. Yatılı veya gündüzcü olması fark etmez onu mutlaka tanırdım."

"Anlıyorum."

"Binaya hırsız girdi. O sırada bıçak hırsızın gözüne çarptı. Ne yazık ki Bay Crawley de onun kurbanı

oldu."

"Tesadüften de fazla bir şey gibi durmuyor mu sizce de?"

"Olayların tuhaf biçimde birbirleriyle bağlanmasından başka bir şey değil. Olanlar çok üzücü ama sizi temin ederim tüm hikâye bundan ibaret."

"Bu arada neden okulda böyle bir bıçak var?" diye sordu Finn.

"Burada küçük bir müzemiz var. Eskiden oraya görülmeye değer şeyler odası derlermiş. Bıçak eski bir mezun tarafından müzeye bağışlanmış," dedi.

Valentine kendisine doğru bakınca Finn işareti aldı.

"Görebilir miyiz?" diye sordu Wharton'a en güzel gülümseyişlerinden birini göndererek. "Müzeyi yani."

"Bunda bir fayda görmüyorum," diye yanıt verdi müdür.

"Her şeyden önce bıçak artık orada değil."

"Lütfen," diyerek ayağa kalktı Finn. Kotunun pirinç düğmeleri tam Wharton'un göz hizasına gelmişti. Bir süre sustu.

Sonunda müdür "Sanırım olabilir," diye cevap verdi soğuk bir sesle. Ayağa kalktığı anda otomatikleşmiş bir şekilde ceketinin düğmelerini ilikledi. Kravatını düzeltilti. "Okulun içinden geçerek de gidebiliriz ama avludan geçerek gidersek daha çabuk gitmiş oluruz." dedi.

Müdür patlak gözlü Bayan Mible'a gittikleri yeri söyledikten sonra öne düşüp onları bahçeye çıkardı. Ne Finn'le ne de Valentine'le konuşmak için bir çaba harcıyordu. Düzenli çimlerin arasında hızla ilerliyor, arada sanki yanında olup olmadıklarını kontrol ederek müzeye doğru ilerliyordu.

Bahçenin diğer ucundaki birkaç basamaklı bir binaya ulaştılar. Basamakları çıkıp küçük cam kapıdan geçerek pirinç elbise askılarıyla dolu vestiyere ulaştılar. Sağ köşeden döndüklerinde sağa ve sola doğru uzanan iki koridorla karşılaştılar. Tek kelime etmeden Wharton sağa döndü, kapıyı açarak, hızla fen laboratuvarı olarak kullanılan bölümün önünden geçerek ilerlemeye devam etti. Bu sırada laboratuvarın içinden girilen ve kapısının üstünde KARANLIK ODA yazılı bir başka oda daha gözlerine çarptı. Wharton dönüp soldaki bir kapının önünde durdu. Elini pantolonunun cebine atarak çok sayıda anahtar çıkardı ve içlerinden birini kapının kilidine soktu.

"Müzenin kapısını kilitliyor musunuz?" diye sordu Valentine.

"Artık, kilitliyoruz," diye yanıt verdi Wharton acı dolu bir sesle. Anahtarı çevirip, kapıyı açtı. Duvardaki düğmeye bastı ve tavandaki ışıklar odayı bir anda aydınlattılar.

Müze ortalama bir oturma odası büyüklüğündeydi.

Duvarlarda haritalar ve çeşitli resimler vardı. Odada ayrıca içinde çeşitli şeylerin sergilendiği cam dolaplar da yer alıyordu. Finn odanın son derece eski moda bir tarzda olduğunu, ilk müze örneklerinin gösterildiği fotoğraflardakine benzediğini düşünüyordu. Cam dolaplar içinde pamuk içine yerleştirilmiş küçük bir kuş yumurtasından tutun da 1924 olimpiyat oyunlarında atletizmde kazanılan bir altın madalyaya, hatta ikinci dünya savaşında gösterdiği yararlılıklardan ötürü birine verilmiş kongre madalyasına kadar birçok şey sergileniyordu.

Köşedeki dolabın içinde 1812 savaşından kalmış bir piyade tüfeği iç savaş hatırası olarak sergilenmekteydi. Onların hemen yanındaki dolaptaysa eski bir Colt tabanca yer alıyordu. Tabancanın

yanındaki rafta kenarları pirinç kaplı, sol camı kırık, gözün üstüne yerleştirilen haznesi kopuk bir dürbün sergileniyordu. Finn yüzünü buruşturdu. Bu dürbün 'Düşmanın gözlerinin akını görünceye kadar ateş etmeyin' şeklinde verilen komuta yeni bir anlam kazandırıyor.

Odanın köşesinde neredeyse görünmeyecek kadar karanlık bir bölgede kalmış amatör bir ressam tarafından çizilmiş imajı uyandıran bir maymun resmi vardı. Tablo uzun zamandır kimsenin el sürmediğini düşündürtecek kadar toz içindeydi. Bunun biraz yan tarafındaki dolabın cam kapağı elmas bir cam kesicisiyle dikkatli bir biçimde kesilmiş, üçgen şeklindeki bir parça cam oradan çıkartılarak alınmıştı.

Çıkartılan parça hâlâ yerde duruyor, dolabın cam kapağı ise parmak izleri nedeniyle oldukça pis görünüyordu. Finn dolabı iyice incelediğinde bu eğri bıçağın yeşil çuha üzerine nasıl yerleştirildiğini bile hayal edebiliyordu. Sanki arkasında hayaletini bırakmışçasına, varlığıyla çuhanın üzerindeymiş gibi duruyordu. Küçük bir kart dolabın önüne iliştirilmişti: GELENEKSEL FAS HANÇERİ. ALB. GEORGE GATTY TARAFINDAN BAĞIŞLANMIŞTIR.

"George Gatty kim?" diye sordu Finn.

"Kayıtlara göre otuzlu yıllarda burada okumuş. Daha sonra West Point askeri okuluna devam etmiş."

"İnsan onun bu tür bir hançeri nereden bulduğunu merak ediyor," diye mırıldandı Valentine.

"Büyük bir ihtimalle savaş sırasında İspanya'daki Faslılardan aldı ya da Casablanca gibi bir yere gitmişti."

"Okulunuzun yirminci yüzyıl tarihini iyi biliyorsunuz," dedi Valentine.

"Bu okulun müdürü olmam dışında yolcularımıza da tarih öğretiyorum."

"Yolcular mı?" diye sordu Finn.

"Son sınıfları kast ediyor," diye açıkladı Valentine.

"Bu Gatty hakkında başka bir şey biliyor musunuz?"

"Hayır. Sadece otuzlarda burada okuduğunu daha sonra West Point'e gittiğini biliyorum. Size verebileceğim tüm bilgi bu. Polise de aynı şeyleri anlattım zaten."

"Onu nerede bulabileceğimizi de bilmiyorsunuz değil mi?"

"Eski öğrencilerin nerede olduğunu araştırmak benim işim değil Bay Valentine. Bunu mezunlar derneği yapar."

"Doktor Valentine."

"Her neyse." Wharton topukları üstünde dönüp müzenin çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Dostumuz çabuk öfkeleniyor," dedi Valentine.

"Aynı fikirdeyim," diye yanıt verdi Finn. "Sence Albay Gatty'e ulaşma şansımız var mı?"

"Bu isimdeki birini bulmanın zor olmayacağı kanaatindeyim."

Valentine son bir kez daha odanın köşesindeki küçük resme baktı, ardından küçük müzeyi terk etmekte olan Wharton'u izledi. Adam dışarı çıkmış, kapının önünde bekliyordu. Finn ve Valentine çıkar çıkmaz kapıyı kapatıp kilitleti.

"Yardım edebileceğim başka bir konu var mı?" diye sordu müdür.

"Hayır," dedi Valentine başını sallayarak. "Yeterince dolaştık."

Wharton ona sert bir bakış fırlattıktan sonra "Bu durumda size güle güle diyebilirim."

"Yardımlarınız için teşekkürler," diyerek adamı başıyla selamladı Valentine.

"Önemli değil," diye yanıt verdi Wharton. Dönüp vestiyer bölümünden geçip, avluya çıktılar. Finn ve Valentine onu gözden kayborduğu ana dek izledi. Ana binaya girip, ofisine ilerleyen adamın ayak sesleri okulun koridorlarında yankılanarak, kulaklarına kadar geliyordu.

Onlarda sıcak gün ışığı altında küçük otoparka doğru ilerlemeye başladılar.

"Tüm bunlardan ne çıkardın?" diye sordu Valentine otomobillerine doğru ilerlerlerken.

"Bu bir sınav mı?"

"İstiyorsan olabilir."

"Nereden başlayayım."

"En başından, tabi ki."

"Ofis pipo tütününü kokuyordu ama etrafta pipo görmedim."

"Evet, bunu ben de fark ettim."

"Eee... Müzeye giderken bizi okulun içinden geçirmek istemedi. Belki de okulda görmemizi istemediği biri vardı."

Pipo içen adam mesela."

"Başka?"

"Sanırım Crawley hakkında da yalan söylüyor. Bahse girerim araştırırsak Crawle /in bir zamanlar Grikeşiler'de öğrenci olduğunu buluruz."

"Devam et."

"Sanırım Albay Gatty hakkında da yalan söylüyordu."

Bahse girerim anlattıklarından çok daha fazlasını biliyor."

"Böyle bir şeyi neden yaptığını düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Sanırım bir sebepten dolayı onu koruyor."

"Başka bir şey?"

"Başka bir şey yok. Yani senin müzedeki bir resimle oldukça fazla ilgilenmen dışında. Oysa Picasso taklidi, çirkin bir resimdi o."

"Onun ressamı Juan Gris'tir."

"Kübist ressam?" Picasso gibi İspanyol olan Gris Paris'te onun komşusuydu ve bu tarzın George Bracjue ile birlikte ilk uygulayıcılarından. Picasso ile birlikte bir süre çalışmıştı. Eğer Valentine haklıysa bu tablo çok para ederdi.

"Bu tablo 1927 yılında yapılmıştır. Tabi eğer gerçekse."

Bu durumda da resmin orada olmaması gerekir."

Neden?" diye sordu Finn. "Belki başka bir eski, cömert • ini 1.11.11mdan bağışlanmıştır."

"Kuşkuluyum," dedi Valentine. "1941 yılında Paris'teki Wildenstein Galerisi Naziler tarafından yağmalandı. O tarihten beri de kimse bu eseri görmedi."

"Peki, nasıl oluyor da burada ortaya çıkıyor?"

"İşte bu önemli bir soru. Değil mi?"

Kiralık otoyola ulaştılar. Taurus hâlâ oradaydı. Ama Jaguar gitmişti. "Taurus'un Bayan Mible'm aracı olduğunu tahmin edebiliriz."

"Jaguar'ın Wharton'a ait olduğunu sanmıştım."

"Ben de masasının arkasındaki fotoğrafı görünceye dek öyle sanıyordum. Fotoğrafta ana binanın arkasında büyük bir malikane gördüm. Yani müdürün ikametgahı."

"Peki, o zaman Jaguar kimin?"

"Biz girmeden önce Wharton'un odasında pipo içen kişinin."

"Allah kahretsin," diye bağırdı Finn. "Plakasını almalıydık."

"New York'lu İkinci Dünya savaşı gazilerine verilen plakalardandı. 1LGS2699."

Nedense Finn adamın numarayı ezberlemiş olmasına şaşırmadı. "Albay Gatty?"

"Büyük bir ihtimalle. Öğrenmesi çok kolay." Anahtarları Finn'e uzattı. "Sen kullan." Finn kapıyı açtı, direksiyona geçti. Valentine de diğer tarafa geçip oturdu. Koltuğun altından diz üstü bilgisayarını çıkarttı, kablolarını otomobilin çakmak soketine taktı. Bilgisayarı çalıştırıp, GPRS kablosuz modemi açtı ve hiçbir çaba harcamadan New York Motorlu Taşıtlar Dairesi veri bankasına ulaştı. Finn çakıllı yoldan geçip, kendilerini otoyola çıkartacak caddeye doğru saparken Valentine istediği bilgiye ulaşmıştı.

"Evet. Gatty. Ulusal tarih müzesinin yakınlarında yaşıyor."

"Bulman uzun sürmedi."

"Afgan teröristlerin yaptığı her şeyi ben de yapabilirim," diyerek sırıttı. Diz üstü bilgisayarının bir tuşuna dokunarak kapattı. New York'a doğru yola koyuldular.

Gece oluyordu. Gece kuşları korkunç çığlıklar atarak, giderek kararan gökyüzünden avlarının üstüne atlama hazırlıkları yapıyorlardı. Karanlığa gömülmek yerine çiftlik evi ve etrafındaki binalar yüksek direklerin tepesine asılmış bir düzine güvenlik am pulüyle aydınlanıyordu. Bu ışığın kaynağı bir yerlere gizlenmiş küçük, portatif bir jeneratör olmalıydı. Kim şu savaş günlerinde salaş bir çiftlik evini aydınlatmak için gaz yağı harcardı ki? Üstelik bu şekilde müttefik uçaklarına ya da dolaşan devriyelere güzel bir hedef oluyorlardı. Ama müttefik uçakları İsviçre sınırına bu kadar yakın bir bölgeden hiç geçmezlerdi, bu bölgede devriye gezen birlikler de yoktu. Yani kendileri dışında. Burası ölü bir bölgeydi ve burada olacak savaş özel bir savaş olacaktı.

Üstü çalılarla kaplı eski duvarın biraz yukarısına yerleşmişlerdi. Ajanlardan biri, Taggart defterini görebilmek için çakmağını kullanan Comvall'a seslenerek, çakmağını söndürmesini istedi. Herkeste M—3 paketinde et ve türlü veya MTde et ve fasulye vardı. Bu yiyecekler en az gördükleri kadar kötüydüler. Üç yıldan beri Avrupa'nın her yanında bunlardan yiyen Çavuş içinse çok önemli değildi. Artık o kadar alışmıştı ki, ağız tadı denilen şeyi tamamen unutmuştu. Sonunda ne yersen ye hepsini C3 teki tuvalet kağıdıyla temizleyerek siliyordun. Herkesin söylediği gibi boktan bir savaştı bu.

Merak içindeki Cornwall seslendi.

"Çavuş."

"Komutanım?"

"Bizim çiftliğe biraz yaklaşmamız gerekecek."

"Bizim mi, efendim?"

"Yani sen ve birkaç adamın. Kaç tanesine ihtiyaç duyacağına sen karar ver." Ne kadar aptalca bir soru. Eğer istediğim kadar adam vereceksen tüm Amerikan ordusunu isterim. Alman ışıkları adamın gözlük camlarını parlatıyor, sanki adamın gözleri yokmuş gibi duruyordu. Dünyadaki her şeyi bildiğini iddia eden bir tarih öğretmenine benzer bir ses tonuyla konuşuyordu. Asalak herif. "Ne öğrenmek istiyorsunuz efendim?"

"Durumumu daha iyi anlamak istiyorum, Çavuş. Orada kaç adam var, ne tür silaha sahipler falan. Bunları öğrenmek istiyorum."

"Anladım." Biz işin zor tarafını yaparken Cornwall, McPhail ve Taggart burada oturup sanattan bahsedecekler. Tanrım!

Teitelbaum ve Reid'i seçti çünkü onlar ağızlarını sıkı tutabiliyorlardı. Önlerindeki çalılığı aşarak ağaçların yanından ilerleyip, ay ışığının aydınlattığı boş araziye eriştiler. Çiftliğin ön kapısına ulaşmalarını sağlayacak güvenli güzergahı tespit etmek yaklaşık bir saatlerini aldı. Sonunda o rotada ilerleyerek çiftliğin ön kapısına eriştiler. Burası güvenlik ışıklarıyla aydınlatılmış bölgenin hemen dışındaydı. Böylece içeriden görülmelerini engelleyecek şekilde aydınlatılmamış bir bölge bulmayı başardılar.

Çavuş, dürbünüyle etrafı kolaçan etmeye koyuldu. Her şey daha önce gördükleriyle aynıydı, sadece bu kez daha yakından bakıyorlardı. Üstü çalılarının dikenleriyle kaplı duvarda bir zamanlar bir kapı olduğunu düşündüğü açıklıktan içeriye rahatça inceleyebiliyordu. Sol tarafta yağmurun saatler önce dinmesine rağmen yağmurluğu sıırılsıklam bir nöbetçinin var olduğunu belli belirsiz de olsa seçebilmişti. Çavuş nöbetçinin eliyle ağız arasında gidip gelen sigarasını da görebiliyordu. Aslında Hayes'in öcünü almak çok kolaydı. İyi de Hayes'i takan mı var?

Ve eğer nişancı hâlâ manastırın penceresindeyse, bu kez kendileri çok kolay bir hedef olacaktı. Nişancı üç atışta üçünü de temizleyebilirdi. İzlemekten daha fazlasını yapmayacaklardı.

Çavuş taş duvarı aşmanın da oldukça zor olacağını görmüştü. Duvar fazla yüksek ve dikenli bitkilerle doluydu. Duvarın üstünde belirdikleri anda içeridekiler tarafından kuş gibi avlanmaları işten değildi. Gördüğü kadarıyla eğer içeri girme kararı verirlerse bunu ancak ön kapıdan geçerek gerçekleştirebileceklerdi. Diğer yandan eğer bu fikrini Cornwall ya da diğer iki çokbilmiş subaydan birine söylerse, onlar büyük bir ihtimalle bunu denemek isteyecekler ve hepsinin ölümüne sebep olacaklardı. Fransa'ya dönmeden önce birinin ona dediği gibi, fazla şey bilmek, insanın başını belaya sokardı.

Teitelbaum'la Reid'e bu gece kullanacakları parolayı söyleyip, burada beklemeleri talimatını vererek, birkaç dakika içinde döneceğini söyledi. Eğer sigara falan yakıp manastırdaki nişancıya yem olurlarsa bu kendi sorunları olacaktı.

Ağaçların arasından sürünerek, kuzeye doğru ilerledi.

Cornwall'ın taşıdığı büyük yer haritasında bölgeyi iyice incelemiştir. Öte yandan, yolun diğer ucundan gelebilecek 88 milimetrelik silahlarıyla Kral Kaplanlar'ın kendilerini birkaç saniye içinde silindir

gibi ezme ihtimalinin de bulunduğunu göz ardı etmiyordu. Henüz etrafta böyle bir şey görmemiş olmasına rağmen, bu tür bir risk vardı. İyice baktı ve içerideki en tehlikeli şeyin İspanya iç savaşından kalmış gibi gözüken, eski bir panzer olduğunu tespit etti. Şu lanet subaylar eğer onu ateşin ortasına atmazlarsa bu panzerin çok büyük bir tehlike oluşturacağını da sanmıyordu doğrusu. Kesinlikle bir kahraman değildi. Şu anda tek isteği hayatta kalabilmeyi başarmak ve sonunda da Canarsie'ye dönmektir.

Ağaçların arasından ilerlerken gözleriyle etrafı tarıyor, kulaklarını büyük bir dikkatle araziden gelen seslere açıyordu.

Beynini öylesine şartlamıştı ki doğal olmayan en ufak bir ses duyduğunda bunu hemen fark edebilecekti. Sonunda başka bir drenaj çukuruna ulaştı. Buradan da arazinin diğer taraflarını inceleyebiliyordu. Eğer herhangi bir hareket, saldırı ya da buna benzer bir şey olacaksa bu yönden görebileceğine emindi.

Ama hiçbir hareket yoktu. Üstünde SS işareti olan kamyonlar göze çarpıyordu ama herhangi bir saldırı silahı göremiyordu.

Askeri kurallar savunma tedbiri alınmasını gerekli kılarken bu adamların bunu göz ardı etmesi şaşılacak şeydi. Bulduğu bölgeyi iyice kolaçan etti. Görüş alanı içindeki bölgede ne bir sigara izmariti, ne bir kibrit çöpü, ne herhangi bir yiyecek artığı veya dışkı göremedi. Hiçbir şey yoktu. Gülümsedi. Diğerlerini orada bıraktığına sevindi. Burada bir şey oluyordu. Üstelik bu en az Cornwall ve onun iki sözde subayı kadar da iğrençti.

Çavuş kanalda sürünerek incelemesini sürdürdü. Altı aydan beri küçük bir birlikteydi. Hollanda'nın kurtuluşundan hemen sonra Antwerp'ten alınıp Tanrı bilir kimin emriyle bu G'2'lere katılmışlardı. O tarihten beri Avrupa'da ilerliyor, sadece sohbet ediyor, en ufak bir savaş belirtisine dahi rastlamıyorlardı. İki hafta önce Koblenz'in elli mil dışında oturmuş subayların bundan sonra nereye gidileceği konusundaki kararlarını bekliyorlardı. Cornwall bir karar verdi ve kızışmış bir dışının peşindeki köpekler gibi onları önce güney yönüne ardından da doğuya doğru dolaştırmaya başladı.

Belki de Bavyera'nın bu bomboş bölümündeki Opel kamyonların kokusunu almış, o nedenle bu noktaya gelmişti.

Savaşın bu aşamasında korkunç benzin tüketen, saatte otuz mil hatta iyi bir yolda biraz daha hızlı gidebilen bu araçlar aslında savaş için oldukça lükstüler. Bu özel dizayn edilmiş kamyonların güneyden bu kadar uzaklaşması, İsviçre, İtalya veya Avusturya'ya doğru gönderileceklerini gösteriyordu. Ama Ruslar doğuda, müttefiklerse batıdaydı ve tüm bölgeyi bir sivilceyi sıkarcasına tahrip ederek ilerliyorlardı. Avusturya bu kadar yakın ve İtalya da kuşatılmışken İsviçre'ye doğru gidiyor olmaları gerekirdi. Bu da altmış milden fazla uzak olmayan Constance Gölü'ne gittikleri anlamına geliyordu.

Kanaldan etrafı inceleyen Çavuş bir yandan da şu merakının başına daha ne belalar açacağını da düşünmeden edemiyordu. Bu altı Opel kamyonun çok değerli olduğunu düşünelim. Cornwall'ın amacının da bu kamyonları ele geçirmek olduğunu farz edelim. O zaman asıl som şu oluyor. Bu kamyonları ele geçirdikten sonraki niyeti ne? Onun işi, çalınmış değerli sanat eserlerini yeniden ele geçirip sahiplerine ulaştırmak.

Ama merakını yenemiyordu. Belki de artık savaş sona ermişti.

Belki de 'sahibi bulandır' oyunu oynuyorlardı. Belki artık herkes kendisi için çalışıyordu. Belki de

artık Canarsie'li çocuk için pastadan büyük bir dilim kesme zamanı gelmişti.

Çavuş kemerindeki tabancasını kontrol etti. Ukala subayların silahlı olmadıklarını, onların sadece nazik işler için çalıştıklarını biliyordu. Aslında çok kolay olacaktı. Ama sonra bu altı kamyonla ne yapması gerekiyordu?

Ayağa kalktı. Güneş son derece hızlı biçimde doğuyor, sisler ağaçların arasında kaybolarak dağılıyordu. Altı kamyonu İsviçre'ye geçirmek bir ya da iki gününü alırdı. Üstünde düşünülmeğe değer bir konuydu bu. Biraz daha sürünüp çiftliğin uzakta kalan girişinden içerisini gözetlemeye devam etti.

Bir an için içeride birisinin yürüdüğünü fark eder gibi oldu.

Dürbünüyle baktığında bunun nöbetçi olmadığını anladı. Üniformalı bu adam bir generaldi. O lanet kırmızı, çizgili diz altı dar pantolonunu giymiş çiftlikte dolaşıyordu. General sahtekar tipli, en fazla kırk yaşında gösteren genç biriydi. Belki de üniforması sahteydi. Kapıya doğru bakarken başka birinin daha avluda dolaşmakta okluğunu fark etti. Gördüğü bu ikinci kişi süveterli, eşarplı bir kadındı. Üniformalı adam onun sigarasını yaktı. Birlikte bir şeye gülüyorlardı. Genç bir kadın. Durum giderek ilginçleşiyordu. Belki de çiftçinin karısı veya kızıydı. Ya da bu kadar yolu gelmiş bir yolcu! Altı kamyon, sahte bir general ve bir kadın. Tüm bunlar da ne demektir?

Gatty'nin Yetmiş İkinci Batı caddesinde yer alan altı katlı malikanesi sanki birkaç yüz yıl önce Amsterdam'daki bir kanaldan alınıp, buraya konulmuş gibi bir izlenim uyandırıyor. Sol tarafa doğru evi caddeden ayıran kırmızı tuğla duvar uzanıyordu. Uzaktan bakınca oldukça geniş bir ev izlenimi veriyordu. Giriş kapısı bodrumdaydı, bu nedenle de demir parmaklıklı merdivenlerden aşağı indiler. Kapının tokmağı adeta bir gülle gibi kocamandı. Valentine ağır görünüşlü meşe kapının tokmağını iki kez vurdu. İçeriden taş zemin üstünde yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu.

"Ürkütücü," dedi Finn.

Valentine gülümseyerek "Batı yakasında böyle bir evi satın alabilecek kadar para genellikle ürkütücüdür," dedi. Başlarının tam üstündeki ampul yandı. Kısa bir sessizlikten sonra koyu siyah giysili bir adam kapıyı açtı. Başında gümüş kadar beyaz saçlarıyla adamın yetmişli yaşlarında olduğu anlaşılıyordu. Çok şey görüp geçirmişe benzeyen simsiyah gözlü, küçük ağızlı adamın üst dudağının kenarında bir yarık vardı. Buradan ağızındaki sapsarı dişler gözüküyordu. Adam dudaklardaki bu kusurların giderildiği ameliyatların icadından önce doğmuştu.

"Eğer sakıncası yoksa Albayla görüşmek istiyoruz," dedi Valentine. "Biraz önce ziyaret ettiğini düşündüğümüz Grikeşişler Akademisi'yle ilgili görüşecektik."

"Bekleyin," dedi adam. Biraz genizden konuşuyordu ama gene de ne dediği rahatlıkla anlaşılabilirdi. Kapıyı yüzlerine kapattı, ışığı da söndürerek ikisini de karanlıkta bıraktı.

"Işığı uşak söndürdü," dedi Finn. "Adam gerçekten çok ürkütücü"

"Sadece uşak değil," dedi Valentine. "Bodyguard aynı zamanda. Dönerken omuz askılığındaki silahı fark ettim."

Uşakbodyguard birkaç dakika içinde dönüp, onları içeri aldı. Loş, tahta döşemeli, duvarlarında eski tip şamdanların asılı olduğu girişten geçip, yıpranmış meşe merdivenlerden çıkıp, birinci kattaki devasa büyüklükteki odaya ulaştılar. İki kat yüksekliğindeki tavanıyla bir kiliseyi veya şatolardaki dev odaları andıran bir salondaydılar. Salonun tavanı tahta oymalıydı, duvarları koyu renk meşe kaplamalarla üç bölüme ayrılmıştı. Üstlerinde durdukları zemin ise parke kaplıydı. Odanın bir

köşesinde yetmiş ikinci caddeye bakan kavisli, oldukça ayrıntılı biçimde tasarlanmış oymalı pencereler, diğer köşesindeyse yerden tavana kadar uzanan bir düzine küçük pencere göze çarpıyordu. Bu pencereler de dışarıdaki küçük, duvarla çevrili bir bahçeye bakıyordu. Oda köşelerdeki birkaç ışık tarafından yetersiz şekilde aydınlatılmıştı.

Duvarlardaki tabloların çoğu Hollandalı ressamalara aitti.

Ayrıntılara önem veren DeWitte'nin mimari çizimleri, DeHooch'un iç dünyalar üzerine eserleri, Cuyp'un deniz manzaraları, Hobbema'nın loş şatoları duvarları süsleyen eserlerdi. Bunlar arasında sadece bir istisna vardı. O da genç bir kadın portresiydi. Renoir'e ait bu tablo şöminenin hemen üstüne asılarak onurlandırılmıştı.

Odanın duvarlarında çok çeşitli armaların asılı olduğunu, her bir köşede de siyah zırhların bulunduğunu gördüler.

Parlak kırmızı bir kilim tüm salonu kaplıyordu. Kahverengi deri iki geniş kanepeler ve aralarında antika bir sehpa bu kilim üstündeki eşyaları oluşturuyor, sehpanın Hint meşesinden yapılmış ayakları ve kare şeklindeki pirinç yüzeyi oldukça eski duruyordu. Gene pencere kenarlarına kadar birçok irili ufaklı sehpa gözlerine çarptı. Bunların üstünde çeşitli fotoğraflarla oldukça değerli oldukları anlaşılan el oymalı altın kaplamalı sigara kutuları yerleştirilmişti. Bu arada sehpa üstünde Finn'in görebildiği kadarıyla en az üç tane de gümüş koummya vardı.

"Antikalarım arasında iyi vakit geçirdiğinizi görüyorum," diyen bir ses duydular. Ses yukarıdan geliyordu ama tam yönünü anlayamamışlardı. "Lütfen keyfinize bakın." Finn başını kaldırıncaya iri gerdanlı bir adamın kendilerine baktığını gördü.

Adam gözden kayboldu, sadece belli belirsiz ayak sesleri duyuluyordu. Birkaç saniye içinde adam üst kattan inip, odanın diğer ucunda belirmişti. Otuz seneden fazla bir süre önce moda olan oldukça resmi bir takım elbise giymişti. Kafasındaki tüm saçları da, Ronald Reagan sitilindeki bu rengi alması için bir kutu ayakkabı boyasının harcandığı ayakkabıları da simsiyahtı. İri mavi gözleri, artık yaşlı ve solgun bakışlar taşıyordu.

Ellerinde karaciğer bozukluğundan dolayı siyah benekleri görmüşler, adamın ilerlerken bastonuna iyice dayanarak ağır ağır yürüdüğünü fark etmişlerdi. Adam yürüdükçe sağ ayağının üstünde biraz sektiğini, sol omzunun da sağa omzundan bir mik tar daha yukarda olduğunu fark ettiler. Adam siyah saçlarına rağmen sekseninden az göstermiyordu. Sol elini kullanarak; "Oturun," dedi rahat görünümlü deri kanepeleri işaret ederek. Finn ve Valentine söylenildiği gibi oturdular. Adam oturmak için tam karşılıklarına denk gelen sert görünümlü, arkası dik bir sandalyeyi tercih etti. Uşakbodyguard elinde antika bir gümüş tepside taşıdığı kahveleri getirdi, tepsiyi sehpa üzerine koyar koymaz da odayı terk etti. "Edward Winslow" dedi yaşlı adam. "İnsanlar genelde Paul Revere'yle kaaştırıyorlar." Cebinden bir pipo çıkartarak İkinci Dünya Savaşında kullanılanlara benzer, üstten basmalı bir çakmakla yaktı. Bir nefes alıp dışarı üflediğinde odaya elma kokusu yayılmıştı. Birinci gizem çözüldü, diye düşündü Finn.

"Oysa Winslow, Revere'den çok daha önce yaşamıştır," dedi Valentine. "Bana kalırsa da daha iyidir. Özellikle de küçük parçalarda. Revere ise politik görüşleri gibi biraz fazla duygusaldır."

"Gümüş konusunda bir hayli bilginiz var"

"Ve politika konusunda," diye gülümsedi Valentine.

"Özellikle de duygusal olanları konusunda."

"Güzel ve genç arkadaşınız kim?"

"Adım Finn Ryan, Albay. Grikeşişler'e bağışladığınız koummya hakkında konuşmak için geldik."

"Zavallı Alex Crawley'in boğazına saplanmış olarak bu lunanı kast ediyorsunuz yani." Yaşlı adam bir kahkaha attıktan sonra, "Aslında bunu ben yapmak isterdim. Ama ne yazık ki romatizmalarım buna izin vermiyor. Tabi yıllar önce geçirdiğim felç, durumu daha da imkansızlaştırıyor. Bu nedenle de artık eskisi gibi rahatça dolaşamıyorum"

"Crawley'i tanıyor muydunuz?" diye sordu Valentine.

"Kendisinden nefret edecek kadar tanıyordum. Akıllı fikri para kazanmak olan sergilediği sanat eserlerine karşı en ufak bir duygu beslemeyen bir insandı."

"Onu nereden tanıyordunuz?" diye sordu Finn. "Müzeden mi yoksa Grikeşişler'den mi?" Adam ona uzun ve tüylerini ürpertecek bakışlarla baktıktan sonra; "İki yerden de değil. Bu sizi hiç ilgilendirmez. Etrafınıza bir bakın Bayan Ryan. İsminizi doğru mu hatırladım?"

Sanat için yaşarım. Sanata büyük yatırım yaparım. Bunu yapan insanların hepsi gibi elde edemediğim eserleri almak için zaman zaman ParkerHale gibi müzelere başvururum. Onlar benim de topladığım Hollanda sanat eserle rinden önemli bir koleksiyona sahipler."

"Renoir dışında," dedi Valentine, şöminenin üstündeki tabloyu göstererek.

"Evet," dedi. "Onu savaşın sonuna doğru almıştım."

"Oh!" dedi Valentine ve bu konuyu kapatmaya karar verdi. Gatty ukala bir koleksiyoncuydu ama eğer oturma odasının dekoru böyleyse tüm koleksiyoncuların kıskanacağı biriydi.

"İsviçre'den aldım aslına bakarsanız."

"El altından?"

"Pek sayılmaz. Berne'de Ailen Dulles'un lejyonundaydım."

"Sahi mi?"

"Evet. Üstü örtülmüş bir konu. Bugün bile birçok şey konusunda konuşulamaz."

"Dulles OSS'nin dinleme bölümündeydi. Renoir oraya nasıl gelmiş ki?"

Albay, Valentine'in bu bilgisine şaşırılmış göründü. Bir kaşını kaldırarak gülümsedi. "Avrupa'da sanat eserleri çok sık el değiştiriyordu. Savaştan önce, savaş sırasında ve savaştan sonra ben de son derece yasal yollarla bu satışlardan birine katılıp bu eseri ele geçirelim"

"Ben aksini iddia etmedim," diye kibar bir tonla yanıt verdi Valentine.

"Hâlâ aynı kaynaklardan alışveriş yaparım."

"Bunlar kimler?"

"Hoffman Galerisi" diye yanıt verdi Gatty. Finn kısa bir an şaşkınlık içinde kalmıştı. Valentine yavaşça elini indirip kızın dizine dokundu ve elini çekmedi. Finn az önce duyduğu şeyden mi yoksa Valentine'in temasından mı bilemiyordu ama başı fena halde dönmeye başlamıştı. Hoffman adını müzedeki bilgisayar kayıtlarında Michalengelo'nun çiziminin kaynağını araştırırken görmüştü. Bu herhangi bir soruya yanıt değildi ama en azından bilmecenin parçalarından biri olarak ortaya çıkmıştı. Hançer, Grikeşişler, Gatty'nin Crawley'le ilişkisi tüm bunlar bir İsviçre Galerisinin adı altında toplanıyorlardı. Aralarında bir bağlantı vardı ama henüz bir anlamları yoktu tüm bunların.

"Size de Connecticut'taki bir okula girip çaldıkları hançeri gidip New York'ta kullanmaları tuhaf gelmiyor mu?"

"Benim bildiğim kadarıyla bir tesadüf bu. Hırsızlık başka bir olay, hançerin karıştığı cinayet başka. Bence katil bıçağı çalıntı eşyalar satan bir dükkandan alıp kullanmış. Hırsızla katilin aynı kişi olduğunu hiç sanmıyorum."

"Sanırım kendinizi mahkemede savunuyor olsaydınız bu ifadeniz doğru kabul edilecekti."

"Ama mahkemede değilim, değil mi?" diye sordu Gatty.

"Benimle hiç ilgisi yok."

"Sanırım yok," diye yanıt verdi Valentine. Bir parmağıyla hafifçe Finn'in dizinde tempo tutuyordu. Valentine ayağa kalkınca Finn de kalktı. Yaşlı adam ise kıpırdamamıştı bile.

Gatty bir yerlerdeki gizli bir zile basar basmaz ak saçlı bodyguard odaya girdi.

"Bert bu iki misafire kapıyı gösterir misin?" Yaşlı adam onlara soğuk bir bakışla selam verdikten sonra bodyguardın Finn ve Valentine'i kapıya kadar götürmesini izledi.

"Tüm bunlar da neydi?" diye sordu Finn. Bir yandan da bir blok ileriye park ettikleri kiralık otomobillerine yürüyorlardı. "Ona Renoir dışında hiçbir şey sormadın. Ve bu arada o tablonun bizim konumuzla bir ilişkisi olduğunu nasıl anladın?"

"Anlamadım ki!" dedi Valentine. "Sadece Renoir'i daha önce başka bir yerde gördüğümü düşünüyordum."

"Nerede?"

"Juan Gris'in okula döndüğü yerde Uluslararası Güzel Sanatlar Kayıt Bülteninde gördüm. Renoir. Pissaro ile birlikte 1938 yılında Amsterdam'dan İsviçre'ye gönderilirken aniden ortadan kaybolmuş. Ve asla İsviçre'ye ulaşmamış. Bir günde iki çalıntı sanat eseri." Biraz duraksadı. "Ve bu konu için iki sayısı oldukça fazla," dedi.

Özel kütüphanenin en üst katı da diğer katlar kadar sade bir görünüme sahipti. Gatty'den döndükten sonra Valentine'le birlikte büyük bir sessizlik içinde asansöre binerek buraya ulaşmışlardı. Finn kendini Fellini filmlerinden çıkmış gibi hissetmesine neden olan bin beş yüz metrekarelik karelik alanın ortasında durmuş, sağma soluna bakıyordu.

Yan taraftaki büyük kapılı bir odadan buradakine benzer başka bölümlere geçiliyordu. Tuğla duvarların yarısından sonrası kırmızı çiniyle kaplıydı. Odanın ortasında Gürcistan mermerinden imal edilmiş kocaman bir masa göze çarpıyordu. Buradan geniş koridora doğru başınızı uzattığınızda yerdeki Çin işi halıların siyah fayans döşeli koridorda John Kulik imzalı neon ışıkları altında parıldadığını görebiliyordunuz. Üçüncü odanın kesinlikle oturma odası olduğu söylenebilirdi. Burada daha fazla miktarda Çin halısı ve sürrealist ressam Sidney Goldman'ın nü çalışmalarlarıyla, rahibe tabloları iç içe bir şekilde duvarlarda asılıydı. Finn odadaki üç kanepeden birine oturarak etrafına baktı. Valentine bir köşeden kaybolmuş, üstünde iki koca dilim sandviç ve iki şişe bira taşıdığı tepsiyle geri dönmüştü.

"Blatz mı?"

"Wisconsin'den," diye gülümsedi Valentine. "Madison'da okudum. Bu nedenle bu biraya alışığım."

"Babam da Wisconsin Üniversitesi'nde ders vermişti," dedi Finn, birasını yudumlararken.

Sandviçinden bir ısırık alıp çiğnerken bir yandan da gözlerini Valentine'e dikmiş bakıyordu.

"Evet, doğru," diye onayladı Valentine. O da şişesini dikip birasını içiyor, tepsideki sandviçiyleyse de hiç ilgilenmiyordu. Onunla orada tanıştık."

"Nasıl?"

"O benim antropoloji profesörümdü."

"Hangi tarihte?"

"Altmışların sonu, yetmişlerin başı."

"O zamanlar genç olmalıydı."

"Öyleydi. Bense ondan bile gençtim," gülümsedi.

Finn sandviçinden bir ısırık daha aldı ve bir yudum daha oira içti. Etrafındaki eşyalara, sanat eserlerine yeniden baktı. New York'ta buldukları şu apartmanda oturdukları eşyaların değerini ve Valentine'i düşünüyordu.

Tüm bunlar çok yorucuydu. Aşırı yorgunluktan başı dönmeye başlamıştı.

"Tüm bunları eski kitapları satarak elde etmediniz değil mi Bay Valentine?"

"Adım Michael ve bu birazcık saldırganca bir soru gibi geldi bana Bayan Ryan."

"Psikolog tarzı konuşmaları hiç sevmem. Kitap satmak ve araştırma yapmaktan çok farklı şeyler yapıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Sen bir tür hortlaksın değil mi?"

"Hortlak mı?"

"Yani casus."

"Hayır, pek sayılmaz."

"Peki ya babam. O gerçekte neydi?"

"Antropoloji profesörü."

"Öldüğünde cenazesini Columbus'a, cenaze töreni için gönderdiler."

"Evet?"

"Ancak tabutun kapağı açılmadı. O zaman bunu fazla düşünmemiştim. Sadece onu bir daha göremeyeceğimi düşünmekten çılgına dönmüştüm."

Valentine hiçbir şey söylemedi.

"Ama uzun zaman sonra onun gittiği yerlerin hepsinin politik açıdan sorunlu, tehlikeli bölgeler olduğunu fark ettim. Sonra ani bir kalp krizinden öldüğü söylenen birinin tabut kapağının neden hiç açılmadığını merak etmeye başladım."

Valentine omuzlarını silkerek "Ormanda öldü. Belki de cesedinin bulunması uzun zaman almıştır."

"Belki de tırnakları sökülmüştür, işkence görmüş bir haldedir. Hatta belki de tabuttaki benim babam bile değildi."

"Babanın bir ajan olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Ben Columbus, Ohio'luyum. Öğretmenlerimin sürekli söylediği gibi doğrusal mantık yürütme yetim gelişmiştir. Eğer elindeki bilgileri domino taşları gibi üst üste dizersen ulaşacağın nokta burasıdır. Üstelik annemin senin telefon numaranı vermesi, senin sıradan bir sahaf olmaman ve bir zamanlar babamın öğrencisi olman... Belki de öğrenciden de öte. Analizlerim yanlış mı? Erkek arkadaşım öldürüldü, saldırıya uğradım, eski patronum boğazında bir hançerle ölü bulundu ve sen tüm bunları normal karşılıyorsun... Michael."

"Tıpkı ona benziyorsun."

"Kime?"

"Babana. O da şimdi senin yaptığın gibi konuşurken parmaklarıyla elindeki bulguları sayardı." Gülümsedi.

Finn başını eğip baktığında aynı şeyi yaptığını fark etti.

Kızarak babasının akşam yemeğinde bir şeyleri açıklarken hep bu biçimde konuştuğunu hatırladı. Parmaklar bittiğinde konuşması da biterdi.

Finn gözlerini kapattı. İyice yorgunluk bastırılmıştı. Gidip kendini yatağa atmak ve bir sonraki aya kadar uyumak istiyordu. En son ne zaman uyumuştü? Yirmi dört saat önce mi? Yirmi altı mı? Öyle bir şey olmalıydı. Her şey ne kadar hızlıydı. Sanki bir saniye önce araba kullanıyordun. Bir saniye sonraysa telefon direkleri altında parçalanmış yatıyordun. Gerçek yaşam bu şekilde gitmezdi. En azından bu kadar hızlı değişiklikler olacağı beklenmezdi.

Tüm yaşamı boyunca doğru şeyler yapmaya çalışmış, iyi notlar almış, dişlerini hem yukarıdan aşağı, hem sağdan sola fırçalamayı hiç ihmal etmemiş, arkadaşlarıyla iyi geçinmiş, çitlerin görünmeyen taraflarını da boyamıştı. O zaman tüm bunların olmaması gerekiyordu.

Gözlerini açtı.

"Bu saçmalıklarla uğraşmak istemiyorum artık Micael.

Holmes'çülük oynamaya niyetim yok. Bu benim yaşa mım. Belki de benim ölümüm. Cinayetten bahsediyoruz.

Gerçekleri öğrenmek istiyorum. Ve de Allah'ın cezası! Senin kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Hoşlanmayabilirsin."

"Sen gene de dene."

"Dedeni, babanın babasını, tanıyor musun?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var."

"Sanırım bir tür işadamıydı. Babam asla ondan bahsetmezdi. İrlandalıydı, elbette." İçini çekerek "Tüm bunlar mazide kalmış şeyler," dedi.

"Mazi bize kim olduğumuzu açıklar. Eski bir söz var bilirsin. Geçmiş unutanlar "

"Onu tekrar yaşamaya mahkûmdurlar."

"Bu sözü birçok kişi tekrarlar ama bunu ilk kimin söylediğini biliyor musun?"

"Hayır."

"George Santayana adlı bir İspanyol filozof. On dokuzuncu yüzyılın ortalarında doğmuş ve 1952'de ölmüş. Deden onunla bir zamanlar tanışmış."

"Sen eve her zaman en uzun yoldan mı gelirsin?"

"Deden İrlanda'da doğmuş ama asıl soyadı Ryan değil, Flynn'miş. Padraic Flynn. Bu soyadı Galce O'Flionn kelime sinden geliyor. Anlamı da kızıl saçlı."

"Tanrı aşkına," diye söylendi Finn. "Benim asıl adımın Finn Flynn olduğunu mu söylüyorsun?"

"Cork'u aceleyle terk etmek zorunda kaldığında gidip adını da resmi yollardan değiştirmiş. 1916 Paskalya İsyanı na katıldığı için şehri terk etmek zorundaymış. Kanada'ya gelmiş, o zamanlar işadami değilmiş, yasadışı içki satışı yapıyormuş. Detroit Nehri'nden Windsor'a tekneler dolusu kaçak içki taşıyarak sonunda köşeyi dönmüş."

"Tüm bunlar oldukça ilginç ama nereye bağlayacaksınız?"

"Nehrin Amerika yakasındayken bir gün benim büyükbabamla tanışmış. Yani Michelangelo Valentini ile. O da adını değiştirmişti. Kendine Mickey Valentine denmesini istiyordu ama herkes ona Kupa Mickey diye sesleniyordu.

O da kısa süre içinde senin büyükbaban gibi zengin oldu.

Patrick Ryan içki yasağının kalkmasından sonra emekliye ayrıлып Ohio'ya taşındı. Kupa Mickey ise on yedilerdeki New York çete savaşlarına katıldı. O tarihten sonra şehri Gotti ve adamları ele geçirdiler."

"Tamam. Bu durumda tüm bunlar doğruysa ki bundan biraz kuşkuluyum, ikimizin de arkasında suçlu insanlar var.

Ama hâlâ nereye varacağını anlamadım?"

"Varacağım nokta şu hem benim hem de senin büyük baban çocuklarının suç ortamında büyümesini istemediler. Onlar bunu sadece hayatta kalabilmek için yapmışlardı. Çocukları için ise özgürlük ancak eğitim sayesinde sağlanabilecekti. Çocuklarını, sen babandan bildiğin gibi, Yate'e gönderdiler. Savaş yıllarında babam savcı generaldi. Senin baban ise OSS için çalıştı."

"Bunu bilmiyordum," dedi Finn. "Ama hâlâ bu anlattıklarının Crawley ve erkek arkadaşım Peter cinayetleriyle ne ilgisi olabileceği konusunda en ufak bir fikrim yok."

"İçgüdüsel de olsa tüm bu anlattıklarımın olanlarla çok yakından ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Savaştan sonra babam CIA için çalışmaya başladı. Senin peder de antropoloji dersleri veriyordu. Bu iş nedeniyle o günlerde yani ellilerde ve altmışlarda çokça seyahat etmek gerekiyordu. Özellikle de Güneydoğu Asya'ya ve Orta Amerika'ya. Gittiği yerlere çabuk uyum sağlardı. Çerçevesi gözlükler takan, kel, kızıl sakallı, yüzünde o koca gülümsemesi eksik olmayan, dirsekleri yamalı tüvit ceketler giyen bir adamdı ve bu yüzden de kimse ona dikkat etmiyordu. Pipo bile içiyordu. Hmong'dan Vietnam'daki Montagnards'tan ve Kamboçya'dan mektuplar yazıyordu. O sıralarda insanlar bu saydığım yerleri haritada bile zor gösterirlerdi. Ayrıca büyük bir başarı göstererek Küba devrimini önceden tahmin etmiş, Fidel Castro'nun iktidara gelmesinden yıllar önce onun potansiyel bir tehlike olduğunu söylemişti."

"Yani sen onun casus olduğunu kabul ediyorsun."

"Hayır. Resmi olarak böyle bir görevi yoktu. Ancak babam onu gönüllü olarak kabul ediyor, bu işi yapanlar arasında da en iyilerinden biri olduğunu söylüyordu. Ve senin baban görevini bana devretti. Baban insanı temel alarak bilgi toplayan bir uzmandı. Ben bu bilgileri tarih bilgimle ve diğer bilgilerimle bütünleştirerek genişlettim."

"Suç gibi bilgilerle mi?"

"Bağlantılarım vardı. O sıralarda büyükbabam henüz hayattaydı. Babamla yıllar önce ilişkisi kesilmişti. O da seninki gibi babasına yabancılaşmıştı. Ama ben daima köklerimi merak ettim. İster beğen ister beğenme ama Kupa Mickey benim akrabamdı."

"Yaptıkları da cinayet ve sanat eserleri hırsızlığına eşitti."

"Sanat eserleri hırsızlığı benim son yirmi yıldır en önemli geçim kaynağım olmuştur. Çalıntı eserleri bulmak, ele geçirmek, bu eserlerin hakiki olup olmadığını ispatlamak benim ismidir. Koleksiyoncular için, sigorta şirketleri için, müzeler için çalışırım. Yani bana ihtiyacı olan herkes için."

"Bazen hırsızlardan da çalışıyor musun?"

"Bazen bu şekilde yapmak gerekiyor. Yoksa sanat eseri zarar görüyor."

"Ars Gratia Artis" diye dalga geçti Finn. "Sanat için sanat. Ne büyük bir bedel." Yeniden başını salladı. "Babamdan sonra bir hayli yol almışız."

"Çok fazla sayılmaz. Yani annen kadar en fazla."

"Annem mi? O yaşlı, ufak tefek bir bayandır."

"Seni şaşırtabilir. Baban kadar o da olayların içindeydi."

"İçinde mi? Nasıl?"

"Baban bir muz cumhuriyetindeki iğrenç bir diktatörün istikrarını bozacak eylemlere giriştiği için öldürülmedi. Öldürülmesinin nedeni aşağılık diktatörün yani Jose Montt'un kamyonlar dolusu köylüyü öldürdüğünü ve orta Guatemala'daki antik şehirleri yıktığını ortaya çıkarmasıdır. Cinayeti Montt'un bu iş için kurduğu Le Mano Blanco yani Beyaz El adlı örgütten Julio Roberto Alpirez gerçekleştirdi. Sanat eserlerini yağmalayarak yüz milyon dolarlık bir iş yapıyorlardı. Baban önlerine çıktı. Üstelik bununla da yetinmedi, daha da kötüsünü işlerine çomak soktu."

"Alpirez'e ne oldu?" diye sordu Finn. Sesi oldukça gergin çıkmıştı. Yüzü de her zamankinden bile solgundu.

"Öldü," dedi Valentine.

"Nasıl?"

"Ben öldürdüm," dedi Valentine dümdüz bir sesle.

"Guatemala City'de yaşıyordu. Evi eski St. Agustin kilisesinin arkasında Avenida Quattro Sur'da dördüncü bölgedeydi." Valentine sehpanın üstündeki şişeden bir yudum aldı. Yeniden Finn'e baktı ancak Finn adamın gözlerinin şu anda kendisini görmediğine emindi. "Evine girdim."

Kokain ve alkolle zehirlenmiş, henüz yirmi yaşında pelte haline gelmiş adam uyuyordu. Ellerini ve ayaklarını bağladım ardından yanık bir sigarayla onu uyandırdım. Birkaç dakika konuştuktan sonra ince bir gitar telini boğazına dolayarak başı kopuncaya kadar sıktım. Bu andan itibaren de tarihi eser hırsızlığı sona erdi."

"Senin baban benim öğretmenimdi, yol göstericimdi ve her şeyden önemlisi dostumdu. Ve ben intikamın gücüne inanan insanlar arasından geliyorum." Valentine birasını bitirip ayağa kalktı. "Geç oldu. Ben yatıyorum. Sen de biraz uyumaya çalışmalısın. Odan koridorun sonunda," dedi kısa bir gülümsemeyle dönerek odadan çıktı.

New York Başpiskoposu kardinalin 452 Madison Caddesindeki yüz yıllık şık ikametgahı yeraltındaki bir geçitle doğrudan St. Patrick Katedrali'ne bağlıydı. Konağın birinci katı genellikle müze olarak kullanılmaktaydı. Çeşitli antikalarla dolu birinci katta genelde kokteyller verilir, fotoğraflar çektirilir, üst sınıftan insanların katıldığı bağış amaçlı toplantılar yapılırdı. İkinci katta ise bürolar, başpiskoposun personeline ait odalar bulunmaktaydı. Bu personel, bir aşçı, üç hizmetçi, başpiskoposun sekreteri olarak çalışan iki rahip ve başpiskoposun sözcüsü olarak görev yapan Monsenyör'den ' oluşuyordu. Bu iki "sekreter" aslında oldukça iyi nişancılar olarak eğitilmişlerdi ve özel silahlar taşıyorlardı. Quantico'daki FBI akademisinde özel eğitim almışlardı ve kardinale gezilerinde mutlaka silahlı olarak eşlik ediyorlardı.

Başpiskoposun kişisel ikametgahı olarak kullanılan üçüncü katta ise yatak odası, banyo, küçük bir mutfak, oturma odası ve bir de çalışma odası yer alıyordu. Oturma odası bir kanepeli, birkaç sandalye ve küçük ama içerdiği stok açısından zengin sayılabilecek bir bar ve büyük ekran bir televizyon setinden oluşacak şekilde, sade bir biçimde döşenmişti. Katedral tarzı yüksek tavanlı çalışma odasının geniş, renkli pencereleri vardı. Odada Başpiskopos tarafından masa olarak kullanılan cam bir sehpa bulunuyordu.

Dairedeki yatak odası çalışma odasıyla oturma odası arasında bulunuyordu. Oda en fazla üç metreye üç buçuk metre ebadında olmasına rağmen, içindeki yatak en büyük boydu. Kahverengi ve beyaz yatak çarşafı ve örtüleri birbirlerine son derece uyumluydu. Perdelerle örtülü pencere camı kurşun geçirmez malzemedен imal edilmiş, pervazları bombalı bir saldırıya dayanabilecek tarzda güçlendirilmişti. Yatağın başucundaki duvarda İsa'yı bir eşeğin sırtında Kudüs'e girerken resmeden, aslında biraz zevksiz sayılabilecek bir tablo asılıydı. Bu tablounun tam karşısına denk gelen duvarda ise bir zamanlar Wrocław Katedrali'nin mihrabında yer almış büyükçe bir haç asılıydı. Odanın köşesinde demir tahta karışımı bir dolaba başpiskoposun uzun kollu ve kolsuz cüppeleri, kırmızı ve siyah renkte çeşitli tören giysileri, üzeri altın yaldızlı armalı ve işlemelerle süslü pelerini yerleştirilmişti. Başpiskopos bu pelerini cuma akşamları yapılan ve hafta boyunca katıldığı tek ayinde giymeyi tercih ediyordu.

Peder Ricardo Gentile, Romalı bir rahip, sanat eserlerini kurtarma ekibinden Rahip Ruffino ve iç güvenlikten Laurence G. MacLean kişiliklerinden hepsini zamana ve duruma göre taşıyan adam binada sessizce ilerleyip, üçüncü katta, başpiskoposun ikametine ayrılmış bölümde ilerliyordu.

Ayaklarına geçirdiği ucuz, siyah spor ayakkabılar sayesinde ayak sesleri koridorda yankılanmadan dolaşabiliyordu. Katedralin kapanış saati olan on bire kadar kiliseye ait eşyaların bulunduğu depoda saklanmış, daha sonra kendisine verilen kriptodaki bilgileri ve binada rahatça ilerlemesini sağlayacak şifreleri kullanarak üçüncü kata ulaşmıştı.

Kısa süre önce son derece şiddetli bir saldırıya maruz kalmış bir şehirdeki Kardinal David Bannerman'ın kişisel ikametine ayrılmış bu binaya bu kadar kolaylıkla girebilmesi güvenliğin ne kadar zayıf olduğunu gösteriyordu.

Çünkü Amerikalılar hâlâ bu tür işlerde amatör sayılırlardı.

Üstelik sadece Amerikalı oldukları için çok sayıda insan tarafından nefret edildikleri gerçeğini de bir

türlü kabul etmeyecek kadar safça davranıyorlardı. Vatikan şeytana karşı Tanrı adına bin yıldan fazla bir süredir çeşitli suikastlar düzenliyordu. Dünyada bu tür işleri Vatikan'dan da önceden yapmaya başlamış ve devam ettiren ülkeler de vardı.

Yani Amerikalılar henüz işin acemisiydi.

Örneğin sadece İsviçre'de on ikinci yüzyıldan beri işlenen politik cinayetlerin sayısı Amerika Birleşik Devletlerinde gerçekleşen bu tür olaylardan kat kat fazlaydı. Amerika bu konuda bir tek komşusu Kanada'yı geride bırakabiliyordu. Ancak bu karla, buzla kaplı ülkede bile zaman zaman çeşitli terör eylemleri meydana geliyordu. Rahip Gentile Amerikalıların başarısızlığının sebebinin tarihten ders almamak olduğunu biliyordu. Amerikalılar işte bu konuda gerçekten çok başarılıydılar. Onlar hâlâ dünyanın merkezi olduklarına, diğer tüm milletlerin de kendi etraflarında döndüğüne inanmayı tercih ediyorlardı. Belki zengin, dini konularda fanatikleşmiş, çılgın insanların, Usama Bin Ladin gibilerin başlarına yağdırdıkları taş ve sopalar bir gün Amerikalılara bunun tersini öğretmeyi başaracaktı.

Yatak odasının kapısına ulaştığında elindeki küçük ve çirkin Baretta Cuugar'ın susturucusunu takmak için bir süre durdu. Sonra içeri girip etrafına bakındı. Bannerman hafifçe horlayarak uyuyordu. Seyrek saçları yastığın üzerinde iyice dağılmıştı. Geniş yatağın tam ortasında, ellerini bir ceset gibi göğsünün üstünde kavuşturarak yatıyordu. Yorganı çenesinin altına kadar çekmişti. Gentile yaklaştığında adamın ipek pijamasının kollarını görebiliyordu. Elindeki silahın susturucusunun ucunu yavaşça piskoposun asil İrlanda burnunun ucuna değdirdi.

"Uyan," dedi fısıldayarak.

Bannerman'ın horlaması kesildi, adam bir şeyler mırıldandı. Bu kez rahip Gentile adamın burnunu biraz daha sertçe dürttü. Sonunda kardinalin gözleri büyük bir şaşkınlık içinde açıldı. Ani ışık yüzünden ancak gözlerini kısarak bakabiliyordu.

"Neler oluyor?"

"Uyan," dedi Gentile yeniden. "Konuşmalıyız. Sesini yükseltme. İnan bana görüşmemizin kesilmesi senin de hiç hoşuna gitmez."

Bannerman gözlerini silahın susturucusuna dikmiş anlamsızca bakıyordu. Namlu burnunun yalnızca birkaç santim ötesindeydi. Tek bir atış beyninin İsa ve eşeği tablosunun üstüne yayılmasına yeterdi.

"Kimsin sen?" diye sordu Bannerman. Yaşlı, yetmişlerinin ortalarında, bir adam olmasına rağmen sesi hâlâ net ve güçlüydü.

"Vincit qui si vincif diye yanıtladı silahlı rahip. İnsan kendisine hükmedenı yener.

Bannerman'ın gözleri bu alıntıyı duyduğunda endişeyle büyüdü. Onun konumundaki herkesin bildiği ve çok korktuğu bir şeydi bu üstelik. Bu birkaç sözcük ve yanıtları aslında inanılmayacak boyutlardaki bir skandalın tohumlarıydılar. Bannerman bu adamın aslında kim olduğunu, kimlerden hangi yetkileri almış olduğunu biliyordu. Ayrıca eğer birkaç saniye içinde az önceki sözcüklerin doğru yanıtını söylemezse öleceğini de biliyordu. Oysa bunlar asla söylemeyi ummadığı sözcüklerdi.

"Verbum pat sapienf diye fısıldadı. Akıllı biri için tek sözcük yeterlidir.

"Siz akıllı birimisiniz Kardinal?" diye sordu rahip Gentile.

"Neden burada olduğunu biliyorum. Herkesin yapabileceği gibi ben de ASV'den gönderilen epostaları okuyabiliyorum."

"Benim burada bulunuş sebebim, Kardinal, Archivo Secreto Vaticano konusuyula ilgili."

"Burada bulunuş sebebin Alexander Crawley cinayeti.

Ölümünü araştırmak istiyorsun." Kardinal pencere camından içeri süzölen yetersiz ışıktta, gözlerini Gentile'den ayırmadan, hafifçe kalkıp, sırtını yastığına yasladı.

"Kısmen, Kardinal. Asıl görevim o konudan çok daha karmaşık. Crawley bir buzdağının görönen parçasından ibaret yalnızca. Sizin de bildiğiniz gibi, daha fazla ölen olacak.

Her bir cinayet ise Kilise için, Kilisenin konumu için daha büyük bir tehlike olacaktır. Buna izin verilemez."

"Bu konuda ben ne yapabilirim ki?" diye sordu Bannerman. "Olanlarla benim bir ilgim yok. Her şey elli yıldan fazla bir zaman önce olmuş. Tüm bunların sorumlusu Spellman ve onun o lanet korocu çocuklarıdır. O Pacelli'nin dostuydu, benim değil."

"Korkarım siz Başpiskopos Spellman'ın mirasını devralan kişisiniz. Size, şu dolabın içinde duran, gururla giydiğiniz cüppe ondan kalmıştır. Onlar en az New Yorklular kadar sizin cemaatinizdendirler."

Bannerman silahın üzerine çevrili olduğunu unutmadan ayağa kalktı. Silahın namlusu alnının tam ortasındaki hedeften hiç uzaklaşmıyordu. Yatağına oturmuş adamı dikkatlice inceledi. O kutsal cüppeyi giydiğı için insanı iğrendiren aşağılık adam, elli yaşlarının başlarında, oldukça formda, sıradan yüzlü biriydi. Bu adamın gerçekten rahip olup olmadığını merak etti. Belki de adam ASVnin seçtiğı basit bir görevliden ibarettir. Ama tüm bunların bir önemi yoktu. Önemli olan silahlı adamın şu anda burada, yatak odasında olmasıydı.

"Ne istiyorsun?"

"Çocuk hakkında verebileceğiniz tüm bilgiyi istiyorum."

"Çok fazla bir bilgi yok. Çocuk ülkeye girdiğinde onun la ilgili olan tüm belgeler yok edilmiş. Zaten bu o ülkeye varmadan alınan bir karardı"

"Bu karar suçlularla birlikte, baskı altında verilmişti. Senin de bildiğin gibi bu tür anlaşmaların pek bir hükmü yoktur. Ancak anladığım kadarıyla onu yıllar boyu izleyebilmenizi sağlayabilmek için bu belgeler gizli olarak korundu."

"Tüm bunlar çok tehlikeli."

"Elbette öyle. Eğer bu siz Amerikalıların dediğı gibi parkta yürüyüş yapmak kadar basit bir şey olsaydı ben burada olmazdım."

"Çocuğun varlığı anlaşılırsa bu olayın etkisi devasa boyutlarda olacaktır. Kilise uzun yıllardır bu konuyla başarıyla mücadele etti. Bu mücadele oldukça da çetindi."

"Elbette. Eğer şu sızlanıp duran kurbanlar ağızlarını sıkı tutsalardı bunların hiçbiri olmayacaktı, değil mi?" Silahlı rahip başını sallayarak, "Evangelist kilisesine ait herhangi bir televizyon kanalının vaizi size bu durumda Ecclesiastes'in Hinci babının birinci bölümünü söyleyecektir: 'Ekmeğini sulara bırak. Sana on kat fazla olarak geri dönecektir.' Fakat bu vaizlerin çoğu sana bunu söylerken bir şeyi unutabilirler. Bu durum her iki olasılıkta da, yani iyi şeyler için de kötü şeyler içinde kesinlikle aynıdır. Tüm olanlar aslında bundan ibaret. Bunun dışında bana Grange Vakfi hakkında da verebileceğiniz tüm bilgiye ihtiyacım var."

"Bu konuların birbiriyle hiç alakası yok."

"Crawley cinayeti diğer konunun da gündeme gelmesini sağladı." İşverenleri tarafından kendisine bu konuda söylenen tek şey bu kuruluşla ilgili en ince detaylara kadar bilgi toplamasıydı. Crawley'in talihsiz ölümüyle bu vakıf da işin içine bir şekilde girmişti."

"Sonu iyi olmayacak bir iş için vakit harcıyorsun. Bunların bir anlamı yok. Bir tek yanlış adımda medyaya maskara olurum."

"O zaman bir dahaki ayinde yapman gereken şey yanlış bir adım atmamak için dua etmek olacak. Şimdi, çocukla ilgili bilgileri nerede bulabilirim?"

Kardinal silaha baktı ve ardından silahı tutan adamı inceledi. Yalan söylemek diye bir seçenek yoktu. "Bu konuyla ilgili kayıtlar Greenvich kasabesindeki Sant'Egidio Cemaatine ait St. Joseph Kilisesinde bulunuyor."

Gentile başını salladı. Sant'Egidio'nun yersiz yurtsuz çocuklarla, yetim ve öksüzlerle ilgilendiğini biliyordu. "Çocuktan hangi adla bahsediliyor?"

"Frederico Botte."

"Evraka nasıl ulaşacağım?"

"Eğer onlara ben sorarsam bundan şüphelenebilirler."

Belgelerin çok eski olduklarını söylememe gerek yok. Bilgisayarda da tutulmuyorlar."

"Neyse ben hallederim. Grange Vakfı?"

"O konuda bilgi verebilmem için zamana ihtiyacım var."

"Herhangi bir aracı veya sekreter istemiyorum. Sadece seninle görüşeceğim."

"Pekâlâ. Seninle nasıl iletişim kuracağım?"

"Bunu ben sağlayacağım." Siyah cüppesinin cebine elini uzatarak küçük bir uydu bağlantılı çağrı cihazı çıkarıp, kardinalin komodininin üstüne koydu. "Bunu her zaman yanında taşı. Küçük ekranda gördüğün numaradan bana ulaşabilirsin. Numara her seferinde değişecektir. Görüşmelerini de bu telefondan yapacaksın." Çağrı cihazının yanına oldukça küçük bir cep telefonu bıraktı.

"Son bir şey daha," dedi Gentile, ayağa kalkarken.

"Evet."

"Beni izlettirme. Telefon aracılığıyla yerimi bulmaya çalışma. Ne olursa olsun polise başvurma. Bilmeni istediğim tek şey senin düşmanın olmadığımıdır. Ama şunu da unutma, her şeyin düzelmesi için seni feda etmekten de kaçınmam. Lütfen bir hata yapmayın, Kardinal. Lütfen."

Bu sözlerle Gentile New York Başpiskoposunu yatağında titrer bir halde bırakıp, geldiği gibi odayı hızla terk etti. YeniGotik tarzda inşa edilmiş binanın dışında ay yükselmeye başlamıştı.

Odasına girdiğinde onu ellerini başının altına sokup, tavana bakar bir vaziyette buldu. Belki de uzak geçmişinde olanları yeniden gözden geçiriyordu. Yatağın yanına geldiğinde döndü, ay ışığında gömleğini çözüşünü izlemeye başladı.

"Buna mecbur değilsin, biliyorsun?"

"Biliyorum." Gömleğini çıkardı, ardından ellerini arkasına uzatıp sutyenini açıp yere attı. Sonra kotunun düğmelerini birer birer açmaya başladı. Onun tarafından izlendiğini biliyor, kendisi hakkında

ne düşündüğünü anlamaya çalışmamayı deniyordu. Aslında şu an dışında başka hiçbir şey düşünmemeyi istiyor, bunun için çabalıyordu. Adam başka bir şey söylemedi.

Kotuyla birlikte beyaz iç çamaşırını da çıkardığında adamın karşısında çırılçıplak kalmıştı. Sırtından vuran ışık saçlarından başlayarak tüm vücudu etrafında bir ışık halesi oluşmasını sağlıyordu. Işık kalçalarının kıvrımlarından süzülerek tüm bacaklarını aydınlatıyordu. Bir süre kendisini izlemesine izin verdi. Onu her şeyiyle görmesini istiyordu.

Sonunda ay ışığının aydınlığı altında çarşafların altından yatağa girdi. Bu sırada aklına adamın Albayın evindeki dokunuşları geldi. O demir eldiven içindeki bir yumruk kadar sert ama bir aşığın dokunuşları kadar etkileyici teması hissettiği anda bunun olacağını anlamıştı.

İkinci kez çok kısa süre içinde, sadece bir gün doğumundan diğerine kadar geçen süre içerisinde, bir insanın yaşamının bu kadar büyük değişikliğe uğramasının kaderin ne büyük bir oyunu olduğunu düşündü. Aklına bir an için önce Peter ve o korkunç çığılığı ardından da Columbus Doderidge Caddesindeki evde annesinin tuvalet masasını ve o masanın üzerindeki gümüş çerçeveli düğün fotoğrafını hatırladı.

Annesiyle babası biraz sıkılmış bir ifadeyle poz vermişlerdi. Babası tüvit takım elbisesini giymiş, bağa çerçeveli gözlükleriyle annesine tepeden bakıyordu. Babasından çok daha genç olan annesinin üzerinde kusursuz beyaz gelinliği vardı, elinde de beyaz düğün çiçeğini taşıyor, gözleri de mutluluktan parlıyordu. Whetstone Park'ının gül bahçeleri ve uzun ağaçlarının oluşturduğu bir fonun önündeydiler. İşte bunlar o eski siyah beyaz fotoğrafta görebildikleriydi. Valentine'in sıcak, kuru teniyle ilk temas ettiği anda kendini çok genç hissetti. Sonra adam elini onun düzgün ve sert beline uzattığında hissettikleri mükemmelden de öteydi. Sonra ona doğru döndüğünde adam sanki en başından beri oraya aitmişçesine son derece büyük bir kolaylıkla içine girdi.

Adam hareket etmeye başladığında şu anda ne yaptığı hakkında da, çektiği acılar hakkında da, babası hakkında da hiçbir şey düşünemez hale gelmişti. Şu an dışında hiçbir şeyin önemi yoktu ve bu durum ikisini de mutlu ediyordu.

ALIU'ya bağlı tarihi binalar, sanat eserleri ve arşivleri bölümünün OSS'nin sanat eserlerinin yeniden sahiplerine iadesi komitesi sorumlusu Teğmen James Cornwall Batı Almanya'da çavuşuyla birlikte bir kayanın üzerine oturmuş önlerindeki ağaçların arasında kalmış gizli çiftliğe bakarak düşünüyordu. Teğmenin çok başarılı biri olduğu söylenemezdi.

Emrindeki takımın yiyeceği tükenmek üzereydi. Üstelik geri çekilen Alman birliklerinin de tam yolu üstündeydiler. Çavuşa göre eğer bir Alman tankı tarafından görünürlerse, ördek gibi avlanmaları işten bile değildi. Bir sigara yaktı, metal çerçeveli gözlüğünü alına doğru kaldırdı ve kendi kendine sormaya başladı. Nasıl olur da Paris Sorbonne'da iki yıl eğitim görmüş, Yale Üniversitesi'nin iftiharla mezun olmuş bir adam leş gibi ter ve sigara kokan, omzunda tüfeğiyle gezen biriyle Bavyera'da aynı kayanın üzerinde buluşabilirdi. Oysa o ParkerHale müzesinin tablo ve eskizler galerisi müdür yardımcısıydı. Şu anda Brevoort otelinde oturmuş, etrafındaki Rorimer'i ve Met'ten Henry Taylor'ı izleyerek kahvaltı ediyor olması gerekirdi. Bavyera'da ölüm tehlikesi altında değil.

"Bu durumda ne düşünüyorsun, Çavuş?"

"Düşünmek için para almıyorum efendim."

"Budalalaşma!"

"Peki efendim." Çavuş eğilip sabahki çamur yüzünden rengi tamamen değişmiş çizmelerine sürterek

yaktığı kibritle ağızındaki sigarasını ateşledi. Sonra başını kaldırarak önlerindeki çiftliğe doğru baktı." Eğer nişancıyı saymazsak karşımızda savaşılabilecek bir düşman göremedim. Bu başka bir şey efendim."

"Ne gibi?"

"Bir tür gizli görevdeler sanırım. Altı kamyon var. Opel marka, Mercedes değil. Bu da onların mazot değil benzin yaktıklarını bu nedenle de hızlı ilerleyebildiklerini gösteriyor. Bu model altı kamyonun askeri birliklere eşlik ediyor olması görülmüş bir şey değildir. Üstelik askeri birlikler için dün gece yaptıkları gibi aydınlatmayı sağlamak amacıyla benzin israf etmezler. Belki kodaman Alman komutanları uyuşturucuyla ilgili bir iş çeviriyorlardır. Ama bu durumda da onların otomobilleriyle gelmeleri gerekirdi. Dün gece general giysili birini gördüm ama general olamayacak kadar gençti. Otuz beşinden fazla göstermediği için adamın kesinlikle gerçek general olmadığını düşünüyorum.

"Senin tahminin ne?"

"Söylediğim gibi, bir tür gizli görev. Önemli şeylerin el değiştirmesi işi sanırım. Bir şey taşıyorlar. Para olabilir, değerli kâğıtlar olabilir. Ya da değerli başka bir şey."

Sonra susup boğazını temizledi. "Ve sınıra da çok yakınız."

"Bir kadından bahsettin"

"Evet, efendim."

"Belki de hayal gördün. Ne dersin?" diye sordu Cornwall yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye.

"Hayır, efendim. Kadın yeterince gerçekti."

"Geceleyin kadının çiftliğin sahibinin karısı veya akrabası olabileceğini söyledin. Bu hipotezine ne oldu?"

"O söylediğiniz hipolu kelimeyi anlamadım. Öyle şeyler bilmem. Ama kadının gerçek olduğunu biliyorum. Fakat çiftçinin karısı veya kızı olsaydı gecenin bir yarısı çıkıp ortalıkta o şekilde rahatça gezemezdi diye düşünüyorum."

"Sence bu önemli olabilir mi? Belki de bir stratejidir."

"Strateji de o hipo ya da her neyse onun gibi benim anladığım bir şey değil. Ben sadece anlaşılması kolay olanları görürüm. Sizin daha iyi yorumlayacağınızı düşünmüştüm, efendim."

"Pekâlâ" dedi Cornwall. "Artık yorumlayabiliyorum."

"Bu durumda ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu çavuş. "Nişancı geldiğimizi gördü. Biz harekete geçmeden saldırıp bizi gafil avlamak isteyebilirler."

"Sen ne yapardın?"

Çavuş gülümsedi. Cornwall'ın tavsiyeden çok daha fazlasına ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. Kaz kafası basmadığından kendisinden bir plan yapmasını istiyordu.

"Bu kamyonları ele geçirmeyi isteyip istememenize göre değişir."

"Ele geçirmeyi tercih ederim."

"Bu durumda onlar herhangi bir şey yapmadan biz saldıralım. Elli kalibreyle ateş açarak onları kuşatalım, o sırada da Terhune'nin M9'yla kuledeki lanet nişancıyı haklayalım. Ve içeri girelim."

"Gece mi? Gündüz mü?"

Çavuş Cornwall'a aptallaşma dememek için kendini zor tuttu. "Gece."

"Pekâlâ," dedi Teğmen. "Bunu düşüneceğim."

Bunlan daha önce o lanet kafanda planlamalıydın diye düşündü Çavuş ama çenesini kapalı tutarak düşüncelerini çiftlik ve sahte generalde yoğunlaştırdı.

Uzanıp işaret parmağını Büyük Kitabın sayfalarından birine yapıştırılmış soluk fotoğraf ve yanındaki çiftlik resmi üzerinde gezdirdi. Stabsfuhrer Gerhard Utikal'in Einsatzstab Rosenberg'teki ikametgahı. En son 1945 yılı ilkbaharında Bavyera Alplerindeki Fussen ve Schloss Neuschwanstein yakınlarında görüldü. Fotoğrafta otuzlu yaşlarının başında, üstünde yasadışı olduğu sonradan anlaşılan Wehrmacht Hauptman üniforması giymiş, arkasından gelen gün ışığı altında poz veriyordu. Arkasındaki ağaçlar ve havuzdan anlaşıldığı kadarıyla fotoğraf ya Versailles'da ya da Paris'teki Tuileries Bahçelerinde çekilmişti. 1941 ile 1943 yılları arası olmalıydı. Yani orada görevde olduğu yıllarda.

Çıplak, kır saçlı adam olanları hatırladıkça hafifçe gülümsedi. Gerhard Utikal ilk olmuştu. Kayıtlara göre Utikal bir anda buhar gibi ortadan kaybolmuştu. Ama onu Uruguay'da bulmayı başarmıştı. Utikal zamanını orada, Montevideo Playa Ramirez'deki apartman dairesi ile Arjantin'de Platte Nehri'nin karşı yakasında gidip gelerek geçiriyordu. O tarihte Eichmann ele geçirilmiş, Riga Kasabı, Herberts Cukurs, gazeteci Jack Anderson tarafından ele geçirilmeleri imkansız olarak nitelendirildikten kısa süre sonra İsrail intihar komandoları tarafından ortadan kaldırılmışlardı.

Utikal ele geçirilmesi imkansızlar arasında değildi, sadece diğerlerine göre biraz daha akıllıydı. Letonyalının yaptığı gibi dolabında ütülenerek kaldırılmış bir Nazi üniforması saklamak yerine Graf Spee adlı savaş gemisine kayıtlı bir mürettebatın kimliğiyle yaşamını devam ettirmeyi seçmişti. Bu şekilde yirmi beş yıl geçirmeyi başarmıştı ama bu sonsuza kadar sürecek kadar başarılı bir kimlik değiştirme değildi.

Çıplak adam parmağının ucunu fotoğrafta gezdirmeye devam etti. Bu ilk olmuştu. Daha sonrakiler onu izlemişlerdi. Utikal sol gözüne işaret parmağıyla bastırınca çığlığı koparmıştı. Sonra sağ gözüne 10 santimlik bir tıg sokulduğunda sandalyesinde büzülerek ölmüştü. Çıplak adam Büyük Kitabı kapattı.

"Mirabile Dictu" diye fısıldadı yavaşça. Söylemesi ne kadar harikulade. "Kyrie eleison." Tanrı ruhlarımızı affetsin."

Valentine'in özel kütüphanesinin en üst katındaki mutfağının ellili yıllara yapılan bir saygı duruşu olduğunu Finn bilmiyordu. Yerler mavi beyaz muşambayla kaplanmış, duvarlara krom kollu dışı yeşil içi beyaz dolaplar yerleştirilmişti. Pamuklu ve desenli kumaş perdelerin asılı olduğu iki küçük köy evi tarzı pencereden aşağı bakıldığında sıriklara geçirilmiş domates yetiştirilen bahçe görülüyordu.

Mutfakta 100 santimlik fabrika sarısı, biri termal dört gözlü, kenarına alçak kenarlı demir bir tavanın monte edildiği bir ocak vardı. Buzdolabı ise 1956 model bir Kelvinator'dü. Sarı renkli dış yüzeyi formika ve krom kaplı kurşuna benzer tost makinesi ve aslında son model bir mikrodalga fırın olan, koca bir ekmeklik mutfakta göze çarpan diğer şeylerdi.

Dört sarı sandalyenin yerleştirildiği küçük yemek masası mutfağın tam ortasına yerleştirilmişti. Köşede pencerenin yanına birkaç küçük tabure yerleştirilmişti. Finn iç çamaşırlarının üstüne Valentine'in dalgalı Sea Island gömleklerinden birini geçirmiş, taburelerden birine oturup büyük gümüş cezvede pişirilmiş kahvesini yudumluyordu. Üstündeki tuhaf görünümlü barbekü önlüğü

dışında çırılçıplak olan Valentine "Şefin yemeğın lezzetinden emin olabilmesi için birazcık tuza ihtiyacı var," dedi ocaktaki yumurtayı pişirirken. Finn masanın üzerindeki yeşil etekli, bir tür havai dansı yapan ve ukulele çalan seramik erkek ve çocuk heykelciklerinden oluşan tuzluğu Valentine'e uzattı.

Duvardaki kuyruğu sağı sola gözleri yukarı aşağı sallanan kedi şeklindeki saat sabah sekizi biraz geçiyordu. El lili yıllardan alınmış gözüken her şey burasını son derece sevimli bir hale getirmişti. O yıllarda henüz kullanılmadığı için olsa gerek etrafta bulaşık makinesi gözükmüyordu. Ya da en azından Finn göremiyordu.

Aslında her şey fetişistlik derecesinde tuhaftı. Kovboy desenli kahve fincanını dahi o yıllardan kalma, açık yeşil renkte ve üzerlerinde 'Günaydın Anne' yazılı altlıklara koyuyordu. Bir gece önce yatakta geçirdikleri zamanı hatırladı. Oturduğu yerde yeniden içine yayılan bir kıpırtı hissetti. Bu kıpırtı giderek tüm bedenini kapladı. Valentine'in yaptığı her şeyde mükemmeliyetçi olduğu konusunda kuşku yoktu.

"Kadınlarımı daima bu şekilde hoşnut mu edersin?" diye gülümsedi.

Döndü, yüzündeki on yılı silip götürecektir şirinlikteki gülümsemesiyle, "Hoşnut edecek fazla kişi yok," dedi.

Finn neredeyse buna yanıt verecekti ama susmayı tercih etti. Finn Valentine'in liseden sonra hayranlık duyduğu adamlara benzediğini düşünmeye başlamıştı. Tıpkı onlar gibi Valentine de kendisinin ne kadar çekici olduğu konusunda en ufak bir fikre sahip değildi ve bu kendisini daha da çekici kılıyordu. Diğer yandan sevişirkenki dokunuşları inanılmaz derecede nazik, etkileyici, tecrübe ve bilgi doluydu. Çok fazla kadınla birlikte olmadan kadınlar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bilebilirdi ki? Bu konuyu düşünmekten vazgeçti. Sonuçta saatlerce süren mükemmel bir sevişme yaşamışlardı. Onun tüm ihtiyacı ya da istediği şey zaten buydu. Şimdi dün geceyi ondan daha çok kendisinin istediğini biliyordu. Belki de okulda gerektiğinden fazla uzun kalmıştı. Gerçek dünyadaki tüm ilişkiler böyleydi. Bu konuda da düşünmek istemiyordu.

Valentine iki tabak alarak fırında pişirdiği yumurtaları paylaştırdı, yanına tost ve pastırma ekleyerek masaya Finn'in yanına geldi. İki tabağı tek eline alıp yan taraflarına masadan aldığı ketçapı döktü. Tabakları güzelce masaya yerleştirip kendisi de yerine geçti. Yerken hiç konuşmuyorlar, bu güzel anın büyüsünü bozmak istemiyorlardı. Finn bir an için yıllardan beri sevgili olduklarını düşündü. Ancak bu biraz korkutucu gelmişti.

"Şu eskiye özlemin sebebi ne?" diye sordu.

"Bir odayı dekore etmenin en kolay yolu budur," diye yanıt verdi. "Bir dönem seç ve o döneme ait eşyalarla odayı doldur. Çok eğlenceli de oluyor. İşi ciddiye almadığın için odanın dekore edilmesi çok zevkli oluyor.

Betty Crockerin Kolay ve Güzel Yemekler adlı kitabının 1954 baskısını bulmakla İrlanda'daki bir köşkten çalınmış bir Vermeer bulmak arasında aldığım keyif açısından bir fark göremiyorum."

"Hollandalı ustaları işlerken bu adı okulda duymuştum," dedi Finn gözleri ilgiyle büyürken. "Uşağıyla Mektup Yazan Leydi. Bu konuda bir kitap bile yazılmış. Yoksa sen miydin bulan?"

"İkinci defa bir tablo çalınıyordu. Bu kez arada uyuşturucu bağlantısı da vardı. Sonunda tablonun sahibine dönmesini sağladım." Başını salladı ve kovboy desenli fincanından bir yudum aldı. "Bir zamanlar değerli sanat eserleri hırsızlığı senin David Niven veya Cary Grant'ın oynadığı filmlerde gördüklerine gerçekten benziyordu. Ama artık bu hırsızların genelde başka türlü bağlantıları da oluyor.

Bazen uyuşturucuyla bazen de silahlarla."

"Anlamadım," dedi Finn. "Bunların birbiriyle ne ilgisi var ki?"

"Hem de çok ilgileri var," diye yanıt verdi Valentine.

"Açıklar mısın?"

"Genelde suç aktiviteleri büyük miktarda nakit para akışına neden olur. Ancak nakit paranın saklanması ve elden çıkartılması güçtür. Sanat hırsızlığı bu konuda onlara yardım eder."

"Nasıl?"

"Piyasadaki dolaşım gücü sayesinde. Değerli sanat eserlerinin çoğunun değeri net bir şekilde belirlenmiştir. Bu tablo ya da eskiz büyük paralara satılabilir. Para değiş tokuşu yerine büyük uyuşturucu ve silah tacirleri özellikle de teröristlerle çalışanlar sanat eserleri ticaretini tercih ederler. Son derece portatif olan bu eserleri hem taşımak hem de sınırlardan geçirmek oldukça kolaydır. Üstelik genelde bir şekilde sigorta edilmiş olurlar. Sana Avrupa'da çalıntı sanat eserlerinin el değiştirdiği yarım düzine galeri sayabilirim. Burada New York'ta ise bunun en az iki katı kadar fazla sayıda galeri mevcuttur. Bu gerçekten oldukça büyük bir sektör."

Finn Valentine'in karşısındaki sandalyede bir ayağını altına alarak oturmuş, dinliyor ve düşünüyordu. "Biz de bu tür bir olayın içinde miyiz?"

"Emin değilim. Eğer konu uyuşturucuysa bu son derece karmaşık bir konu demektir. Olaylar arasında bu tür bir bağlantı göremedim. İlk bakışta uyuşturucuyla ilgisi yok diyebilirim. Başka bir şeyler oluyor. Konu tamamen farklı."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Crawley merdivendeki üst basamaklardan biriydi. Michelangelo'nun çiziminin kökeniyle ilgili bilgide onun adının geçtiğini söyledi."

"Hayır, sadece envanter kayıtlarında geçiyordu."

"Peki ya Hoffman Galerisindeki kayıt. Kime gönderilmişti? Crawley'e mi yoksa başkasına mı?"

"Bunların hepsi bilgisayardaydı. ParkerHale'in kurucularından biri 1939 yılında eskizi Hoffman Galerisinden satın almış. Crawley'in göreve başlamasından önce."

"İyi ama envanter kaydını o yapmış."

"Evet. Birkaç yıl önce Urbino'nun eseri olarak."

"Bir sürü tesadüf ve çok az sayıda yanıt var elimizde," diye söylendi Valentine. Yumurtasını bir parça pastırmayla birlikte bitirdi. Finn kahveleri yeniden doldurdu. Tarihi mutfığa bir süre için sessizlik hâkim olmuştu. Uzaklardan Broadway trafiğinin sesi geliyordu. Finn Lispenard'ın arkasındaki sokakta çöpleri boşaltan çöp kamyonlarının çıkardığı sesleri de duyabiliyordu.

"Tamam, şimdiye kadar neler bildiğimize bir bakalım," dedi Valentine. Tüm bunlar sen yanlışlıkla Michelangelo eskizini bulup, Alex Crawley'e yakalandığında başladı, değil mi?"

"Sanki bir şeyi çalmışım gibi konuşuyorsun."

"İşte burası önemli," dedi Valentine. "Sen yanlış bir şey yapmıyordun. Öyleyse neden Crawley bu kadar fazla sinirlendi? Yapması gereken tek şey senin yanlış olduğunu söylemek ve ancak eğer sen eserin Michelangelo'ya ait olduğu konusunda çok ısrar edersen seni kovmaktı."

"Sen neler söylüyorsun?"

"Ya galeride böyle bir eser olduğunun bilinmesini istemiyordu ya da eskiz sahteydi. Ancak ilk

söylediğimin doğru olma ihtimali daha fazla çünkü bu konunun ortaya çıkmasını önlemek amacıyla eskizin başka bir ressamına ait olduğunu iddia etmiş. Elbette soru şu. Neden?" Parmaklarını masanın formika yüzeyinde hızla tıkırdatırken "Orijinal eseri görmek isterdim. Orijinalini incelemek bilgisayardakinden çok daha iyi olurdu. Tabi ki sahtesini yapmak da daha zor olurdu."

"U.S. Docugraphics Service adlı bir firma var. Onların kamyonlarını müzenin arkasındaki park alanında gömüştüm."

"Pekâlâ. Bu işleri kolaylaştırır," dedi. Bir süre düşündükten sonra tostundan bir parça kopardı, üstüne bir kaşık dolusu konserve sürdü. Bu basit işlemi yaparken bile kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar iyice meydana çıkmıştı. Bir gece önce koynunda geçirdiği saatleri hatırladı.

Onun inanılmaz derecedeki sert, güçlü bir bedene sahip olmasının arkasında haftada üç gece gittiği jimnastik salonunun büyük etkisi vardı. Yani adam kesinlikle sadece kitaplar arasında eriyip giden biri değildi. Aslında artık sevgiliydiler ama henüz her şeyi anlatmamıştı.

"Düşüncelerine bir peni veririm." Gülerken gözüken muhteşem dişleri ve etkileyici, neredeyse insanı teslim olmaya iten bakışlarını Finn'e dikerek hafifçe sırttı Valentine.

"Hiç şansın yok," dedi gülerken. "Şimdi ne yapacağız?"

Terk edilmiş bir adaya kaçıp, her şeyin unutulmasını mı bekleyeceğiz?"

"Ben böyle bir ada biliyorum." diye gülümsedi. "Ama henüz öyle bir ihtimal olduğunu sanmıyorum."

"O zaman buradan nereye gideceğiz? Crawley cinayeti polisler tarafından araştırılmakta. Peter'inki de öyle. Biz Gatty, Crawley ve Grikeşişler Akademisi arasında bir ilişki bulduk. Kayıp bıçak aracılığıyla ve Juan Gris ve şu işbirlikçi müdür. Wharton'un da işin içinde olduğunu tespit ettik.

Gatty'nin çalıntı sanat eserleri işinde olduğunu da biliyoruz.

En azından alıcı olarak. Çünkü evinde Renoir gördük. İyi ama bunlar birbirlerine uymuyor."

"Kesinlikle uyuyor ama biz bunu göremiyoruz. Henüz."

"Peki, nasıl bulacağız?"

"Bu işi yapan tanıdığım bir tüccar var. Onunla konuşacağım. Ardından belki ParkerHale'e gidip birkaç soru sorarım."

"Ne sıfatla?"

"Onlara senin vaftiz baban olduğumu ve senin kayıp olduğunu söylerim. Erkek arkadaşın da öldürüldüğü için endişe içinde olduğumu anlatırım."

"Kendini benim vaftiz babam olarak tanıtmaya fikrinin hoşuma gittiğini söyleyemeyeceğim. Bu kendimi kısa bir süre önce çalınmış bir beşikte yatıyormuş gibi hissetmeme sebep oluyor," diyerek sırttı.

"Bu durumda Marlon Brando'yu düşün," dedi o da gülerken. Sonra masanın altından ayağını uzatıp onun baldırlarına dokundu. Finn hafifçe ürperdi. Valentine ona garip bir bakış fırlattı.

"Bu da ne?"

"Benim Christopher Walken bakışım."

"Yeniden yapar mısın?"

"Gördüğünle yetinmelisin."

"Bu bakışın ardından ne gelecek peki?"

"Kalkıp bilgisayarın başına oturup şu parçaları birleştirme işi."

"Pekâlâ."

"Bitirdin mi?" diye tabağı göstererek sordu.

"Evet," diyerek kahvaltı masasından kalkıp, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Sayın bayım önlüğünüzü korumaya hazırlanın."

Kendisine böyle bir talimat verilmemiş olmasına rağmen çavuş güneşin doğmasından bir saat sonra bu kez yanına sadece Reid'i alarak kamptan ayrıldı. Kendisini bir Cherokee kabul ederse, Reid de bu aracın nikel kaportası sayılırdı. Adam hem sigara içerken bile oldukça az ses çıkartan biriydi hem de elindeki Mİ ile birkaç yüz metreden oldukça önemli işler başarabilirdi.

"Nereye gidiyoruz, Çavuş?" diye sordu Reid.

"Daha önce gittiğimiz yere. Belki birileri kalkıp etrafta dolaşmaya çıkmıştır. Belki daha fazla sayıda kelle sayma şansı bulabiliriz."

"Tamam, Çavuş." İşte bu kadar. Reid Mİ'ini aldı ve ağaçlığa doğru yola çıktılar.

Bu kez Çavuş gözünü orman yönündeki kapıya dikmişti. O bölgede oldukça eski üç patika yolu rahatlıkla görebiliyorlardı. Yollardan biri dümdüz ilerliyor, biri sola biri ise sağa doğru uzanıyordu. Bu patika yolların üçü de sonunda ortadaki bir açıklıkta buluşuyorlardı. Yolları belki tavşanlar ya da daha büyük bir ihtimalle geyikler açmıştı. Yol boyunca bir buçuk metre enindeki tüm çalılar ezilmişti. Bunu yapan ya bir ceylan ya da genç bir Kanada geyiğiydi. Bir taraftan da Avrupa'da Kanada geyiğinin ne işi var diye düşünmeden de edemiyordu. Bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Düşünmesi gereken tek şey şu andı. Çavuş sol tarafı işaret edince Reid başını sallayarak onayladı. Çavuş sol patikadan ilerliyor, diğer adam da onun birkaç yüz metre gerisinden geliyordu. Reid neredeyse hiç ses çıkartmıyordu. Bunu diğer bütün takım elamanlarına kıyasla söylüyordu elbette.

Ağaçlığın sonuna geldiklerinde çavuş "yere yat" işareti verdi. Dizlerinin üstlerine çöküp, Reid'e durumu anlatmaya başladı.

"İleride bir hendek var. Ardında da yol. Yolda eski, tahrip olmuş bir Panzer duruyor. Hendek açık. Oradan çiftliği daha iyi görebiliriz. Çünkü tank bir tepenin tam ortasında duruyor."

"Ya nişancı?" diye sordu Reid.

"Eğer tankın arkasına ulaşmayı başarırırsak nişancıyla aramızda şu kule olacak. Eğer bizi aramıyorsa görmesi mümkün değil."

"Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni koru."

"Tamam."

Bir süre etrafı izleyerek ve çavuşun sigaralarından içerek etrafı incelediler. Nişancı onları aramıyor olabilirdi ama keskin bir göz sigaranın ateşini göremese dahi bu sabah saatinde yavaşça yükselen dumanları fark edebilirdi. Bulutlarla kaplı gökyüzünün dahi bu konuda herhangi bir faydası olamazdı. Savaşta sigara yok, içki yok, sevişmek yok. Sigarasından bir nefes daha alarak sıcak külleri botuyla ezdi. Yaptığı doğru değildi elbette ama görünmeyen bir Alman Steyr 95'i tarafından mihlanmadan önce azıcık keyfin lafi bile olmamalıydı.

Çavuş ağaçlık araziden sürünerek çıkıp, hendeğe ulaştı.

Oradan tankın gölgesine ulaşınca kadar sürünerek ilerledi.

İyice yanına yaklaştığında tankın ilk anda düşündüğü kadar çok hasar görmediğini anladı. Tankın ön diferansiyellerinden birinin parçalanmış olduğunu bir de sağ ön taraftaki paletin hasarlı olduğunu tespit etti. Ama tanktaki tüm hasar bundan ibaretti. Buraya gelmeden önce, uzaktan baktığında tankı mahvolmuş bir halde bulacağını düşünüyordu. Şimdi ise tankta sadece bir makineliyle ateş açıldığını düşündürecek kadar hasar tespit etmişti. Kim saldırmıştı? Amerikalılar mı, İngilizler mi, Ruslar mı, kim bilebilirdi ki? Panzer tam bir tank vazifesi görecektir şekilde tasarlanmıştı. 8 milimetrelik silahıyla ve bir çift makineliye sahipti. Ancak topu bulunmuyordu. Piyadelere karşı savaşta oldukça etkili bir silahtı ama eğer bir tankla karşılaşırsa ya da eski bir M1'le ya da bazuka taşıyan bir askerle sonu hiç iyi olmayabilirdi. Ama diğer yandan eğer Alman olsaydınız kayıp bir panzer için üzülmenize gerek olmayacaktı çünkü zaten ellerinde binlerce Panzer vardı ve üstelik her birinin içinde yalnızca iki asker bulunuyordu. Panzerdeki ekip bir sürücü ve yönlendirme komutayla, gözcü ve makineli tüfeği kullanan askerden oluşuyordu.

Çavuş Reid'i sol paletin yanında bıraktı. Ayakkabılarının sert ve kaygan metalde ses çıkarmamasına özen göstererek, ses çıkarmayı önleyici yüzeye basarak tankın yanına tırmandı. Sıkıca tutunarak kendini taret adı verilen tankın üst kısmındaki çıkıntıya doğru çekti. Daha sonra makineli silahın yerleştirilmesini sağlamak için kullanılan halatların yardımıyla, kendini tankın içine bıraktı. Artık nişancının koltuğundaydı. Tareti sağa sola hareket ettirmeye yarayan, ayağının tam altındaki pedallar gözüne çarptı. Yanında ise ikiz makineliyi birbirlerinden bağımsız şekilde çeşitli yönlere döndürecek zincirler uzanıyordu. Silahların tam ortasında da önünü görmesini sağlayacak teleskopik görüntü birimi tespit etti. Eğilip gözünü kısarak buradan bakmayı denedi fakat tanka her ne saldırdıysa o sırada bu birime hasar vermişti, o nedenle de hiçbir şey görmeyi başaramadı.

Tankın içine genellikle her tankta olduğu gibi bej renk hâkimdi ve etrafta hiç kan gözükmüyordu. Belki de daha sonra gelip, içini temizlemişlerdi. Tankın burada olmasının aslında bir anlamı vardı. Bu yol fazla sık kullanılmıyordu ve içerideki kamyonlar buraya doğudan gelmişlerdi. Bu durumda halen Hitler'in elinde olan Berchtesgaden'den (veya her ne isim veriyorlarsa) geliyor olmalıydılar.

Almanların lideriyle karşı karşıya geldiğini hayal etmeye çalıştı ama bunu başaramadı. Son birkaç yıldır ne zaman Hitler'i düşünmeye kalksa aklına Charlie Chaplin geliyordu. Öyle bir bıyığı olan bir adamı nasıl ciddiye alabilirdiniz ki? Diğer yandan o koca kasklarıyla ortalıkta gezinen askerlerini keslikle ciddiye almak gerekirdi.

Çavuş nişancı koltuğundan kalkıp, tankın arka kısmına, sürücünün oturduğu bölüme doğru gitti. Tüm bölmeler açık bırakıldığından tankın istediği bölümüne rahatça geçebiliyordu. Dürbünü eline alarak yeniden aşağıya, çiftliğe doğru baktı. O anda çiftlikte yoğun bir hareketlenme tespit etti.

Gömleklerinin kollarını kıvrımış birkaç adam kamyonların ön camlarını yıkıyorlardı. Birkaç adam da kamyonların sol tarafında kalan binadan çıkardıkları çamaşırları çiftliğin diğer yanındaki avluya doğru taşıyordu. İki sivil giysili bir kahverengi diğeri mavi yazlık takım elbiseli adam dışarıdaki kulübelere birinin önünde sigara içiyorlardı. Her ikisinin de gözünde güneş gözlükleri olduğunu gördü.

Mavi elbiseli, Küba modeli topuklu kahverengi ayakkabılı şişmanca bir kadın etrafta dolaşır duruyor, sigarasını içip, herkese laf yetiştiriyordu. Üzerinde Wehrmacht kadınlarının giydiği soluk kahverengi üniformasıyla bir başka kadın duvarın yanına oturmuş, başını önüne eğmiş öylece

duruyordu. Üzerindeki siyah SS üniformasıyla gördüğü genç subay askeri kıyafet giymiş tek kişiydi.

Gömlek kolları sıvalı, camları temizleyen adamların silahı yoktu. Aslında SS subayı dışında kimsede silah görememişti.

Çavuş bu kez dikkatini manastırın penceresinde yoğunlaştırdı. Manastırın kulesindeki küçük pencere karanlık ve boş gözüküyordu ama buna pek güvenmemek gerekirdi. Zira nişancılar gölgelere saklanma konusunda çok yetenekliydi.

Çavuş dönüp, yan gözetleme deliğinden dışarı bakarak fısıltıyla konuştu. "Etrafına bakıyor musun, Reid?"

Tankın dışından belli belirsiz bir "evet" sesi geldi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Etrafta askerden eser yok. Nerede oldukları konusunda hiçbir fikrim yok," diye yanıt geldi dışarıdan.

"Bir tahmin yürüt bakalım."

"Sivil bunlar."

"Kadınlar hakkında?"

"Onlar kadın. Ne düşünmemi bekliyorsun ki?"

"Neden yanlarında kadın var?"

"Bir insan yanına neden kadın alır?"

"Bence düşündüğün sebepten fazlası olmalı."

"Neden?"

"Bana sorarsan oldukça garip bir şeyler dönüyor burada."

"Sana soran mı var?"

"Ahmaklaşma." Çavuş yeniden sustu. Tankın ön tarafına bakarak "Buranın doğusunda ne var?" diye sordu.

"Dağlar ve birkaç kışla."

"Batıda?"

"Constance Gölü. Almanlar oraya başka bir isim vermişler gerçi. Biraz daha ilerisi ise İsviçre."

"Güneyde?"

"Avusturya."

"Avusturya'nın şu anda kimlerin elinde olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Büyük bir ihtimalle Rusların olması lazım."

"Almanlar Rusları pek sevmez sanıyorum. Haklı mıyım?"

"Bu lanet şeyleri nereden bilebilirim, Çavuş? Neden bana soru sorup duruyorsun? Ben sadece yerinden yurdundan sürülmüş bir kızılderiliyim. Hatırlatırım. Bildiklerim sadece merhaba'dan ibarettir benim."

"Hey Reid, neden adın Koşan Ayı ya da Ay Işığı veya bunun gibi bir şey değil?"

"Babam Kansas'ta yaşayan, sarhoş olduğunda kızılderili kadınlarla düzüşmekten çok hoşlanan bir oto tamircisiymiş, tamam mı?" dedi neredeyse gülecekti." Senin geldiğin yer başa bela olanların memleketidir. Benimki ise kendilerini mısır tarlasında fare gibi hissedenenlerin memleketidir."

"Biliyor musun Reid? Sen iyi birisin." Çavuş, elini bir süre vitesin üzerinde gezdirerek düşündü. "Doğudan gelmiş olmalılar. Aksi takdirde tankın etrafında bu kamyonlara ait izler görmemiz gerekirdi. Kuzeye gidiyor olamazlar çünkü orada savaş devam ediyor. Avusturya yönündeyseniz hem Ruslar hem de bizimkiler var. Bu nedenle o yöne de gidiyor olamazlar."

"Bu durumda istikametleri Constance Gölü olmalı."

"Evet, gölün adının Almanca Bodensee gibi bir şey olması lazım. Bu altı kamyonu gölden geçirmek için bir feribotlarının da olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Büyük bir ihtimalle." Bir süre Reid'den başka bir ses gelmedi. Çavuş yeniden çiftliğe dönüp incelemeye koyuldu.

Eğer kulede şu anda bir nişancı varsa tam atış menzillerindeydi. Eğer tankın makineli silahlarında yeterli kurşun varsa etrafta bir hayli temizlik yapma şansları olabilirdi. Uzanıp cephanesini açtı ve çiftliği yaklaşık on, on beş dakika ateş altında tutacak kadar cephaneye sahip olduklarını gördü. Tek sorun taretin hareket etmesini sağlayabilmek için motorun çalıştırılması gereği idi. Teleskopik görüş ünitesi olmadan da bunu yapmak hiç mantıklı görünmüyordu ama hâlâ..."

"Bir plan yapıyorsun, değil mi Çavuş? Bir şeyler düşündüğünü seziyorum."

"Düşünüyorum."

"Nasıl bir şey düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Hey, Reid oradan kaç Alman askeri görebiliyorsun?"

"On iki veya biraz daha fazla. Kamyonları yıkıyorlar."

"Üstelik silahlı bile değiller. İşaretlere göre FeldgendarMarie(Askeri polis.) oldukları anlaşılıyor ama askeri polis üniformalarının pantolonları gridir. Oysa bunları kahverengi. Sanki üniformaları bir yerden bulup üzerlerine geçirmişler gibi duruyor. Gerçekte kaç askeri şoförün güneş gözlüğü taktığını bilmek isterdim."

"Belki başka seçenekleri yoktur."

"Belki de bu kamyonları, içlerinde her ne varsa, bir an önce buradan uzaklaştırmak istediklerinden vakitleri yoktur."

"Kamyonlarda ne olduğunu düşünüyorsun, Çavuş?"

"İyi bir şeyler, Reid. En son ve etkili savaşını yapmana degecek iyi bir şeyler." Yeniden kamyonlara odaklandı. Bir şekilde içlerinde ne olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Kamyonların kasaları, hatta kasaların kapakları dahi iyice örtülmüştü. İzlerken adamlardan biri küçük binaların birinden çıkardığı bir araca takılı pompayla kamyonlardan birine benzin doldurmaya başladı.

"Gitmeye hazırlanıyorlar," dedi Reid.

"Evet, gidip Cornwall ve diğer subayların güzellik uykularına son vermemiz gerekiyor. Yoksa çok geç olacak."

"Orada her ne varsa bizim olacak değil mi, Çavuş?"

"Sanırım doğru olan bu. Kazanan yağmaya hak kazanır değil mi? Zaten benim ikinci adım da Victore(Galip, kazanan.)."

"Çok komik," dedi Reid. "Benimki de."

"Belki de biz akrabayız."

"Sen nasıl dersin öyle olsun, soluk beniz"

"Aşağıda kaç kişi saydın?"

"Kamyonların yanında on iki, dört, hayır, beş tane de et raftan gezinen adam var."

"Bir de keskin nişancı."

"Evet, bir de o var. Ama bunların çoğu asker gibi değiller."

"Birkaç asker daha olması lazım. Geçen gece omzunda bir 98k ile elinde MP40 taşıyan bir nöbetçi görmüştüm."

"Şu anda kamyonlarla uğraşanlardan biri olamaz mı?" * "Belki ama önemli olan şu ki, adam silahlıydı."

"Ama şimdi değiller."

"Yaptıkları hazırlıklara bakılırsa çok kısa zaman içinde buradan ayrılacaklar."

"Belki de gidip gördüklerimizi rapor etmeliyiz."

"Evet. Geliyorum." Tutunarak tankın yan tarafına atladı.

Çıkarken de tankın yan tarafındaki tel tutanaklar üzerine sıkıştırılmış yarısı dolu Alman konservelerinden birkaç tanesini yanına aldı. Bunun kadar kolaylıkla parçalara ayrılacak bir aracın ne zamandan beri burada olduğunu merak etmekten de kendini alamıyordu. Bir yandan da çiftliğe yapacağı saldırı planını gözden geçiriyordu. Reid'le birlikte hızla kampa dönmek üzere oradan ayrıldılar.

"Tanklar hakkında ne bilirsin, Reid?"

"Pek fazla bir bilgim yok."

"Makineli tüfeğini kullanabilir misin?" diye sordu omzuna dokunarak.

"Sanırım yapabilirim. Cephane var mı?"

"Evet."

"Tareti hareket ettirmek için benzin lazım değil mi?"

"Benzin var ama ihtiyacın olmayacak. Zaten silahlar çiftliğe doğru çevrilmiş durumda, tareti hareket ettirmeye gerek yok. Açığı ayarlamak için ise bir manivela kolu bulunuyor."

"Bu durumda plan nedir?"

"Kuleyi Terhune'nin bazukasıyla yıkmak, ardından ön kapıdan içeri hücum etmek. Bu sırada ela sen elinden geldiği kadar uzun süre çiftliği ateş altında tutacaksın."

"İyi bir plan gibi geliyor."

"Hadi gidip Cornwall'a anlatıp uygulamaya koyulalım."

"Ağaçların gölgelerinin derinliklerine doğru ilerlediler."

"Zaman tükleniyor."

Newman Galerisi Chelsea'de Batı yirmi ikinci cadde ile onuncu ve on birinci caddelerin kesiştiği noktadaydı. Galeri zaman içinde epey yer değiştirmişti. Otuzlarda kurulduğu Greenwich'ten Soho'ya yetmişlerde, oradan seksenlerde Tribeca'ya, buradan da doksanlarda şimdiki yeri olan Greenvich'e taşınmıştı. Ancak galerinin yeri değişmesine karşın kurucuları Josef Neumann'ın koyduğu prensip hiç değişmemişti. "Satamayacağın şeyi alma." Bu sözlerin kurucu açısından anlamı doğruluğu kesinlikle ispatlanmamış eserlerle uğraşmamak ve yalnızca kaliteyi satın almaktır. Yüz yıldan fazla bir süredir Newman Galerisi bu prensipten şaşmadı.

Bu nedenle de kendilerini moda akımların dışında tutarak zenginleşerek büyüdü. Özellikle Hollandalı ustaların ve Fransız Empresyonistlerin eserlerini, onlar henüz popüler olmadan toplamaya başladığından bu alanda uzmanlaşmayı başaran galeri, bu eserler moda olduğunda piyasaya çıkartarak oldukça büyük başarı elde etti.

Galeri restore edilmiş bir deponun giriş katında bulunuyordu ve hemen yan tarafındaki büyük bir Japon lokantası ve onun mutfağı tarafından kuşatılmış durumdaydı. Galerinin pencereleri mat beyaz renkle boyanmış, zemine ise poliüretan meşe kaplı parke döşenmişti. Tavan ise her türlü aydınlatmanın sağlanabilmesi için ince kafesle kaplanmıştı.

Duvarlarda sadece üç tablo sergileniyordu. Bir metrekarelik Franz Hals portresi, tam karşısında yaklaşık aynı boyutlarda bir Jacob van Ruisdael çalışması ve galerinin arka bölümünde diğer iki çalışmanın en az iki katı büyüklüğünde Petrus Christus'un dini öğeler içeren çalışması duvarları süsleyen eserlerdi. Valentine kabataslak bir hesapla sadece şu an bu odada bulunan eserlerin değerinin en az yirmi veya otuz milyon dolar olduğunu tahmin ediyordu. Valentine ayrıca eserlerin aslında buz dağının görünen parçası olduğunu, galerinin asıl mal varlığının ısıtma kontrollü bir depoda, New Jersey'de tutulduğunu da biliyordu.

Valentine kapıdan içeri girerken, Peter Newman da odasından dışarı çıkıyordu. Newman her zamanki gibi siyah cenazelerde giyilen türden bir takım elbise giymişti.

Yetmişli yaşlarının başlarındaki adamın saçları dökülmüştü ve kamburdu. Aslında sanat galericisinden çok cenaze levazımatçısına benziyordu. Gerçi bunların her ikisi de Valentine'e göre birbirlerine oldukça yakın mesleklerdi. Bir levazımatçı cesetlerle uğraşırken, Peter Newman gibi sanat eserleri ticareti yapanlar da ölü sanat eserleriyle uğraşırlardı. Sonuçta her iki meslekte de bol para vardı.

"Michael" dedi Newman Valentine odaya girerken. "Yıllar oldu. Nasılsın?"

"İyi sayılırım," dedi Valentine. "İşlerle boğuşuyorum."

"İşler." diye içini çekti yaşlı adam. "Peh! Sanat sadece sanattır, iş değil. Bir gün bir Japon işadamı 'elli milyon dolar değerinde Van Gogh'um var demiş.' Suşi barda karşında oturan arkadaşı 'O da bir şey mi' demiş. 'Arabamın bagajında yüz milyon değerinde Picasso resimleri var.' " Newman içini çekti.

"Yani şusi bar derken şu yandaki lokantayı kast etmiyorum."

Valentine'in koluna girerek onu arka taraftaki ofisine götürdü.

Küçük odada çok fazla eşya olduğundan hareket etmek oldukça güçtü. Duvara dayalı eski ama oldukça pahalı olması muhtemel bir yazı masası ile diğer duvarda yerden tavana kadar yükselen, kapaklarla bölümlere ayrılmış ve müzenin tüm kayıtlarının yer aldığı kütüphane, odada kıpırdayacak

yer bırakmıyordu. Bu kitaplıkta on binin üstündeki sanat eserinin soyağacı kayıt altına alınmıştı. Bu eserlerin hangi kaynaklardan buraya ulaştığı, daha sonra Avrupa ve Kuzey Amerika'da kimlerin eline geçtiği konusundaki bilgiler burada bulunmaktaydı.

Kayıt altında olmayan bilgi ise büyük bir ihtimalle Peter Newman'ın zihnindeydi. Bu bilgiler yüz yıl boyunca önce dedesinden babasına oradan da kendisine ulaşmıştı.

Valentine eski, tahta ofis sandalyesine oturarak Peter Newman'ın hücre benzeri ofisin bir köşesine sıkışmış olan kahve makinesinden her ikisine de kahve doldurmasını izledi. Peter Newman elinde iki antika Delfware kupayla geri dönüp, birini Valentine'e uzattı. Sonra hafifçe bir iniltiyle, yazı masasındaki yerine oturdu.

"Eee?" dedi kahvesinden bir yudum alıp, gözlerini Valentine'e dikerek.

"Juan Gris."

"Öldü," diye söze girdi Newman.

"Nazi bağlantısı."

"O bir İspanyol'du. Savaş sırasında Paris'teydi. Aslında yozlaşmış sanatçılar arasında sayılır. Nazi'ler onun ilk yıllardaki çalışmalarını yağmaladılar. Avrupa galerilerinde Hitler rejimi sırasında yaptıkları dolayısıyla en çok karalanan sanatçılardan biridir. Adamı ben de pek sevmezdim."

"Renoir'in Genç Kız Yüzü"

"O da Naziler tarafından yağmalandı."

"Eğer sana ortadan kaybolmuş bu Juan Gris ve Renoir portrelerini aynı gün gördüm dersem bana ne dersin?"

"Albay Gerge Gatty'e uğramış olduğunu söyledim."

"Ben niye bu adamı daha önce duymadım?"

"Adeta yeraltında gizlenir. Asla halka açık müzayedelere katılmaz. İnanılmaz derecede tedbirlidir."

"Gris de Renoir de oldukça tanınmış eserler. Neden kimse polise başvurmamış?"

"Albayın oldukça önemli bağlantıları var."

"Bu bağlantılar içinde özel birisi var mı?"

"Birleşik Devletler başkanı özel biri olarak sayılır mı?"

"Etkileyici."

"Sanat dünyası için değil. O adam bir domuzdur. Namuslu hiçbir insan onunla alışveriş yapmaz."

"Biri yapmış."

"Kim sanat dünyasının tamamının namuslulardan oluştuğunu söyledi?" Newman hafifçe kıkırdayarak, kahvesini bitirdi.

"Hadi, Peter. Konuştuğun benim."

Newman içini çekti, kupasını masanın üzerine bıraktı.

"Dar kafalı bir tutucu olarak tanınmayı asla istemem. Bu tür şeyler hele de benim gibi yaşlı bir Yahudi için hiç de iyi sayılmaz. İtibarımı iki paralık edebilir."

"Ağızındaki baklayı çıkar," dedi Valentine gülümseyerek.

"Sadece şunu söylememe izin ver," diye mırıldandı Nevvman. "New York Başpiskoposunun yönetimindeki binanın arşiv dairesinde inanılmaz değerinde bir koleksiyon var. Ayrıca bu koleksiyonun Roma'daki Vatikan koleksiyonuyla da bağlantısı var. Albay Gatty, ya da onların tabiriyle, Dost, Vatikan Müzesi ile çalışıyor."

"Dalga geçiyorsun."

"Kesinlikle hayır," diye karşı çıktı Nevvman. "Vatikan müzeleri 1500'lerde kuruldu. Onların koleksiyonu... Nasıl söyleyeyim. .. Oldukça genişti. Diğer tüm müzeler gibi zaman zaman koleksiyonlarından bir kısmını da ellerinden çıkartırlar.

Bu tür bir şey yaptıklarında, Albay hep birinci sıradadır."

"Vatikan çalıntı sanat eserleriyle mi ilgileniyor?"

"Ben asla böyle bir şey demedim. Böyle bir şey yok," dedi Nevvman dudaklarının kenarındaki hafif gülümsemeyle.

"Aman Tanrım," diye kendi kendine fısıldadı Valentine.

"Vatikan'ın gerçekten bu işe karıştığını sanmıyorum," dedi yeniden hafifçe kıkırdayarak.

Valentine düşüncelerini toplamaya çalışarak "Pekâlâ"

dedi. Bir süre düşündü sonra "Vatikan'ı boş verelim. Peki ya ParkerHale?"

"Gatty'den ufak ama Whitney kadar büyük, bağışlarla oluşturulmuş özel bir müze."

"O da var mı işin içinde?"

"Kuşkusuz." '

"Alexander Crawley?"

"Juan Gris gibi o da öldü. Mide bulandırıcı."

"İtibarı nasıldır?"

"Akademik olarak iyidir. Columbia, Harvard ya da Yale'i hangisiydi unuttum bitirmiş. Londra'da Courtauld Sanat Enstitüsü'nde sanat eserlerinin muhafaza edilmesi konusunda eğitim görmüş ve Boston Fogg'da müdür olarak çalışmış falan. Daha sonra doksanların ortalarında müdür James Cornwall'ın kanatları altında ParkerHale'de çalışmaya başlamış. Bir sene önce de Cornwall'ın ölümüyle müdür olmuş."

"Ölümüyle mi?"

"Benim gibi artık hadım edilmiş köpeklere benzeyen birinin kendisini ölüme teslim etmesi gibi bir biçimde ölmüş.

Tabi Cornwall'ın ölümü son derece huzurlu da olmuş Az a yor ahf mir. Tanrı benim de o kadar şanslı olmamı sağlasın.

Uykusunda arka arkaya geçirdiği birkaç kalp krizi sonunda ölmüş. Seksen yaşındaydı, sanırım."

"Crawley'in akademik açıdan temiz olduğunu söyledin. Diğer açılardan?"

"İnsanlarla iletişimi oldukça iyiydi. Bağış toplama konusunda son derece yetenekliydi. Sadece alım ve satım konularında insanları dolandırma eğilimi gösterirdi."

"Nasıl?"

"Halkanın içinde olarak. Bunun ne olduğunu kuşkusuz sen biliyorsun."

Valentine başını salladı. Sanat ve antika işinde açık artırma larda fiyatların düşük kalmasını önlemek için kurulmuş gizli sisteme halka denirdi. Bu sistem sadece insanlar tarafından kızılan bir sistem değildi. Kesinlikle yasadışıydı ve sahte sanat eserlerine fiyat biçme konusunda da yoğun biçimde adlan geçiyordu.

"Bu durumda birçok dostu var demektir."

"Kesinlikle. Bu halkanın parçalanması da oldukça güçtür." Newman kaşlarını çatarak "İlginç bir bağlantı var. Eğer aradığın şey buysa," dedi.

"Nedir o?"

"New York başpiskoposuyla çok sık alışveriş yapardı."

"Onu kimin öldürmüş olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

"Kendisinden önceki müdüre hiç benzemiyordu. Çok sevilen biri değildi. Oysa James Cornwall son derece dürüst biriydi ve bu tür işlere karışmamıştı."

"Gerçi Crawley'i işe almadan önce iyi düşünmesi gerekirdi."

"Belki ilk başlarda soanın yoktu. Daha sonra tartışmaya başladılar. Bu konuyla ilgili söylentiler duydum. Netice itibariyle kesinlikle Cornwall'dan sonra gelmeyi hak edecek biri değildi."

"Ama sanat müdürü oldu."

"James Cornwall'ın sağlığı bozulmaya başlamıştı. Yerine seçtiği adam garip biçimde istifa etti." Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Böyle olmaması gerekirdi ama bu tür şeyler bazen ayak oyunları sayesinde gerçekleşebiliyor.

Crawley'in yönetim kurulunda çok dostu vardı. Toplantıda hepsi lehine konuşunca göreve geldi."

"İstifa eden adamın adı ve istifasmdaki gariplik neydi?"

"Adı Taschen'di. Eric Taschen. Garipliğinden anlarsın ya?."

"Seks mi?"

"Korkarım öyle Michael," dedi siyah takım elbiseli adam elerin bir nefes alarak." Şimdiye kadar hep olduğu ve bundan sonra da olacağı gibi."

Rahip bu kez Larry MacLean kişiliğini kullanıyordu. New York halk kütüphanesindeki ana okuma odasının yüksek tavanlı salonundaki dev masada oturuyordu. Yüksek tavana asılı avizelerden gelen yetersiz ışık, ortamı aydınlatmak ye rine daha kasvetli bir havaya sokuyordu. Asıl ışık önündeki eski model masa lambasından yayılmaktaydı.

Son birkaç saattir kütüphanenin sessiz görevlileri önüne Grange Vakfı'yla ilgili adeta millerce yükseklikte bir yığın oluşturacak kadar çok sayıda kitabı önüne yığmışlardı. Önündeki sarı deftere notlar alıyordu ama çok fazla bir şey elde ettiği söylenemezdi. Aslına bakılırsa bilgiler birbirleriyle çelişiyordu.

Resmi kayıtlara göre Grange Vakfı Frederick Henry Grange (1860 1945) ve eşi Abbie Norman Grange'in kızlık soyadı Coleman (1859 1939) mirasçıları tarafından 1946 yılında kurulmuştu. Grange'in eşi varlıklı bir aileden geldiğinden zengindi. Küçük bir kulübede büyüyen, İrlanda asıllı

Boston Back Körfezi polis memuru bir babanın oğlu olan Grange ise kendi servetini tırnaklarıyla kazanmıştı.

Hisse senedi yatırımcılığı, müteahhitlik ve Kennedy ve Fitzgerald'larla birlikte komisyonculuk yaparak zengin olmuştu.

En kazançlı yatırımlarından biri Chicago'daki ağıllara yaptığı yatırımdı. 1900'lü yılların hemen başlarında artık milyoner olmuştu ve bu seferki yatırımını tren şirketine yapmıştı. Öldüğünde iki dünya savaşından elde ettiği kârlarla birlikte 172 milyon dolarlık bir servetin sahibiydi. Karısı ise öldüğünde bu servetin iki katı değerinde sayılabilecek bir itibarın sahibi olmuştu.

Grange Vakfı'na duyulan bu güvenin nedeni herhangi özel bir evrakı saklaması değildi. Sadece son derece basit beyanlar kurumun kasasında saklanıyordu. Yaptığı tüm çalışmalar kâr amaçlı olmadığından ve vergi beyannamesi verilmesini gerektirdiğinden bağış dahi kabul etmeyen kurumun devlete karşı da en ufak bir sorumluluğu bulunmuyordu. Vakıf Greenwich kasabasındaki St. Luke meydanında bir zamanlar Edgar Allan Poe'nun anlaşılması güç, tuhaf ve huzur kaçıracı şiirlerini yazdığı kilise mezarlığının üstüne kurulan parkın hemen karşısındaydı.

Vakfın, broşüre göre, amacı müzelere, her türlü gösteri sanatları sergileyicilerine, sanatsal faaliyetlerde bulunan kurumlara, sanat eğitimi veren kuruluşlara, gençlere yüksek sanat zevki aşılama çalışan kurumlara destek olmaktı.

Ayrıca kuruma bağlı McSkimming adlı bir ikinci yan vakıf daha vardı. Bu kuruluşun da amacı sanat eserlerinin yasallığının kontrolü, yangın nedeniyle koleksiyonları yanıp yok olan kişilere yardım, sahteciliğın belirlenmesi ve çalıntı sanat eserleri üzerinde çalışmaktı. McSkimming, Frederick Grange'in yakın bir dostuydu. Son derece hırslı bir sanat koleksiyoncusu ve Grange'la eşinin yatırımlarını gözeten hukuk firmasının büyük ortağıydı.

Aralarında yakın ilişki olmasının bir sebebi daha vardı:

McSkimming'in oğlu James, Grange'in kızı Anna ile evliydi. James savaşta, Anna ise ondan da önce, doğum yaparken 1940 yılında öldü. Doğan çocukta zihinsel bozukluk tespit edilmiş ve akıl hastanesine gönderilmişti.

Her şey en azından görünüş itibariyle gayet normal gözüküyordu. Ancak bilgileri biraz daha dikkatli inceleyince tüm anlatılanlarda ya bir yanlış yönlendirme seziyordunuz ya da bu bilgilerin bir kısmının düpedüz yalan olduğunu kavriyordunuz. Kütüphane bilgisayarı aracılığıyla Google'da yaptığı araştırma sonucundaysa gerek Frederick Grange gerekse de vakıf hakkında çok daha fazla bilgiye erişti. Grange gerçekten fakir bir İrlandalı polisin oğluydu. Ama hiçbir zaman müteahhitlik, komisyonculuk, hisse senedi yatırımcılığı yapmamış, demiryolu kralı falan da olmamıştı. Gerçekte Topping, Halliwell & Whiting firmasında memur olarak çalışmıştı. Bu firmanın küçük ortağı da McSkimming'ti.

Topping, Halliwell & Whiting firması savaşın bitmesine kısa bir süre kala ortaklarının yarısına yakınının ve müşterilerinin çoğununun savaşta ölmesi nedeniyle dağıldı. Ama tüzel kişiliğini korumaya devam etti. 1945 yılında adları belirsiz birkaç yatırımcı tarafından satın alındı ve şirketin kendi çalışan avukatlarına kiralandı. Bu avukat grubu daha sonra Grange Vakfı ile McSkimming Sanat Güvenliği şirketlerini kurdular. Akıl hastanesinde yatan mirasçı Robert McSkimming'in soyadı sayesinde bu aile şirketleri vergi konusundaki özel statülerini korumaya devam ettiler.

Hastanedeki çocuğun 1956 yılında 16 yaşında ölümü üzerine vakıf, adı değiştirilmeden masraflarını

vergiden düşme yetkisi olan bir yardım kuruluşuna devredildi. Ancak artık burası ne bir aile yatırımı, ne de bir vakıftı, kuruluş artık kendisini asla açığa çıkarmayan, vakıf adı altında isimlerini asla belirtmeyen idareciler tarafından yönetilen paravan bir şirkete dönüşmüştü. Bu idarecilerin adlarına hiçbir yerde rastlanmıyordu. Adları bilinen yegâne yönetici grubu Topping, Halliwell & Whiting tarafından işe alınmış yeni avukatlardan oluşuyordu. 1956 yılına gelindiğinde ilk katılımcıların hepsi çeşitli hilelerle şirketten uzaklaştırılmıştı. Ama vakıf varlığını korudu ve altmış yıllık varlığını yeni bin yıla girerken de korumaya devam etti. Aslında bunların çok fazla bir anlamı yoktu. Evet, oldukça özenli tasarlanmış, karmaşık ve son derece pahalı bir oyundu bu ama hangi amaçla ne tür bir sonuca ulaşmak için yapılmıştı?

Üstelik IRS tarafından hesapların denetlenmesi aşamalarında en ufak şüphe uyandıracak bir durumun gözlenmemesi Grange Vakfı'nın sahip olduğu üç ya da dört milyon doların kesinlikle yasal olduğunu gösteriyordu ama bu paranın Frederick Grange veya karısı tarafından bırakılmadığı da çok açıktı.

Grange Vakfı görünüşte doğru dürüst bir kaynağı olmayan bir yardım dağıtma kurumuydu. Aslında çok büyük miktarlarda paranın aklandığı ve bu şekilde yarım yüzyıldan fazla bir süredir varlığını devam ettiren bir şirketti. Aslında çalışma mantığı sıra dışı olduğu kadar basitti de. Ama aklanması gereken paralar nereden geliyordu? Ve Kuzey İtalya da bir manastırda yetişmiş küçük bir çocuğun bunlarla ne ilgisi olabilirdi? Grange Vakfı aslında Amerika'da yaptığı araştırmaların küçük bir bölümünü oluşturuyordu. Vatikan'la kurduğu temaslarda bu çocuğun geçmişiyle şu an için nerede bulunduğu ile ilgili bilgiler çok daha fazla merak uyandırıyor. Elindeki deftere aceleyle çocuğun adını karaladı:

Frederico Botte Çocuğa başka tehlikeli bir isim verildiğini ve asıl görevinin bu ismin meydana çıkmasını önlemek olduğunu biliyordu. İlk yazdığının altına ikinci bir isim ekledi:

Eugenio Saatine baktı. Öğleyi biraz geçmişti. Ancak oteline dönüp Greenvich kasabasındaki St. Joseph kilisesindeki rahiplerle yapacağı görüşmeye gitmeden önce Rahip Gentile kılığına dönmenin zamanıydı.

Grange Vakfıyla ilgili internette dolaşırken bir yandan da Sant'Egidio Cemaati görevlileri hakkında bilgi toplamaya çalışmış ama Frederico Botte'nin himayelerine girişine kadar geriye giderek yaptığı araştırmada herhangi bir çalışanın ismine ulaşamamıştı. Ama orada işine yarayacak bir şeyler bulacağını sanıyordu.

Masasının üstündeki ışığı söndürdüğünde futbol sahası büyüklüğündeki odayı ancak etraflarını aydınlatmayı başaran avizelerden yayılan solgun ışığın kasvetli havası kapladı. Gerçek yaşam ne yazık ki bu kadar kolay değildi. Ana lobiyi geçip, parlak mermerde ilerledi ve ana kapıdan dışarı çıktığında gerçek yaşamda şiddetli bir yağmurun başlamış olduğunu gördü. Başını eğerek saçakların altında ilerlemeye başladı. Bir ara hava durumu tahmincilerinden çok daha başarılı olduğu gözlemlenen satıcıdan şemsiye almak için durdu, ardından oteline doğru yoluna devam etti.

Cari Kressman yaşlı kemiklerini gererek her zaman olduğu gibi erken saatlerde uyanarak yatağını terk etti. Sonra Florida tarzı evindeki kuleye çıkarak dışarıya baktı. Her zamanki gibi hava mükemmeldi. Bulutsuz gökyüzü, uçsuz bucak sız körfezin masmavi suları ve çok hoş bir esinti. Sıcaklık şimdiden 2627 dereceye ulaşmıştı bile.

Kressman yeniden yatak odasına indi, mayosunu giydi ve banyo kapısındaki boy aynasında kendini baştan aşağı şöyle bir inceledi. Yetmiş beş yaşında olmasına karşın hâlâ yirmi yaşında yapabildiği her şeyi yapıyordu. Tabi bunlardan bazılarını yapabilmek için kimyasal ya da mekanik bazı yardımlar

da alıyordu. Viagra ve diğer ilaçlar gerekli olduğunda eğer doğruyu söylemek icap ederse pek de gerekmiyordu hani devreye giriyorlardı. Tabi kalp atışlarını düzenleyen sigara paketi büyüklüğünde bir cihazda derisinin altına tam kalbinin üstüne gelecek şekilde yerleştirilmişti. Nedendir bilinmez arkadaşlarının çoğunun aksine saçları dökülmemişti gerçi bembeyazlardı ve gözündeki lensler de mükemmel bir görüş sağlamasını sağlıyordu. Güneş yanığı cildiyle, son derece formda ve neşeliydi. Tüm duyulan dört dörtlük çalışıyordu ve tüm bunların ötesinde Karun kadar da zengindi. Bir adam başka ne isteyebilirdi ki?

Güneş yanığı tenli yaşlı adam giriş kata inen dolambaçlı merdivenlerden aşağı inip, her yanı bembeyaz fayans döşeli mutfığa girdi, otomatik makineden kendine bir fincan kahve doldurdu. Lavabonun yanında durup kahvenin zengin aromasının dumanını içine çekti. Bir yandan da bahçesindeki büyük yüzme havuzunu izliyordu. Yaşam gerçekten çok garipti Yaşamının son dakikalarını geçirmekte olduğunu düşündüğü zamanlar da olmuştu. Uzun yaşamının son yıllarında deniz kenarında, yüzme havuzlu, uyanır uyanmaz otomatik makineden kahvesini içebildiği villada yaşama düşüncesi o yıllarda aklının ucundan bile geçmezdi. Savaşlar görmüş, fırtınaların ortasında kalmış, hatırlamak bile istemediği felaketleri yaşamış tüm bunları atlatmakla kalmamış, refaha da kavuşmuştu. Bunları düşününce yüksek sesle güldü. Yirmi yaşındayken bırakın tadına bakmayı adını bile duyduğunu hatırlamadığı karides sayesinde, yıllar sonra zengin olmuştu.

Kressman kahvesini bitirdi, fincanını lavaboda çalkaladı ve ardından kuruması için rafa yerleştirdi. Baştan aşağı fayanslı oturma odasını geçerek, ince tel kapıyı açıp kapının önündeki sundurmaya çıktı. Ardından havuza inen merdivenlere doğru yürüdü. Evin kendisi Mexico Körfezinden sadece on beş metre uzaktayken havuz yaptırmış olması nedeniyle birçok arkadaşı kendisiyle dalga geçmişti. Ama o konforu seviyordu. Havuz körfezden pompalanan, süzölmüş ve yirmi altı derecede ısıtılmış suyla doldurulmuştu. Havuzda yüzerken önüne ne bir sörfçü çıkabilir ne de şiddetli bir akıntı keyfini kaçırabilirdi.

Havuzun etrafını saran beton alanda, trampenin yanında durup terliklerini çıkardı. Her zamanki yerinden, yani plastik küçük kovanın içinden, dalış gözlüklerini aldı. Trampenin ucuna yürüdü, bir iki kez sıçradı ve sonra hafifçe yükselip, hafif dalgalar oluşturarak, yıllardır aynı şeyi yapmanın getirdiği profesyonelliğe yakın bir ustalıkla suya daldı.

Kressman her zamanki turlarına başlamıştı. Zaman zaman kulaç atarak, zaman zaman da kurbağalama yüzüyor, bu sırada da zihnini boşaltarak ferahlıyordu. Yüzüp rahatlamaya çalışırken, yaşamından çeşitli anılar hafızasına hücum ediyor, kanserle kısa süreli acı dolu bir savaş sonunda kaybettiği eşiyle geçirdiği mutlu yılları hatırlıyordu. Biri doktor diğeri New York'ta profesör olan biri erkek biri kız iki çocuk babasıydı. Ticari başarısını düşündü. Her şey yarım düzine karidesi Fenandina sahilinden toplayıp, güzelce temizledikten sonra satmasıyla başlamıştı. Yarım düzine karidesten, yüz adete çıktı. Sonra bu yüz adetten kiraladığı bir soğuk hava deposunu dolduracak sayılara ulaştı. Bu soğuk hava deposu da ileride büyüyerek güneyin en büyük deniz mahsulleri şirketinden biri halini aldı. Alabama sahilindeki gayri menkullere yapılan yatırımlar da servetine servet kattı.

Sabahın bu erken saatlerinde tüm yaptığı geçmişi düşünerek yüzmekti. Her zamanki turunu tamamladı, sonra bir tur da ne kadar formda olduğunu kendine kanıtlamak amacıyla attı. Ardından bulutsuz gökyüzüne bakarak bir iki dakika sırt üstü yüzdü. Bir yandan da kasırgadan sonra restore edilerek, eskisinden de iyi olan Nolan'ın yerinde edeceği kahvaltayı hayal ediyordu. Biftek, yumurta ve biraz kızartma. Hepsi de kolesterolünü tavana sıçratacak şeylerdi. Babasının ona bir zamanlar dediklerini hatırladı. "Liegt der Ba uer unterm Tisch, ıvar das Essen nimmer frisch!"(Masanın altında yatan

çiftçinin taze yiyeceği olmaz. Atın ölümü arpadan olsun manasına gelen bir deyim)

Sonra yeniden dönüp, kulaç atarak, ayağı zemine değinceye kadar havuzun daha az derin bölümüne doğru yüzdü. Yavaşça elleriyle de dengesini konuyarak yürümeye başladı. İşte o anda ayağının altını kesen ilk cam parçasını hissetti. Üçüncü adımda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Onun yaşındaki diğer birçok erkek gibi, Kressman da, ikinci seviyede şeker hastalığından muzdaripti ve buna bağlı olarak da ayaklarındaki hislerinin bir bölümünü yitirmişti. Bu nedenle de ayaklarındaki hisleri biraz zayıflamıştı. Ama buna rağmen ayaklarından bacaklarına doğru büyük bir acının yayıldığını hissediyordu. Eğilip baktığında havuzun suyunun pembeleştiğini gördü.

Bir sonraki adım onun için öldürücü bir darbe oldu. Görülmez silahlar sağ aşil tendonuna saplandılar. Sendeledi ve dengesini kaybetti. Dengesini sağlamak için ellerini açtığında önce onların kesildiğini hissetti, ardından da baldırlarına saplanan camları hissetti. Kressman başının büyük belada olduğunu anlamış, bu nedenle de şoka girmişti. Şeker hastalığı olduğu gibi Kressman'ın kalbinde de bir rahatsızlık vardı. Bu nedenle kanını sulandırıcı çeşitli ilaçlar alıyordu. Bunlardan biri Coumadin ya da diğer bilinen adıyla Warfarin'di, güçlü bir fare zehiri yani. Vücudundaki bu tür kesiklerin, hele şu anda ılık suda bulunduğu da dikkate alınırsa birkaç dakika içinde kan kaybının büyük boyutlara ulaşmasına neden olabilirdi.

Kulaç atarak, havuzun merdivenlerine ulaşmaya çalıştı. Bu sırada diğer eli de feci şekilde kesildi. İşaret parmağı neredeyse yerinden kopacaktı. Ağzına dolan suları tükürerek çığlık atmaya çalıştı ama yana doğru devrilmesine de engel olamadı.

Tam bu sırada vücudunda biri sağ tarafındaki kaburga kemiklerinin altından karaciğerine diğeri ise kasıklarının hemen altındaki atardamara olmak üzere iki büyük kesik daha oluştu.

Yeniden bağırdı ancak ağzı suyun altında kalmış, nefesi kesilmeye başlamıştı. Dengesini bulmaya çalıştı ama sonunda kontrolünü tamamen yitirerek havuzun içine devrildi. Elleri havuzun zeminine değmiş ve bu noktadaki camlar nedeniyle acısı katlanarak artmıştı. Kasığındaki atardamardaki kesikten dışarı fişkırان hayat sıvısı havuz suyunun kıpkırmızı olmasına neden olmuştu. Başını iyice döndü, bilincini yitirmeye başladı. Birkaç saniye içinde ölmüştü. Kalbindeki cihaz her birkaç saniyede bir kalbe elektrik sinyalleri yollamaya devam ediyordu ancak bu sinyallere bir yanıt alamıyordu. Bu sırada kalp ölü adamın göğsünde düzensiz olarak kasılmayı bir süre de olsa sürdürdü.

Kaçınılmaz bir şekilde Izzy lakabı takılmış Dedektif Çavuş Bobby Izzard günlerini Quenns'in iç mahallelerinden birindeki apartmanının önündeki kalabalık kaldırımında gezerek geçiriyordu. Genellikle Zeke's Down Under adlı döküntü sayılabilecek kafeteryada tabağını yumurta, salam, ev işi kızartmalar, kızarmış istiridye, konserve ve tüm bunların yanına eklediği bir buçuk kaşık pirinç lapasıyla doldurarak, karnını doyuruyordu.

Körfez bölgesinde polis teşkilatındaki hemen hemen herkes gibi pantolonundan dışarı fırlamış göbeği, sık içtiği bira, sigara ve cumartesi geceleri hiç spor yapmamasına karşın büyük bir stresle izlediği futbol maçları sonunda erken yaşta ölümüne sebep olacaktı. Ama o buna aldırıyordu bile. Dırdırcı karısından, New York'un kışından, sayısı neredeyse hiç azalmayacakmış gibi duran cinayet olaylarıyla uğraşmaktan, yoğun iş temposunun yarattığı ve ileride ülsere dönüşme tehlikesi olan mide ağrılarından kaçıp buraya yerleşmişti. Alabama körfezindeki bu sahillerde cenneti keşfetmiş, en büyük zevklerinden biri de Zekenin Down Under'ında kahvaltı etmek olmuştu.

Burası kesinlikle bir cennetti. Burada Körfez sahil şeridinde birçok ölüm gerçekleşiyordu, bu nedenle

de bu kasabanın oldukça büyük cenaze evi bütün gün çalışıyordu.

Üstelik biraz ilerideki diğer kasaba Foley'de de iki ayrı cenaze evi daha vardı. Evet, burada çok ölüm oluyordu doğru. Ama burada insanlar ölüyorlardı, öldürülüyorlardı. Neredeyse tüm ölümlerin sebebi yaşlılıktandı ve bunların büyük bir bölümü uzun zamandan beri doktor gözetiminde yaşamlarını sürdürüyorlardı. Sonuç itibariyle bu ölümlerin Izzy'yi ilgilendiren en ufak bir yanı yoktu.

Üç kişilik dedektif ekibinin bir üyesi olarak Bobby Izzard vaktinin büyük kısmını kapkaç olaylarıyla, yaşlı kadınları kandırarak paralarını almaya çalışan serserilerle ve sonunda ilerlemiş Alzheimer'leri yüzünden yollarını kaybettikleri anlaşılan ve kendilerine kayboldukları bildirilmiş kişileri aramakla geçiriyordu. Sadece bir keresinde rugby sezonunun ortasında kasabanın nüfusu kuzeyden gelen seyirciler yüzünden üçe katlandığında, Izzy bir sahil güvenlik ekibiyle birlikte aldıkları bir kaçakçılık ihbarını değerlendirmek amacıyla bir gemiye baskın yapmıştı. Ama bu üç yıl önce olmuştu ve o tarihten beri işi sadece buradaki insanları korumaktan ibaretti. Üç yıldan bu yana bırakın ateş etmeyi silahını çıkartıp, bir insana ellerini başının üstüne kaldır bile dememiş, topu topu iki kere kelepçelerini kullanmak zorunda kalmıştı.

Ve işte bunu çok seviyordu. Burası NYPD(New York Polis Teşkilatı) değildi, hele Blue (Mavi), Law&Order(Kanun Namına), CSI hatta Kojak adlı polisiye dizilere hiç benzemeyen huzurlu bir yerdi. Körfez Sahil Şeridi evcil hayvan beslenen, golf kurslarına gidilen bir yerdi. Burası şişmanlıklarına aldırmayan zengin ve mutlu insanların yaşadığı bir yerdi. Burada ölüm arkadaşlarınızla yaptığımız son derece zevkli bir golf müsabakasından evinize dönerken bir kalp kriziyle gelirdi. Eğer bir cinayet meydana gelecekse bu ya Mobile'de ya da Pensacola'da olurdu ve bu onların sorunuydu.

Bir fincan kahve doldurdu, sonra her zamanki masasına oturup marinayı seyrederek, tıka basa dolu tabağındakileri yemeye koyuldu. İnsanların çoğu için henüz çok erkendi. Akşamdan kalmış gibi gözüken birkaç tekne kaptanı ve sarı tişörtlü, güneşten korunmak için kafalarına geçirdikleri hasır şapkalılarıyla, yaşlılığa özgü biçimde aksaya aksaya gezinen ileri yaştaki turistler dışında etrafta fazla kimse gözükmüyordu. Şu an için.

Tam önündeki ekmeğin üstüne bir parça marmelat sürerken köşeyi dönen Kenny Frizell'i gördü. Kenny burada doğmuş, oldukça çenebaz ve ne yazık ki Körfez Sahil Şeridi Polis Merkezi'ndeki dedektiflik bürosundaki ortağıydı.

Büronun üçüncü çalışanı ise K9 eğitimi almış Early Ray Pasher adlı devasa, ağzından daima salyalar akıtan, sürekli dişlerini göstere göstere ortalarda gezinen ve El Kabong dışında hiç kimseden de hoşlanmayan bir Amerikan tazısıydı.

Kabong ise boğulmuş cesetleri, kokain dolu bavulları, depoların içine çeşitli yasadışı malzemeyi, yol kenarlarına atılmış torbaları koklamaktan büyük keyif alıyor, son derece mutlu oluyordu. Kabong ve Pasher işlerinde o kadar iyiydiler ki sık sık Alabama'daki kasaba polis teşkilatları hatta bazen eyalet dışındaki teşkilatlar onları ödünç alıyorlardı. 13u nedenle ikisinin birden kasabada bulunduğunu görmek çok zor olurdu. Eğer Körfez Sahil şeridinde koklanması gereken bir şey varsa bu çoktan Kabong ve arkadaşı tarafından yapılmış olurdu.

Kenny takım elbisesinin içinde bir çizgi film karakterine benziyordu. Kısa kesilmiş havuç rengi saçları. Temel Reis'e benzer vücut yapısı. Howdy Doody'e benzeyen yüz hatlarıyla yalnız bu ünlü kukla karakteri hatırlayacak kadar yaşlı yoktu Kenny son derece özgün bir fiziğe sahipti. Polis onbaşısı olabilmesinin tek sebebi bölgedeki Faulkner Eyalet Koleji'nde iki yıl eğitim görmüş olmasıydı. Kenny kafeteryalarda oturup kahve içmekten hoşlanmazdı. Ayağındaki koca ayakkabılarla

bütün gün etrafta dolaşır dururdu. Burada üç yıl kaldıktan sonra rengi yavaş yavaş esmerleşmeye başlayan Izzy'nin aksine Kenny artık kapkara denilecek kadar esmerleşmiş bir cilde sahipti. Adam bu ten rengi sayesinde hep bir pizza fırınından dışarı kaçmış gibi gözükiyordu. Onun geldiğini görünce Izzy'nin iştahı kaçmaya başladı. Kenny oldukça ciddi gözükiyordu. Aslında ciddiden de öte endişeli bir ifade vardı yüzünde.

Genç dedektif gelip, ortağının karşısına oturdu.

"Bir sorunumuz var, Iz."

"Hayır, senin bir sorunun var. Bizim değil. Çünkü henüz bana bir şey anlatmadın. Ben hâlâ burada oturmuş, kahvaltımın tadını çıkartıyorum." Bir parça pastırmayı aldı, çatalıyla kıvrırarak ağzına tıktı. Homer Simpson'u taklit ederek çiğnemeye başladı. Bu taklidi her zaman Kenny'i güldürmüştü. Ama bu kez farklıydı.

"Yüzme havuzunda birini bulduk."

Izzy içini çekti. Kenny aldığı eğitimin hakkını veriyordu!

Bir de söylemek istediği noktaya biraz daha çabuk ulaşırdı.

"Yani kısaca bir ceset demek istiyorsun."

"Evet."

"Yaşlı birine mi ait?"

"Evet."

"Yaşlı adamlar sık sık havuzlarda boğulurlar."

"Fakat bu boğulmamış. Buna imkan bulamamış. Adamın damarlarındaki bütün kanın havuza boşaldığı gözükiyor."

Adam sırtüstü biçimde kıpkırmızı havuz suyunda yüzer şekilde bulundu." Sırtüstü olması olayı biraz tuhaflaştırmıştı.

Genelde, boğulanların cesetleri yüzüstü bulunurdu.

"Havuzun derin yerinde mi sığ yerinde mi bulundu?"

"Sığ."

Bu bir şeyleri açıklıyordu. Büyük bir ihtimalle adam havuzun dibine battıktan sonra yeniden yüze çıkış olmalıydı.

"Maggie'ye haber verildi mi?"

"Yolda, geliyor."

Bölge bir kalp cerrahına sahip olduğu için çok şanslı sayılırdı. Üstelik Maggie sadece bir doktor değil patologdu. Foley'de 59 numaralı yolun üstünde, on dakikalık mesafedeki Baldvvin Tıp Merkezi morgunda çalışıyordu.

Maggie de Izzy gibi elli yaşlarındaydı ama kendisinin de farkında olduğu gibi kalçaları adeta on sekiz yaşındaki genç kızlarmki kadar çekici gözükiyordu ve bunun Izzy açısından da hiçbir sakıncası yoktu.

"Belki hemoroitleri kanamaya neden olmuştur," diye fikir yürüttü Izzy.

Kenny bunu duyunca yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Onun gibi biri ölümlerle dalga geçmezdi.

Oysa Izzy kavşakta karşıdan karşıya geçmeye çalışan, gözleri doğru dürüst görmediği için bastonlarıyla yönlerini saptayan yayalara çarpan araçlar konusunda bile şaka yapabiliyor, yaşlı nüfusun, yılda bir kere bile olsa, bu tür kazalar sayesinde biraz olsun azalacağını söyleyip duruyordu. Izzy için vahşice ölüm sadece işinin bir parçasıydı, oysa Kenny için çok daha fazla anlamı vardı.

"Sanırım bu bir cinayet," dedi "hüküm verircesine bir ifadeyle.

"Neden?" dedi Izzy. "İnsanların vücutlarında sayısız nedenden dolayı kanama olabilir. Belki akciğer kanseriydi ya ela damar tıkanıklığı gibi bir rahatsızlığı vardı."

"Sanırım iyi göremiyormuş ya da havuzun içine bakmadan dalgıç gözlüklerini takmış."

"Bunun konuyla ne ilgisi var şimdi?"

"Havuzun her yanı kırılmış, cam şişelerle dolu da ondan."

"Şişe mi?"

"Evet. Biri şişeleri kırıp havuzun dibine göndermiş. Benim gözlerim oldukça iyidir ama ben bile havuzun dibindeki şişeleri zorlukla görebildim. Sanırım yüzlerce cam parçası var havuzun içinde. Yüzdükten sonra çıkmak için merdivenlere doğru yürürken çok feci şekilde yaralanmış gibi gözüküyor. Bu arada boğazına saplanmış oldukça uzun cam paçasını da hesaba katmamız lazım. Bu kesinlikle bir kaza olamaz."

Izzy kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra Zippo çakmağını çıkartarak bir Marlboro yaktı. "İri cam parçası?"

Kenny üzüntülü bir ifadeyle başını salladı. "Yaklaşık otuz santim uzunluğunda ve hançere benzer bir cam. Cam parçasının adamın dilini de keserek parçaladığı anlaşılıyor."

Izzy Marlborosundan derin bir nefes aldı. Yeniden başını indirerek gözlerini tabağındaki kahvaltısına çevirdi. Midesindeki ekşimenin giderek arttığını hissediyordu. Basit bir şeyler yemesi gerekirken gene fazla kaçırmıştı. Belki de sadece istiridyeyle yetinmesi gerekirdi. Ağzındaki duman havada bulut oluştururken içini çekti.

"Bu konuda haklısın Kenny, dostum. Adamın gırtlığına saplanmış bu tür bir nesne olayın kaza olamayacağını gösteriyor. Körfez Sahilinde bile olsak bunu cinayet olarak kabul etmemiz gerekecek." Ellerini masaya dayayarak kalktı. Midesindeki ekşime devam ediyordu. "Gidip bir baksak iyi olur."

Finn Ryan önündeki bilgisayardan biraz uzaklaşarak ellerini başının arasına aldı, gözlerini sıkıca kapatarak dinlendirmeye çalıştı. Sağ taraftaki sarı kâğıt yığını Finn'in son birkaç saattir gösterdiği çabaların göstergesiydi. Arkasına yaslanarak, esnedi ve elini kâğıtların üzerinde gezdirerek yeniden konsantre olmaya çalıştı. Düşüncelerinin yarısı Michael'la son sevişmelerindeydi. Bu kez ikisi de yatak odasına kadar bekleyememiş, Finn bacaklarını adamın beline dolamış ve mutfakta hızlı bir sevişme yaşamışlardı. Son derece yeterli, tatmin edici bir sevişme olmasına karşın asla tam olarak anlayamayacağını düşündüğü biriyle birlikte olmanın getirdiği yalnızlık duygusu nedeniyle de içinin biraz buruk olmasına engel olamıyordu. Adamın o büyük seksapelinin ardında karanlık ve soğuk bir öfke olduğunu da sezebiliyordu. Belki bu hissettiğinin sebebi aralarındaki büyük yaş farkından kaynaklanıyordu ama ne olursa olsun bu ilişkinin çok uzun sürmeyeceğinin bilincindeydi.

"Fiona Katilerine Ryan çok fazla düşünüyorsun." Yeniden kâğıtlara bakıp, dikkatini yoğunlaştırmaya çalıştı. Başka kim bir hatta iki cinayeti araştırıp, ölüm tehlikeleri atlattığı bir sırada kendisinden en az yirmi yaş daha büyük biriyle bir aşk ilişkisine başlardı? Üstelik tüm bunlar beş yüz yıl önce bir

dahinin elinden çıkmış bir karalama yüzünden oluyordu. İlk anda pek doğru gibi gelmiyordu ama Peter'ın ölümüne sebep olan saldırı ve kendi peşine düşen kasklı adam bu olayın oldukça ciddi olduğunu gösteriyordu. Hem de fazlasıyla gerçek.

Araştırmasına Gri keşişler Akademisi'yle ilgili internette bilgi toplamaya çalışarak başlamıştı. Akademinin internet sayfasının büyük bir özenle hazırlanmış, grafiklerle desteklenmiş, oldukça kapsamlı olduğunu görünce bir miktar şaşırıldı. Daha basit, kelime işlemcilerde en yaygın olarak kullanılan yazı karakterleriyle oluşturulmuş, ortasında okulun armasının yerleştirildiği bir sayfa bulmayı bekliyordu. Bu sayfada da okulun bataklıkta yükselen üç devedikeninden oluşan arması göze çarpıyordu.

Sol tarafa ise iki Malta Haçı yerleştirilmişti. Sayfanın ortasında Grikeşişler'in prensibi büyük harflerle yazılmıştı. Mens Agitat Molem. Bu kelimelerin hemen altında ise ikinci prensipleri yazılmıştı. Aut inveniam Viam Aut Faciam. Birinci prensibin anlamı şuydu: İradeli Ol. İkincisinin yaklaşık çevirisi ise; Doğru yolu bulacağım ya da onu ben inşa edeceğim, şeklindeydi.

İnternet sitesinde okulun tarihçesinin anlatıldığı sayfalarda bir numaralı prensibin okul tarafından sıkı sıkıya uygulandığı görülüyordu. Okul 1895 yılında Kalvinist bir rahip olan George Haverford tarafından kurulmuştu. Okulun amacı erkek çocukları karşı cinsten etkilenecek ortamlarda eğiterek tüm ilgilerini Teddy Roosevelt tarzı disiplinle spora, askerlik eğitimine yönlendirmektir. Bunlara bir de verilen oldukça aşırı dinî eğitimi eklediğinizde okulun o zamanlarda aileler tarafından oldukça beğenildiğini tahmin edebilirsiniz. Satırların arasında verdikleri mesaj şuydu: Çocuklar göz önünde olmalı ancak sesleri kesinlikle işitilmemeliydi. Hatta etrafta pek gözükmeler daha da iyi olurdu. Okudukça, bildiği tüm İngiliz yatılı okulları arasında en kötüsünün burası olduğunu anlıyordu.

Valentine'in ISPYXRAY ya da buna benzer isimli son derece gelişmiş, kişisel arama motorunda yaptığı detaylı incelemede Finn, Grikeşişler Akademisi eski mezunları tarafından yapılmış ve oldukça farklı şeyler anlatan sitelere rastladı. Biraz daha araştırma yaptığında akademinin resmi internet sitesinde anlatılanların fazla doğru olmadığını tespit etti. Bu kaynaklardan öğrendiğine göre okulda verilen sıkı askerî eğitim ellili yılların sonuna gelindiğinde mezunların yarısına yakın bir bölümünün Belçika ve Fransa'daki çeşitli çukurlarda feci şekilde öldürülmelerine mani olamamıştı. Oldukça fazla sayıda mezun ise intihar etmişti. Üst sınıf öğrencileri tarafından yeni gelenlere yapılan baskılar ise her sene en az bir öğrencinin ölümüne sebep oluyordu.

1929 büyük ekonomik buhranı öncesinde aleyhine açılan davalar sonucunda okul iflasın eşiğine gelmişti. Ancak iflası davalar değil, sözü geçen ekonomik kriz sağladı. Okul kötü yönetim politikası nedeniyle borç batağına düşerek iflas etmişti. 1934 yılında davalı malların idaresini üstlenen kurulca yönetilen okul bir grup eski mezun tarafından satın alındı. Bu noktada Finn Grikeşişler'in bu yeni sahiplerinin isimlerine ulaştığında ilk ipucunu bulduğunu düşünüyordu. Okulun yeni sahiplerinin sayısı on ikiydi ama altı tanesi Finn'in özellikle ilgisini çekti:

Alfred Andrew Wharton Lauder J. Cornwall Amiral Tobias Gatty Jonas Hale Parker III Orville Dupont Hale Jerome C. Crawley Bu kesinlikle bir tesadüf olamazdı. A.A. Wharton büyük bir olasılıkla müdürün dedesi, Lauder Cornwall ise ParkerHale'in bir önceki müdürü James Cornwall'ın akrabasıydı.

Jonas Parker ve Orville Hale ise müzenin kurucularının yakınları olmalıydı. Tobias Gatty'nin de albayla bir yakınlığı Din olduğu açıktı. Jerome C. Crawley de Alexander Cravley'in ailesinden olmalıydı. Tesadüf değildi ama aralarında da bir bağ yoktu. Otuzlu yıllardaki bu kurucuların günümüzdeki cinayetlerle ve beş yüz yıl önce yazılmış bir deftere ait bir sayfayla ne tür bir ilgileri

olabilirdi ki? Her zaman çeşitli esrarengiz olaylar olmuştu ama bu esrarengizlikle imkansızlık arasında gidip gelen bir olaydı.

Finn başını notlarından kaldırıp, Sherlock tarzı döşenmiş odayı inceledi. O anda birinci sınıftayken İngiliz edebiyatı dersinde okudukları bir Sherlock öyküsü aklına geldi. "Sonuçlan inceleyip imkansız olanı attıktan sonra geriye kalan, ne kadar beklenmedik olursa olsun, gerçeğin ta kendisidir."

Eğer ünlü dedektif bu olayda sonuca ulaşacaksa işte bunu sağlayacak beklenmedik ipucu ortadaydı. Ancak bunun ne olduğunu henüz görememişti. İki saat daha çalıştı. Bu çalışması sonucunda bırakın gerçeğe biraz daha yaklaşmasını, isimler ve onların birlikte çalıştıkları kurumlar hakkında bilgi topladıkça aklı daha da karıştı.

ISPY arama motorunu, Google'ı ve aklına gelen diğer her şeyi kullanarak bu altı isim dışıncakileri ve okulun 1934'ten sonraki tarihçesini öğrenmeyi başardı. Massachusetts'teki Phillips Andover koleji gibi mezunları arasında Tarzan'ın yaratıcılarından, homoseksüel hakları savunucularına ve birkaç Birleşik Devletler başkanı vardır birçok kolejin aksine Grikeşişler mezunlar derneği üyelerinin kamuoyunun ilgisini pek üstüne çekmeyecek türden kişiler olduğu dikkatini çekti. Okulu 1930larda yöneten on iki idareciden hiçbiri olağanüstü başarılarıyla dikkat çekmiş insanlar değildi. Parker ve Hale'de ailelerinden kalan mirası değerlendirerek bir yere gelmişlerdi. Yoksa Cornelius Vanderbilt veya John D.

Rockefeller gibi sıfırdan başlayarak her şeyi kendileri yapmış değillerdi. Gatty sadece sıradan bir tuğamiral ve ölümünün ardından adının verildiği gemi ne bir savaş gemisi ne de bir uçak gemisiydi. Adı ancak sıradan bir kargo gemisine verilebilmişti. Jerome Crawley, Bili Donovan adlı OSS'nin, yani ileride merkezi haber alma teşkilatına dönüşecek kurumun, kurucusuyla birlikte çalışan bir avukattı. Mütevelli heyetinin bu on iki üyesi hakkında özetle şunlar söylenebilirdi: Aralarında senatörler vardı ama ne bir valiye ne de bir başkana rastlamak mümkün değildi. Bu kişiler arasında içişleri bakanlık sekreterliği yapan da vardı ama hükümet sözcüsü yoktu. CIA'ye vekaleten başkanlık eden bir heyet üyesi vardı ama içlerinden hiç biri CIA'nin gerçek patronu olmamıştı.

Aslına bakılırsa bu heyet üyeleri ve onların çocukları kesinlikle politika dışı alanlarda başarılı olmuşlar, suya sabuna pek dokunmamışlardı. Bunlar arasında sıradan memurlardan, yüksek mahkeme yargıçlığına kadar yükselenleri olmuş ama kendilerinin herhangi bir sebeple mahkemelik oldukları gözlenmemişti. İş dünyasında ve hayatın diğer alanlarında başarılı olmakla beraber çok fazla ön plana çıkmamışlar, ünlenmemişler ve en ufak bir skandala da karışmamışlardı.

Tüm bu yaşam şekilleri sanki daha önceden yapılan bir planın uygulaması gibi duruyordu. Bir süre düşündükten sonra Finn net bir şekilde olmasa da yapılmak istenileni anlıyor gibiydi. Mütevelli heyeti üyeleri ve çocukları asla eylem adamı olmamışlar, asla göz önüne çıkmamışlardı. Bürokratik türünden görece daha pasif işleri tercih etmişlerdi. Yani aslında gerçek gücü elinde tutan insanlar olarak görevlerinde daha uzun kalmayı başarıyorlardı. Örneğin bir başkan görevinde dört, en iyi olasılıkla sekiz yıl kalabilirken yeterince akıllı bir senatör elli sene boyunca görev yapabilir, en kritik kararları alan komisyonlara üye olarak katılabilirdi. Bir işadınının şirketinin yönetim kurulu üyeliğine getirdiği insanların kim olduğu, ne tür görevler üslendiği kamuoyunda fazla bilinmezdi. Yani çıkarlar egondan önce geliyordu. Kısacası okulda öğretilen asıl değer buydu.

Finn'in elde ettiği tek bir bilgi kısıntısı vardı o da bu okulu alan mütevelli heyeti üyelerinin on ikisinin de Carduss Kulübü denilen bir kuruluş adı altında hareket etmeleriydi.

Finn carduss kelimesinin Latince kökenli bir kelime olduğu nu ve deve dikenini anlamına geldiğini de

öğrendi. Büyük bir ihtimalle okulun armasında bu nedenle deve dikenini bulunuyordu. Bu aynı zamanda ilkel inançlardan bir tür şeytana tapanlar tarikatının da adıydı. Finn'in söyleyebileceği tek şey bu kulübün 1945 yılına kadar varlığını devam ettirmesiydi. Bu tarihten sonra başka bir kayda ulaşılamıyordu.

Okulun internet sitesini yeniden incelediğinde buradaki tüm bilgilerin Grikeşişler Mezunlar Derneği LLC tarafından düzenlendiğini gördü. Kısa bir araştırma sonunda bu derneğin mütevelli heyeti üyelerinden bazılarını da aralarına dahil ederek Delavvare'de kurulduğunu buldu.

Bu noktada kafası oldukça karışan Finn bir süre çalışmaya ara vermesinin iyi olacağını düşündü. Tüm bunlar çok karışıktı. Saatine baktığında günün çoğunun burada bilgisayarın başında geçtiğini ve artık havanın yavaş yavaş kararmaya başladığını gördü. Belki bulduklarına Michael bir açıklama getirebilirdi. Bu düşünce aklına geldiğinde dudaklarındaki gülümsemeye engel olamadı. Onu artık Michael olarak düşünüyordu. Sevgili bulmuştu, saldırı kurbanı olmuş, kanun kaçağı durumuna düşmüştü ve üstelik bunların hepsi sadece son yetmiş iki saat içinde gerçekleşmişti. Ayağa kalkıp, gerindi, odadan kütüphanenin loş koridoruna çıktı.

Asansöre bindiğinde zihninde binlerce farklı şey dans edip duruyordu. Binanın en üst katına ulaştınca asansörün yavaşlayarak durmasını bekledi ve ardından kapıyı iterek açtı.

Oturma odasına kadar uzanan koridora çıkmıştı. Asansörün otomatik kapısı onun inişiyle kapandı. Bir anda kalbi hızla çarpmaya başladı. Aklından her düşünceyi çıkartarak bir tek şey üzerine konsantre olmaya çalışıyordu. Buradan çıkıp aşağı kata çalışma odasına inerken oturma odasının bütün ışıklarını söndürmüştü. Oysa şimdi koridor aydınlıktı. O sırada koridorun diğer ucunda bir camın kırıldığını duydu.

Bobby Izzard bir sigara yakarak Cari Kressman'ın evinde dolaşıyordu. Villanın oldukça pahalı eşyalarla döşenmiş her odasına giriyor, dolapları, çekmeceleri açarak inceliyordu. Maggie ve onun iri yarı yardımcıları Kressman'ı paketleyip, kliniğin kamyonetine koyup birkaç saat önce götürmüşlerdi. Kenny Frizell hâlâ havuzun kenarında kırık şişe parçalarını toplamaya çalışıyor, toplayabildiklerini de plastik kanıt torbalarına clolduruyordu. Ardından da torbaların her birinin üstüne buldukları yer ve zamanı bildiren etiketler yapıştırıyordu. Izzy boş evde tek başınaydı.

Dışarıdan batan güneşin son ışıkları veranda kapısının üzerinden yansyarak içeri geliyordu ama bu evin yeterince aydınlanmasına yetmiyordu. Daha önce adamın kimliğini araştırarak çeşitli bilgiler toplamışlardı. Tekdüze sayılabilecek bir şekilde düzenli yaşayan ev sahibiyle ilgili olumsuz bir kayda rastlamamışlardı.

Kressman'ın bölgeye has klasik tarzda inşa edilmiş villasının oldukça yeni olduğu göze çarpıyordu. Giriş katın tamamı sundurmaya açılan cam kapılarla çevrilmişti. İkinci katta bir büyük yatak odası, bir konuk odası bulunuyordu.

Yatak odasından yukarı uzanan spiral merdivenlerle çan kulesi benzeri, yüksekçe bir odaya çıkılıyordu.

Giriş katta ayrıca bir oturma odası ve körfez manzaralı bir yemek odası mevcuttu. Yemek odasından geçilen mutfak ve mutfağın arka kısmında kalan küçük bir yatak odası ise havuz manzaralıydı. Küçük yatak odasının karşısındaki holün diğer ucunda ise küçük bir çalışma odası göze çarpıyordu. Bu holün, küçük yatak odasının ve çalışma odasının havuza açılan ayrı kapıları vardı.

Kurbanın kimliği hakkında en ufak bir bilgisi olmayan biri bile ön kapıdan girer girmez, hatta belki de

daha girmeden ev sahibinin nasıl biri olduğu konusunda bir miktar fikir sahibi olabilirdi. Dışarıdaki garajda oldukça lüks bir Mercedes S vardı. Evin içi antika mobilya ve eşyalarla dekore edilmişti. Kressman'ın zengin biri olduğu belliydi. Eşyalar gibi duvarlarda da oldukça değerli tablolar göze çarpıyordu. Izzy sanattan hiç anlamazdı ama duvarlardaki tabloların garajdaki Mercedes'in yumuşak deri iç döşemeleriyle aynı oranda zenginlik duygusu uyandırdığını söyleyebilirdi Diğer taraftan Kressman aptal biri de değildi. Binada en iyisinden bir alarm sistemi vardı ve bu alarm sistemi Clubhouse Yolundaki karakola doğrudan bağlıydı. Yani aslında doğru dürüst bir alarm sisteminin olmadığı sadece yüksek bir sesle polise telefon edildiğini bildirerek korkutmaya çalışan alarm sistemlerinden değildi evdeki.

Yaşlı adam daha ön kapıdan içeri girip evdeki değerli sanat eserleri karşısında hayranlığa kapılmadan saniyeler önce gerekli tedbirleri alabilen alarm tertibatı için çok fazla para harcamıştı. Tüm bunların yanında duvarlardaki tablolar ısıya duyarlı alarm tertibatıyla korunmaktaydı.

Izzy mutfağa girdiğinde ilk olarak buzdolabını inceledi. Burada söylenebilecek ilk şey dolabın oldukça büyük olmasına ama buna karşın içinin neredeyse boş oluşuydu. Dolaptaki otomatik buz makinesiyle, Flagman marka votkanın durduğu cam bölmeyi inceledi. Tüm bunlar ol dukça pahalı şeylerdi.

Alt raflarda marketten alınmış yiyecek kutularını, dikkatlice paketlenmiş yarısı yenmiş salatayı gördü. Bir de çoğu Schultheiss Berliner marka olmak üzere çeşitli ünlü ve pahalı bira şişesi vardı. Bu birayı buraya kargoyla getirmek için biranın Almanya'daki satış fiyatının birkaç kat fazlasını ödemesi gerekirdi. Izzy adamın bu biraya bayıldığını net biçimde söyleyebilirdi.

Bir an bile duraksamadı. Uzanıp buz gibi şişelerden birini aldı, kapağını çevirip açtı. Eski bir altını inceler gibi dikkatle bir yudum içti. Şişenin üstündeki etikette üç şeritli bir caddede yürüyen şemsiyeli bir kadın fotoğrafı vardı. Adamın birası bile demodeydi. Izzy içini çekerek bira şişesini ceketinin cebine koydu ve evdeki turuna devam etti.

Geniş çalışma odasının bir duvarı en az on beş metre uzunluğundaydı. Odaya kesinlikle kadın eli değmemiş gibi gözüküyordu. Koyu renk perdeler, tavana dek yükselen içleri ağızlarına dek dolu kitap rafları ve köşede kapağı hafif aralık kalmış bar odaya girince dikkati çeken eşyalardı.

Maker's Mark, Hennessy Five Star, Jack Daniel's, Johnny Walker, Blue Label ve daha birçok adını telaffuz etmenin imkansız olduğu içki barı dolduruyordu. Izzy gülümseyerek Maggie adamın karaciğerini açtığında ne görecekti acaba diye merak etmekten kendini alamadı. Sonra bir süre kadının ne kadar zarif ve hoş biri olduğunu düşündü. Biradan bir yudum daha aldı ve araştırmasını sürdürdü.

Bira bardakları koleksiyonu, model otomobil koleksiyonu, bir şişenin içinde gemi maketi geniş, eski model bir masanın üzerine yerleştirilmişti. Masanın çekmeceleri ise kilitliydi. Ancak Kenny'nin verdiği anahtarlar cebinde olduğundan Dedektif Çavuş, elini cebine atarak anahtarlığı çıkarıp, tek tek denemeye başladı.

Üçüncü denemede doğru anahtarı bulmuştu. Son derece düzenli çekmecede, mektuplar ve çeşitli belgeler vardı. Bunların yanında da kıpkırmızı bir diz üstü bilgisayar vardı. Kablosuz internet bağlantısına da sahip olan bilgisayar son teknoloji harikasıydı. Izzy yaşlı adamın bilgisayarındaki dosyaları incelemeye koyuldu. Fakat bu dosyaların neredeyse yarısından fazlası şifre korumalıydı.

Ayağa kalkıp sundurmaya çıktı. Kenny'e seslenerek o sihirli parmaklarını kullanıp, bilgisayardaki dosyaları incelemesini istedi. Daha sonra üst kattaki yatak odasına çıktı. Konuk odasında ilgi çekici bir şey bulamadı. Banyoda da rafta sıralanmış yüksek tansiyon ilaçları ve kepek önleyici şampuan

dışında pek bir şey yoktu. Hemoroit ile ilgili bir şey olmadığından Kressman'ın böyle bir rahatsızlığı olmadığı anlaşılıyordu. Büyük yatak odasına girip, etrafına bakındı. Duvarlarda Izzy'e bir zamanlar izlediği siyahbeyaz film kahramanının uyandığında yılbaşını kaçırdığını fark ettiği sahneyi hatırlatan dört gösterişli poster vardı.

Tavanda eski moda bir avize asılıydı. Odanın köşesinde dalları tavana değen bir palmiye dikkatini çekti. Burada bir değişiklik yapılmış, oda duvardan duvara halı yerine küçük kilimlerle döşenmişti. Izzy'nin babası kırk yıl boyunca inşaatçılık yapmıştı. Izzy yazları onun yanında çalışıp tüm New York ve Jersey'de dolaşmıştı. Bu nedenle bir odanın içinde yapılmış olan gizli bölmeyi hemen fark edecek bilgi birikimine sahipti. Bu odada öyle bir şey yoktu, her şey meydandaydı.

Duvarlarda da sanat eserleri vardı. Alt kattaki tablolar gibi bunlar da oldukça değerliydi. Bunu kendisi gibi bir ahmak bile fark edebilirdi. Kendisi gibi bir ahmak bu resimlerin o cüce adamın eserleri olduğunu hatta adam hakkında bir film bile yaptıklarını bilirdi. Hep silindir şapka takıp ortalıkta gezinen herifin adı neydi? ToulouseLautrec evet, evet adamın adı buydu.

Birkaç dakikadır üzerinde düşündüğü tablo yatağın baş kısmında asılıydı. Oldukça iri tabloda ikisi de çirkin bir adamla kadın resmedilmişti. Bir salonda dans pistinin hemen kenarındaydılar. Barın üstünde aynı ressamın elinden çıkma bir tablo daha asılıydı. Bu resimde de ilk resimdeki adam kalabalık bir barda bir kadının arkasında durmaktaydı. Bardaki kadın sıkılmış görünüyordu. Aynı Izzy gibi. Zira resim tabloları onun insanlara hediye vereceği zaman yaptığı listede hiç üst sıralarda olmamıştı.

Biraz daha etrafına bakındığında aynı çirkinlikteki bir kadının kendini zincire bağlamış olarak resmedildiği başka bir tablo daha gözüne çarptı. Bu da diğerleri gibi ısıya karşı duyarlı bir koruma sistemiyle donatılmıştı. Çirkin olsunlar ya da olmasınlar bu resimler Holiday Inn gibi otellerde açlıktan ölen ressamlarca satılan tablolara hiç benzemiyorlardı. Hırsız alarmı ve ısıya duyarlı güvenlik tedbirleri sigorta şirketiyle yapılan önemli bir sözleşmenin de olduğunu gösteriyordu. Ne yazık ki tablolardan biri çalınmamıştı.

Eğer bu olmuş olsaydı şimdi hiç değilse peşine düşebilecekleri bir ipucu olacaktı. Ancak bir tablonun çalınabilmesi için maket bıçağıyla resmin çerçeveden ayrılmış olması gerekiyordu ve böyle bir şey gerçekleşmemişti. Çekmeceli bir dolap daha vardı yatak odasında. Üstünde içi çeşitli kişisel ıvır zıvırla dolu gümüş bir tabak gözüne çarptı.

Bir Rolex Daytona marka saat, yarım düzineden fazla yirmilik ve yüzlük banknotun bir araya getirilmesiyle oluşmuş bir deste para, oldukça büyük, ortasında büyük yeşil bir taşın bulunduğu pembe bir yüzük, bir cüzdan ve cep telefonu gümüş tabağın içindekileri oluşturuyordu. Izzy sanattan anlamazdı ama saatler ilgi alanındaydı. Daytona marka saatlerin ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Saate bakıp bir kez daha içini çekti. Çok hoş bir saatti ama belki de aradan bir milyon yıl geçtikten sonra bile buradaki olayı aydınlatamayacaklardı. Çünkü evçle ne kadar değerli şey olursa olsun, en ufak bir şey çalınmamıştı. Biri yaşlı adamı paradan başka bir şey için öldürmüştü.

Izzy adamın cüzdanını açtı. Cari Kressman adına Alabama'dan alınmış bir ehliyetle yazan doğum tarihinden cesedin yetmiş beş yaşında olduğu anlaşılıyordu. Adres kısmında bu ev adresi yazılmış ve beş sene önce doldurulmuştu. Bu da adamın bu adreste en az bu kadar süre yaşadığını gösteriyordu. Cüzdanın diğer bölümlerini açtığında beş kredi kartı, sosyal güvenlik kartı, bir de Körfez Kütüphanesi üyelik kartı buldu. Cüzdanın iç ceplerinde bir tane prezervatif buldu. Onun arkasında da bir şey vardı. Tutup çekti. Karel Kress adına düzenlenmiş bir New York sürücü belgesi cüzdanın bu bölümüne gizlenmişti.

Bu adamın iki farklı isme düzenlenmiş iki ehliyetle ne işi olabilirdi? Tuhaf ama işler sadece havuzunda ölü bulunan yaşlı bir adam haberinden daha ilginçleşmeye başlıyordu.

Aşağı inip diz üstü bilgisayara gömülmüş, çalışan Kenny'nin yanına gitti.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Adam zenginmiş."

"Bunu ben de anlayabildim."

"Sanat eserleri topluyormuş."

"Bunu da anlayabildim," diye odadaki resimleri gösterdi.

Her duvarda çeşitli tablolar asılıydı.

"Bu resimlerin hepsini New York Hoffman Galerisi'nden almış."

"Yani?"

"Yani, resimlere çok para ödemiş. Bak," diyerek ekrana doğru eğilince Izzy de onu izledi. Ekranda iki sütun halinde isimler ve karşısında da rakamlar yazıyordu.

Boucher, Francois/fstra 2.870.000

Cezanne, Paul/fvort 9.430.000

Fragonard, JeanHonore/ u'smbb 1.670.000

Gogh, Vincent van/fvuyb 11.625000

Manet, Edouard/liaoc 2.800.000

ToulouseLautrec/gıuhp 10.000.000

ToıdouseLautrec/tbdm 4.000.000

Bu liste yaklaşık altı sayfa boyunca sürüyordu. Listede en azından iki yüz tablo vardı. Yani bu evde gördüklerinden çok daha fazla. Çoğunun karşısındaki rakam bir milyon doların üzerindeydi. Kenny programın nasıl çalıştığını göstermek için listedeki isimlerden birinin üzerine giderek tıkladı. Üstüne dokunduğu satır ekranda belirginleşti.

Renoir, Pierre Auguste/au'lohe 750.000

Daha sonra program kendiliğinden tablonun bilgisayara aktarılmış görüntüsünü ekrana getirdi. Arkasında çeşitli renkler büyük ihtimalle çiçekler olan bir kadın dirseğinin üzerinde yaslanmış yatıyordu.

Bu dijital görüntünün üstünde ise şunlar yazılıydı:

Bir Cezayirli kadın Yükseklik:41.3 cm, Genişlik 32.2 cm Hoffman Galerisi New York 1995

ParkHale Sanat Müzesi Koleksiyonundan Çıkartılışı 1993

Grange Vakfi'ndan devri 1957

"Bunlardan hiçbir şey anlamadım."

"Bunlar tabloların listesi."

"Benim geri zekalı falan olduğumu düşünüyor olmalısın.

"Bunu anladım Kenny, kolej mezunu olmasam da anladım."

"Bu kayıtlar parantez içindeki kodlara göre sıralanmış."

"Evet, kodlar da eserin ismiyle başlıyor. Bunu da anladım Kenny."

"Biz altta yazan diğer bilgilere de 'eserin menşei' adını veriyoruz."

"Biz?"

"Yani eserin nerede yapıldığı, kime satıldığı gibi bilgiler."

"Ve?"

"Ve şu ana kadar yaptığım araştırmada hep aynı sonuca ulaştım. Önce Grange Vakfı resmi Parker Hale müzesine veriyor. Müze de eseri Hoffman Galerisi'ne vererek elinden çıkartıyor. Galeri de resimleri Kressman gibi adamlara satıyor."

"Peki, onu kim kendi yüzme havuzunda kıyma makinesinden geçmiş hale soktu?"

"Bunların birbirleriyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İşin içinde çok para var."

"Ama hiçbir şey çalınmamış."

"Her neyse. Bu rakamları toplayıp, bana toplam miktarı çıkartabilir misin?"

"Sanırım," dedi Kenny bir süre parmaklarını tuşlarda gezdirdi. Sonunda rakam ortaya çıktı.

273.570.000 dolar "Sadece bir adama satılanlar? Aman Tanrım."

"Sanırım bu bizim boyumuzu aşacak bir iş, Kenny," dedi Izzy. "Sen bunu şimdi derinlerde yüzmek diye tanımlarsın büyük bir ihtimalle," diye kakhaha atarak ekledi. Kenny ise bunun hiç komik olmadığını düşünüyordu.

Eric Taschen'nin evi beşinci caddede 1940'lı yılların ortalarında yapılmış bir binanın en üst katındaydı. Ev Sheep Meadow ve Ramble'ın üzerinden Central Park'ın mükemmel bir manzarasına sahipti. Valentine biri yatak odası, diğeri çalışma odası olmak üzere altı odalı evin yeterli derecede iyi olduğunu düşünüyordu ama bunların üstüne manzarayı ve duvarlardaki tabloları eklediğinizde ev adeta sınıf atlıyordu. Girişte tam kapının karşısına denk gelen yerde bir John Wayne, oturma odasında neredeyse tüm bir duvarı kaplayacak kadar büyük bir Roy Lichtenstein ve tam karşısında da bir Julian Schnabel posterini asılmıştı. Bunlar adamın cinsel tercihleri konusunda az da olsa bir şüphe uyanmasını sağlıyordu. Ancak ortalıkta adam hakkında bilgi sahibi olmayı sağlayacak fazla bir şey yoktu. Adamın yaşamı hakkındaki sırlarını açığa vurabilecek bir kadının da varlığına dair bir kanıt gözüküyordu. Büyük bir ihtimalle Taschen yalnız yaşıyordu.

Taschen zayıf, oldukça iyi giyinen, genelde açık yakalı beyaz ipek gömlek, özel diktirilmiş kot pantolon ve altlarına da bir çift pahalı mokasen ayakkabıyı çorapsız olarak giyerdi. Kolundaki saat paslanmayan çelikten imal edilmişti.

Asla herhangi bir mücevher takmazdı. Koyu renk saçlarının arasındaki tek tük kır saçlarıyla adam elli yaşlarında gibi gösteriyordu. İyi tıraş olmuştu ve yüzünde de hiçbir leke yoktu. Kapıda Valentine'le karşılaştıklarında gözlerinde kırmızı çerçeveli bir okuma gözlüğü elinde de New York Times gazetesi vardı. Valentine'i oturma odasına aldı ve yarı kanepeli şeklindeki deri bir koltuğa oturmasını işaret ettikten sonra kendisi de hemen karşısındaki sehpanın yanındaki koltuğa oturdu.

"Altmış ve yetmişlerden eserler topluyorsunuz," dedi Taschen'in omzunun üstünden büyük Lichtenstein'a bakarak. Tablodaki koltuk ve kanepeler şu anda oturduklarının aynısıydı. Bu bir koleksiyoncunun küçük bir şakasıydı. Taschen omuzlarını silkti, ardından boğazını temizledi.

"Ağrı, terk ederek, Üç adım attı odaya Nilüferlerin açtığını gördü, Miğferi ve üstündeki tüyü gördü, Aşağı Camelota baktı Ağrıdan çıkıp, uzaklara ilerledi, Aynayı boydan boya geçerken "Lanetlendim." diye bağırdı Leydi Sbalott."

Gülümsedi. "William Holman Hımt, BırneJones ve diğerleriyle on yıldan beri birlikte yaşıyorsunuz. Bu tablolarla görünen eşyaların hepsini almışsınız, hâlâ müze müdürlüğü yapıyor musunuz?"

"Hala?" dedi Taschen. "ParkerHale'e gönderme yaparak mı soruyorsunuz bu soruyu?"

"Peter sizi aradı mı?"

"Aramasaydı sizinle görüşmezdim. Nevvman Galerisi'yle uzun zamandır çalışırım. Bana çalıntı sanat eserleriyle ve savaşta ganimet olarak alıp götürülen eserlerin akıbetiyle ilgilendiğinizi anlattı."

"Tam olarak değil."

"O zaman ne?"

"George Gatty."

"Bu aynı anlama geliyor. Gatty çalıntı eser alım satımı yapar. Bunu herkes bilir."

"ParkerHale veya eğer varsa başka bir yerle ne tür bir ilişkisi var?"

"Sandy, Gatty'le alışveriş yapardı."

"Sandy derken Alexander Crawley'i mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Sizin meslektaşınızdı."

"Aynı dönemde çalışmıştık, evet."

"Anladığım kadarıyla Cornwall'dan sonra sizin müdür olmanız gerekiyordu fakat Crawley sizi kurnazlıkla devre dışı bıraktı."

"Ben kurnazlık kelimesini kullanmazdım. İftira daha uygun bir kelime gibi geliyor bana."

"Sonuçta istifa ettiniz."

"Bu kovulmadan önce yapılması gereken alışıldık bir davranıştır."

"Neden kovulacaktınız?"

"Sebep yok. Her şey ayarlanmıştı. Sandy'e göre benim James Cornvairia ilişkim çok... çirkindi"

"Bu durumda Cornwall'a da iftira etmiş olmuyor muydu?"

"Öyle bir şey. İnsanların çoğu James'in homoseksüel olduğunu bilir ama buna aldırma zlardı. Fakat diğer yandan müdürlerinden biriyle böyle bir şey olduğunun ortaya çıkması insanlar üzerinde kötü bir imaj bırakılmasına neden olabilirdi."

"Bu Crawley'in düşüncesi miydi?"

"Bu kararı yönetim kurulundaki diğer müdürlerle birlikte verdi."

"Peki, söylenen doğru muydu?"

"Fark eder mi?"

"Benim için etmez ama avukatların dediği gibi bu bir bahane olabilir."

"Kim için?"

"Onu kim öldürdüyse onun için." Valentine bir süre sustu ardından "Sanırım polis seni şüphelilerden biri olarak görüyor," diye ekledi.

"Elbette," diyerek gülümsedi Taschen. Ayağa kalkarak odanın köşesindeki vernik kaplamalı antika bara gitti. "İçecek bir şey?"

"Hayır, teşekkürler," diye yanıt verdi Valentine. Taschen kendisine buzlu bir Scotch doldurup, yeniden yerine döndü. İçkisini yavaşça yudumlamaya başladı. Konuşmadan, büyük pencereden parka doğru bakıyordu. Adamın ellerinin hareketlerinden öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Gözlerinde de acı vardı.

"Suç işlendiği sırada başka yerdeydim,"eledi. Zorlukla gülümseyerek. "Prag'da satın alma amaçlı bir gezideydim."

"Satın alma?"

"Koleksiyoncular, ortaklıklar, çeşitli kurumlar ve benzerleri için danışmanlık yapıyorum. Bu ara Doğu Avrupa avan gard sanatı ve iki dünya savaşı arasındaki çalışmalar çok ilgi çekiyor. Alois Bilek, Karel Teige, Capek'in tasarımları bu adam robot kelimesini icat eden kişidir insanların en çok ilgi duyduğu sanatçılar. Bunlar koleksiyonların bir parçası olacak kadar değerli ama çok pahalı da değiller."

"BurneJones ve Leydi Shalot'la alakasız şeyler bunlar."

"İnsanlar değişiyor. Tabi ki beğeniler de."

"Ve şartlar da."

"Peter Nevvman bana sizin kim olduğunuzu anlattı Bay Valentine. Ya ela size Doktor mu elemeliyim?" Anladığım kadarıyla birden fazla doktora unvanınız var. Sizin de farkında olduğunuz gibi duvarlarımdaki sanat eserleri birçok insan için, buna bu apartmanda yaşayanlar da dahil, erişilmez derecede pahalı. EarkerHale'deki işe ihtiyacım yoktu ama işi istemiştim. Bunu hak ettiğime inanıyordum. Zengin biri olarak dünyaya gelmiş olmak insanın akademik bir takım unvanları da istemesine engel olmuyor." Taschen kaşlarını çattı. "Önüne gelen değerli şeyi satın alan bir amatör değilim ben."

"Sizin öyle biri olduğunuzu ben de hiç düşünmüyordum."

"Öyleyse ne düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Ama Crawley'in sizden nefret etmesine neden olan olayı öğrenmek isterdim doğrusu."

"Kişisel değil. Öyle olması için hiçbir neden yoktu.

Sandy halkanın parçasıydı ve James Cornwall bunun farkındaydı ve dünyaları verseler onu müdür olarak önermezdi."

"Ama bu hâlâ senden neden hoşlanmadığını açıklamıyor."

"Sandy geçici koleksiyondaki çeşitli sanat eserlerinin müzeden tahliyeleri sırasında bazı alıcılara ayrıcalıklar vererek para kazanıyordu. Yani komisyon alıyordu. Birçok galeri bunu yapar ama bu

konuda oldukça ihtiyatlı davranırlar. Sancly'nin ne tür bir iş içinde olduğuna dair kanıtlarım vardı. Beni saf dışı bırakarak ona karşı sunabileceğim bu kanıtları da saf dışı bırakmış oldu."

"Olayların gelişiminden anladığım kadarıyla Cornwall, Crawley'i siz galeride görevliyken atamıştı. Neden?"

Taschen omuzlarını silkti. "Çünkü Sandy ona şantaj yapıyordu."

"Ses tonunuzdan tüm bu anlattıklarınız konusunda son derece emin olduğunuz anlaşılıyor."

"Eminim. Bana James anlattı. Bana Sandy'nin kendisinden yapmasını istediklerini yazdığı mektubu gösterdi."

Başka bir seçeneği yoktu."

"Bu durumda Crawley'i kimin öldürmüş olabileceğini düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Onun pis işler yapan çok dostu vardı. Sadece bu kadarını biliyorum."

"Bunlar arasında özel biri var mı?"

"Hoffman Galerisi'nden Deiter Tröst bunlardan biri."

Grange Vakfı'ndan Mark Taggart ise diğeri. George Gatty'den de siz bahsettiniz. Öte yandan James Cornwall ondan nefret ederdi."

"Neden?"

"Emin değilim ama tahmin ettiğim kadarıyla albayın ahlak kavramından zerre kadar bile habersiz bir karakterde oluşu bunun nedeniydi. Sanırım savaşa ilgili bir şeyler vardı."

"Gatty G2 için İsviçre'de çalıştı. Gizli serviste."

"James Cornwall da öyle. İsviçre'de değildi ama."

OSS'ye bağlı Anıtlar, Güzel Sanatlar ve Arşiv dairesinde çalıştı. Sanat eserleri hırsızlıkları üzerine."

"İşler arapsaçına döndü," dedi Valentine. "Ama bu hâlâ Cornwall'ın yerine geçmesi için neden Crawley'i atamış olmasını tam olarak açıklamıyor. Bir mektuptan bahsetmiştiniz."

"Doğru."

"Ne yazıyordu mektupta?"

"Sandy'nin James'in bir tür gizli kulüple bağlantısı olduğunu bildiği yazıyordu. Eğer kendisini müdür olarak atamazsa istemeyerek de olsa bunu medyaya açıklamak zorunda kalacağını ela eklemişti."

"Siz de bunun Cornwall'ın cinsel tercihleri nedeniyle gittiği bir kulüp olduğunu düşündünüz değil mi?"

"Öyle olmalıydı. Başka ne olabilir ki?"

"Cornwall size anlatmadı mı?"

"Hayır. Ben de sormadım."

"Bu kulübün adını biliyor musunuz?"

"Evet. Kulüp Carduss"

Valentine kaşlarını çattı. "Devedikeni kelimesinin Latince'si."

"Biliyorum," dedi Taschen. "Bir homoseksüel seks kulübü için çok tuhaf bir ad. Daha ziyade öğrenci"

birliği gibi bir izlenim uyandırıyor insanda."

"Size bu grup hakkında bir Şey anlattı mı?"

"Hiçbir Şey söylemedi," diye yanıt verdi Taschen başını sallayarak. "Tek kelime bile etmedi."

Evin bir yerinde telefon çaldı. Taschen içkisinden son bir yudum daha aldı, kadehi sehpanın üzerine bırakarak ayağa kalktı. Adam hiç acele etmeden kalktı ve ağır adımlarla odayı terk etti. Telefonun zili sustuğunda Valentine sanat danışmanının sesini belli belirsiz duyabiliyordu.

Valentine ayağa kalkarak duvardaki Schnabel'i incelemeye koyuldu. Tabloda bir Etiyopyalı ve geri planda da dağlar resmedilmişti. Adamın yanında yerde bir insan kafatası vardı. Resmin altına ise kırılmış, parçalanmış çömlek parçaları serpiŐtirilmiŐti. Schnabel'in çalışmalarını hiçbir zaman sevememiŐti ve bu çalışma da fikrini deđiŐtirmesini sağlamadı. Bu kırık tabaklar ona hep Yunanlı Zorba'yı hatırlatıyordu. Diğer yandan sanatçı ününü bu tür ahmakça kırık çömlek parçaları sayesinde edinmişti. KarmaŐıklık, bilinmezlik sanatı.

Döndüğünde Taschen de odaya giriyordu. "Arayan Peter Newman'dı."

"Evet?"

"Senin buraya geleceğini biliyordu. Bilmen gerektiğini düşünmüş. O da haberi Şimdi almış."

"Hangi haberi?"

Taschen derin bir nefes aldı. "George Gatty. Öldürölmüş. Birisi Nazi tören kılıcı saplayarak öldürmüş."

Özel Harekat ekip Şefi Teğmen Vincent Delaney, Albay George Gatty'nin oturma odasında, yerde yatan cesedi inceliyordu. Adam adeta Şişe geçirilmiş biftek gibi kahverengi kanepenin üzerinde yatıyordu. Bunu çirkin yaşlı adama kim yaptıysa gerçekten işini iyi bilen biri olduğu belliydi. Yardımcısı Bandar Singh'e göre elli sekiz santim uzunluğundaki soğuk çelik, yaşlı adamın boğazından girerek apıŐ arasından çıkmıştı. Bu da adamın o buruşuk testisleriyle poposunun arasındaki bir yere tekaböl ediyordu.

Kriminolog Putkin kokudan anlaŐıldıđına göre jilet kadar keskin kılıç adamın boğazından girip aralarında mide duvarı ve bağırsaklar da olmak üzere tüm önemli organları keserek dışarı çıkmıştı. Nazi kılıcı olduğunu kabzasındaki gümüşe iŐlenmiş gamalı haçtan anlamıŐlardı. İŞin ön kötü tarafı tüm olup bitenin bütün açıklıkla gözlenebilir olmasıydı. Gatty üstündeki sabahlığını çıkartmadan öldürölmüş, yaşlı, porsumuş bedendeki tüm organlar dışarı fırlamıŐtı. Putkin ve adamları cesede küçük ampuller sokarak inceliyorlardı. Tam Hollywood filmlerine yakıŐır bir manzaraydı.

Koca ellerinde tuttuğu bir defterle, Billy Boyd cesedi kaldırmak üzere geldi." Sanırım bununla diğerleri arasında bağlantı var."

"Ve Alabama Dawg Őerifinden aldığımız telefonda bahsedilenle." Delaney başını sallayarak "Alabama da deniz olduğunu bile bilmiyordum," dedi.

"Ben de," dedi Boyd. "Alabama'nın dört bir yanının kara olduğunu denizle alakası olmadığını sanıyordum."

"Tabi bunun ölü adam konusuyla hiçbir ilgisi yok."

"Bununla mı?"

"Alabama'dakiyle tabi."

"Ama ikisi arasında bir bağlantı olmalı, değil mi?" Boyd bu soruyu hiç de emin olmayan bir ifadeyle soruyordu.

"Bir sanat delisi Beşinci Caddede boğazında bir bıçakla bulunuyor. Bu sırada Alabama'da bir başka sanat eserleri koleksiyoncusu Absolut şişeleri arasında feci şekilde can veriyor. Burada da Albay, Kazıklı Voyvoda'nın Nazi versiyonu tarafından katlediliyor. Evet, Billy. Çok da küçük olsa aralarında bir ilişki olma olasılığı var."

"Kazıklı Voyvoda kim?"

"Dünya güreş şampiyonu," diyerek içini çekti Delaney.

"Gidip Singh'le konuş Billy. Git, ben de burada huzur içinde öleyim."

"Tamam, Teğmen"

Aslında Delaney'in çok fazla araştırmasına gerek yoktu.

Feci olayın meydana geldiği saatlerde, üstündeki giysilerden anlaşıldığı kadarıyla, adam ya uyuyordu ya da yatmak üzereydi. Diğer yandan apartmanın bodrum katında yaşayan görevli Bertron Throens'le karısı ve Albayın aşçısı gece en ufak bir ses duymadıklarını belirtmişler.

Crawley olayındaki gibi burada da çok sayıda şüpheli vardı. Müzedeki olayda resepsiyon salonunda yaklaşık beş yüz kişi bulunuyordu. Bu olayda da yaşlı adamı öldürmek için kullanılan kılıcı Albaya satmak amacıyla getirmesi muhtemel çok sayıda insan vardı.

Holün girişinde kılıcın alıcıya daha albenili görünmesi için sarıldığı ipek işlemeli, deri kılıfı bulmuşlardı bile.

Delaney İskoç kültürünü bildiği kadar Alman kültürünü de biliyordu. Ancak kılıfın üzerinde gördüğü Rommel ve Adolf Hitler adları ürpermesine neden olmuştu. Dedektife kalırsa işin içinde kesinlikle çok para olmalıydı. Eve kabataslak bakıldığında bile ev sahibinin oldukça iyi bir koleksiyoncu olduğu anlaşılıyordu. Bu nedenle gece geç saatlerde üstünde geceliğiyle misafir ağırlaması olağanüstü bir durum değildi. İsviçreli apartman görevlisi de bunu doğrulayarak, adamın gecenin ilerlemiş saatlerinde bile misafir ağırladığını söylemişti.

Delaney görevliler cesedi torbaya yerleştirirlerken önce derin bir nefes aldı, ardından bu işlem bitinceye dek bir daha soluk alıp vermedi. Bu noktada kafasında tüm bu olaylarla o güzel, kızıl saçlı kızın ne tür bir bağlantısı olabileceğine ilişkin soruya cevap bulmaya çalışıyordu. Aslında bunu düşündüğünde aklına Fiona Ryan'la ilgili daha da önemli bir soru takılıyordu. Kız acaba şu anda neredeydi?

Karanlık iyiden iyiye çöktüğünde kampı terk ederek, harekete geçtiler. Ay uzun süre önce batmıştı, kuzeyden gelen parçalı bulutlar da yıldızlardan gelen ışığa siper olmaktaydılar. Reid dışında neredeyse hepsi şehirli çocuklardı, bu nedenle de yoğun karanlık hâlâ ödlerini patlatıyordu. Etraflarındaki bu uçsuz bucaksız gece karanlığı aslında her birinin zihninde yaşadıkları her günün, her anında içlerinde hissettikleri, giderek büyüyen ölümün gölgesinin yarattığı korkuyla eşdeğeri.

Ağaçların arasında sessizce ilerlediler. Patikadan ayrılmamaya gayret ediyorlar, zaman zaman birbirlerini beklemek için kısa molalar veriyorlardı. Askerler iki gruba ayrılmışlardı. Winetka, Bosnic, Biearsto ve Terhune bazuka, iki inçlik havanla güneydeki patikadan keskin nişancının saklandığı kuleye doğru harekete geçmişti. Geri kalanlar sanat meraklısı subaylarla birlikte çavuşu avlarının peşindeki köpek misali takip ediyorlardı. Hedefleri hasarlı, eski tankın arkasında

toplanmaktı.

Çavuşun Cornwall'a kabul ettirdiği plan son derece basitti. Bu dağınık birlik Normandiya Çıkartmasındaki İkinci Komando Taburundan geri kalanlardan oluşuyordu. Elleriindeki savaş malzemelerinin hepsi çıkartmadan kalanlardı. Terhune ve Biearsto, bazukalarıyla nişancı ve kulesini ortadan kaldırılabılır, bu sırada da Winetka ve Bosnic de iki inçlik havanla ana girişe destek ateşi açabilirlerdi. Çavuş birinci bazuka sesini duyduğunda 7.92 milimetrelik ikiz makineli tüfekle saldırıya katılacaktı. Bu sırada Patterson, Dorm, Teitelbaum ve Pixie Mortimer'den ve Reid'in nezaret ettiği üç subaydan oluşan ekip ise kendisini koruyacaktı. Eğer gerekirse, karşı taraftan kendilerine mukavemet edildiğini görürlerse, çavuş da bazukaya destek ateşi sağlamak amacıyla yönünü ana kapıya çevirebilirdi ama bunun olacağını pek sanmıyordu. Bazuka ve iki inçlik havan dışında Teitelbaum ve Dorm topçu görevini de üstlenerek otomatik tüfeklere yardımcı olacaklardı. Diğerleri birkaç Thompsons, bir Johnson hafif makineli tüfek, bir M3 yağ tabancası ve Patterson'na ait 71 Tik gürültülü bir Rus makineli tüfeği taşıyorlardı. Çiftlikteki Almanlardan çok daha fazla silaha sahip oldukları kesindi.

Çavuşun liderlik ettiği grup ağaçlık alanın sonuna gelip, hendeğe ulaşınca durdu. Yeniden yanına Reid'i alarak son bir keşif görevi için eski Panzere doğru süründü.

Şafağın sökmesine henüz saatler olmasına rağmen doğu tarafındaki yıldızlar nedeniyle sanki sabah oluyormuş gibi bir izlenim uyanıyordu. Bu esnada ne çiftlikte ne de etrafındaki binalarda hiçbir ışık yoktu. Yeniden dürbünüyle keskin nişancının bulunduğu kuleyi inceledi. Çavuş bir yandan da nişancının bulunduğu kuleyle aralarındaki mesafeyi hesaplamaya çalışıyordu. En azından beş futbol sahası kadar bir mesafe vardı aralarında ama becerikli bir silahşor için tüfeğindeki zs4 dürbünüyle hatta 43'le bile bu mesafeden başarılı atışlar yapmak imkansız değildi. Ekibin çok ciddi bir engelle karşılaşmadan, gizlenecekleri birkaç küçük gedik ve yerinden kopmuş bir parçanın oluşturduğu delik dışında oldukça sağlam görünen çiftliğin duvarına ulaşması en fazla iki dakikalarını alır diye düşündü. Zaten yanılıyorsa, nişancı hepsini kolaylıkla haklayabilirdi.

"Sana söylediğim gibi piç kurusunu halletmen şart,"

dedi Çavuş mırıldanarak.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Reid.

"Hayır. Peki ya Cornwall ve adamları?"

"Biz her şeyi halledinceye kadar beklemeleri gerektiğini biliyorlar."

"Güzel. Sanırım iki dakika sonra duvara ulaşmış olurum. Duvardaki deliği görüyor musun?"

"Evet."

"Herkesi o deliğin sol tarafında kalacak şekilde tut.

Tankın silahları diğer yöne dönemiyor."

"Anladım."

"Sen duvara eriştiğinde ateşi keseceğim. Birkaç gün önce o Almanı vurduğun gibi şu züppelerden bir kaçını daha temizle. Önümde ilerlememi sağlayacak yol aç."

"Burayı alacak mıyız?"

"Terhune ve diğerleri adamların başlarını kaldırmalarına izin vermezlerse, evet. Tabi senin nişancıyı

devre dışı bıraktığına emin olduktan sonra. O saldırının anahtarı.

Eğer kuleden çıkıp başka bir yere giderse yandığımızın resmidir. Anladın mı?"

"Elbette."

"Tamam. Şimdi mermileri dolduruyorum. Adamları bozguna uğrattıktan sonra ki bu on dakika içinde olacak Terhune ve Winetka'nın ateşe başladığını duymamız gerekiyor. Teitelbaum'la Dorm'u duvar yönünde ilerleteceksin. Belki duvarın arasındaki gediklerden birine ulaşabilirler. Sonra şu Rus silahıyla Patterson, sonra sen ve geri kalanlar saldırıya geçeceksiniz. Bizimkiler Thompsonlarına hâlâ sahip çıkıyorlar değil mi?"

"Cornwall'ın silahı çok iyi."

"Büyük bir ihtimalle atışa başladığı ilk anda sizi havaya uçuracaktır. Subaylara o silahları teslim etmek kimin fikriydi?"

"Benim değil."

"Hadi başlayalım."

"Tamam."

Reid karanlığın içine dalarak ilerlemeye başlarken, çavuş eski Alman tankının açık bıraktıkları taretinden geçip, tankın içine atladı. Sessiz olmaya çalışarak ikiz makineli mermileri yerleştirmeye başladı. Ancak fişekliklerin farklı renkli uçları vardı ve büyük bir ihtimalle amerikan makineli tüfeklerinde olduğu gibi farklı atışlar için kullanılıyordu. Biri sıradan mermi gibi, diğeri ise büyük tahribata neden olacak saldırı mermileri olmalıydı ama hangisinin hangisi olduğunu bilmek çok güzel olurdu.

250 mermilik fişeklikleri yerleştirmesi iki dakikadan kısa sürdü. Yavaş yavaş ışığın içeri süzülmeye başladığı gözetleme deliklerinden birine yaklaşıp gözünü dayadı. Beş dakika içinde burada kıyamet kopacaktı. Çavuş saldırının başlamasını heyecan içinde, sabırsızlıkla bekliyordu.

Michael Valentine alışılmış hareketlerle özel kütüphanenin en üst katına çıkıp etrafa bakındı. Bu kattaki her odaya girilmiş, her şey didik didik edilmişti. Açılmamış ne bir çekmece ne de bir dolap kalmıştı. Davetsiz misafir havalandırma boşluğundan girip, alarm takılı olmayan küçük balkon penceresinden çıkıp gitmişti. Valentine'in arkasında etrafa bakınan Finn odaların halini görünce korku içinde kalmıştı.

Valentine araştırmasını mutfakta sona erdirdi.

Sarı, formika masaya oturdu. "Camın kırıldığını duyduğunda ne yaptın?"

"Durumu iyice ölçüp biçmeden hareket etmemem gerektiğini düşündüm."

"Sonra ne düşündün?" Valentine gülümsüyordu.

"Filmlerdeki gibi olmadı. Hani kız erkek arkadaşının kaybolduğu karanlık limanda koşarken aniden suyun içinden bir el çıkar ve kızın bileğini yakalar ya. Ben o kadar salak değilim."

Haklısın."

"Peter'dan sonra ..."

"Camın kırıldığını duydun ve ... " diye Michael devam etmesi için teşvik etti.

"Döndüm, ansöre binerek aşağı, ofise indim. Bana verdiğin numaradan cep telefonunu aradım."

"Bu durumda adam büroya hiç inmedi, bilgisayara dokunmadı."

"Hayır. Günün büyük bir kısmında buradaydım."

"Büyük zarar vermiş olmasına karşın yeri doldurulamayacak bir hasar olmadığı anlaşılıyor."

"Ya geri gelirse?"

"Bunun bir daha olacağını sanmıyorum. Eğer gerçekten bir şey arıyor olsaydı ofise mutlaka girerdi."

"Sence bizi korkutmak mı istedi?"

"Sanırım."

"Neden?"

"Bir şeylere çok yaklaştık. Sanırım olayı fazla eşeledik."

Sanırım, alarm zilleri çalmaya başladı."

"Şu dostunla yaptığın görüşmeden bir sonuç çıktı mı?"

"Çok," dedi Valentine ve kıza Peter Newman'ın anlattıklarından ve ardından Eric Taschen'e yaptığı ziyaretten bahsetti. Sonra Finn ona bilgisayarda bulduklarını anlattı.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Etrafta birden fazla şeyin döndüğü anlamına geliyor."

Crawley ve Gatty cinayetlerinin birbirleriyle bağlantılı olduğu kesin. Sana anlattığım üçüncü bir cinayet daha var.

Polis merkezindeki dostum bu konuda bana bir takım bilgiler verdi. Adamın acılı elası sanırım Kressman olmalı.

Şimdiye kaçlar ortada bir kanıt olmamasına rağmen öyle görünüyor ki büyük miktarda çalıntı ve savaş sırasında yağmalanmış sanat eserlerinin satışıyla ilgili tüm bu olanlar. Bu ölümlerin özellikle seninle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Michelangelo eskizi ile ilgili olanlar bence sadece kötü bir zamanlama ve kötü bir rastlantıdan ibaret. Cravvley her durumda öldürülecekti."

"Peter inki tesadüf değildi."

"Hayır, Crawley'in suç ortaklarından biri senin bulduğun şeyden endişe etti. Bu nedenle de Peter'ın katilini ve Vietnamlıyı kiraladı."

"Bu durumda iki tane katil var."

"Evet. Bunlardan biri senin ve deftere karaladığın eskizin peşindeydi. Diğeri de Gatty, Crawley ve şu adı Kress ya da her ne haltsa o adamın. Bu adamlar gerek Newman'ın gerekse Eric Taschen'in bahsettiği halkanın parçaları olmalılar."

"Bu adamların arasında bir bağ olduğu kesin."

"Evet. Büyük bir ihtimalle sanat tüm olayların arkasındaki ana faktör."

"Çalıntı sanat eserleri pazarı?"

"Bana anlattığın Grikeşiler'in tarihçesine bakılırsa olanlar ondan çok daha kapsamlı bir olayın parçaları. Bu Carduss Kulübü'nün bir çeşit gizli topluluk olduğu kesin. Yale'deki Kurukafa ve Kemikler tarikatı gibi bir şey yani. Yalnız bu ondan daha az biliniyor."

"Elde ettiğim bilgilere göre 1945'ler civarında ortadan kaybolmuşlar."

"Aynı Kurukafa ve Kemikler gibi. Yalnız onlar ortadan kaybolmadılar. İsimlerini değiştirdiler. Şu senin Delawa re'de kayıtlı şirket gibileri dünyada yasalar tarafından en az denetlenen kuruluşlardır. Bu nedenle de CIA bu şirketlerden faydalanır. Air America'da olduğu gibi."

"Bunun bir casusluk olayı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sorarken adamın yüzüne dikkatle baktı. Adamın gerçekte kim olduğunu ve babasıyla aralarında ne tür bir bağlantı bulunduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Belki bunun da sırası gelecekti ama şimdi bunlara vakit yoktu.

Valentine endişe dolu bir ifadeyle "Hayır, ama son derece büyük bir olay. Alabama'da bulunan adam yüz milyonlarca dolarlık tablolara sahipmiş," elledi. Omuzlarını silkerek "Michelangelo'nun eserleri ile ilgileniyorsan, büyük paraların döndüğü bir pazarın ortasında olmak zor olmasa gerek."

"Bu durumda şimdi ne yapmamız gerekiyor? Dedektif Delaney benim Peter cinayetiyle ilgim olmadığını şimdiye dek iyice anlamış olmalı. Neden polise gitmiyoruz?"

"Tek ceset erkek arkadaşıninki değil. Crawley, Gatty ve Kressman'la birlikte dört cinayet ve milyonlarca dolarlık çalıntı sanat eseri söz konusu. Yani uzun süre tutuklu kalman için yeterli neden var. Aynı nedenler öldürülmen içinde fazlasıyla yeterli. Bir şekilde ayağın, saklayacakları çok şeyleri olan ve bunu başarmak için her bedeli ödemeye hazır yüksek seviyelerdeki bir grubun karıştığı bir komploya takıldı. Bu insanların kim olduğunu ve boyutlarını anlayıncaya dek polisten uzak durmalıyız."

"Tüm bunlar bana çok saçma geliyor. Okuduklarımdan anladığım kadarıyla bu insanlar zaten çok zenginler."

"Bunun parayla ilgisi olduğunu da hiç sanmıyorum."

"Ne o zaman?"

"Güç. Kütüphanemde Tapınak Şövalyelerinden Illuminati olarak bilinen Tapınakçılık olarak da adlandırılan gizli teşkilata uzanan yüzlerce cilt kitap var. Bunların hiçbirinin parayla ilgisi yok. Bunlar güçle ve onu nasıl ellerinde tutacaklarıyla ilgileniyorlar. Yani Amerikalılarda var olan yabancı korkusu ve düşmanlığının oldukça eski bir versiyonu. İnsanlar değişikliklerden korkarlar ve bunu engellemek için bir araya gelirler. Mesela Çin bin yıl boyunca dünyadaki değişikliğe direndi ama sonunda kendisi dünyayı değiştirmeye başladı."

"Bu tür bir olayla ilk kez uğraşmıyorsun, değil mi?" diye sordu Finn.

"Hepimiz, her zaman bu ve buna benzer şeylerle uğraşıyoruz aslında," diye yanıt verdi Valentine. "Eskiyle yeni arasındaki mücadele zamanın başladığı andan itibaren sürüyor. Bu olay bu mücadelenin sadece farklı bir boyutunu oluşturuyor."

"Listede yönetim kurulunu oluşturan on iki kişinin ismi vardı. Öldürülme sırasının kime geldiğini nasıl bileceğiz?"

"Bunu bilmenin imkanı yok. Listedekilerden öldürülenlerin sayısının üç olduğuna bile emin olamayız. Crawley, Gatty ve Kressman dışında Peter Newman'ın söylediğine göre doğal nedenlerden ölen Crawley'in patronu James CormvaH'ın da öldürülmüş olduğunu düşünebiliriz."

Finn uzanıp Valentine'in elini tuttu, iyice sıktı. "Tamam da, az önce sorduğum gibi, biz ne yapacağız?"

"Biraz daha eşeleyeceğiz. Nasıl bir oyunun içinde olduğumuzu ve oyuncuların kimler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor." Bir hacker dostuyla konuşmamız gerek."

"Hacker mı?"

"Barrie Kornitzer adlı bir zamanlar aynı okulda olduğum bir bilgisayar çılgını."

Önündeki sayfada küçük insan figürlerinin, büyük bir özenle çizilmiş ve boyanmış ağaçların oluşturduğu resme bakıyordu. Geçmişin bir anının dondurularak resmedildiği sayfaya bakarken insanların hayatta ve güven içinde olduklarını görüyordu. Oysa az sonra sanki bir el uzanacak ve onları bu sayfadan silecekti. Birkaç saniye içinde hepsi ölmüş olacaktı. Onlara ve kanla lekelenmiş sayfaya bakarken birden belki de hiç var olmayan, ya da var olsa bile çok uzun zaman önce yok olmuş olan başka bir dünyaya geçti.

Saat altıda saldırı başladı. Uzaklarda şafak sökerken karanlıktaki adamlar hayaletleri andırarak, sisin içinde ağır adımlarla sabah çiyinin ıslattığı çimenlerde ilerliyorlardı. Hasarlı Panzerin makineli tüfek namlularının çıktığı boşluktan dışarı bakan çavuş ilk bazuka ateşini ve ardından birkaç saniye sonra havanın gümbürtüsünü duydu. Bir anda büyük bir gürültü kopmuştu. Bazukanın birinci atışı sonunda manastırın kulesinde oldukça büyük bir delik açılmıştı. Ama bu henüz nişancıyı durdurmak için yeterli değildi. Tam karşısındaki çiftlikte hedef ararken güçlü tüfeklerin de atışa başladığını duyuyordu. Sonra bazuka ikinci kez gümbürdedi. Bu kez kulenin üst kısmını oluşturan tuğlaları ve kiremitleri paramparça etti. Kulenin aslında ahşap bir yapıya sahip olduğu anlaşılıyordu. Yüz yıllar boyu varlığını devam ettirmiş ahşap dokudaki tahta kaplamalar yanarak dökülüyordu. Bazukanın ikinci kez hedefini vurmasından saniyeler sonra kule meşale gibi alev aldı. Nişancı kesinlikle ortadan kalkmıştı.

Çavuş ikinci bazukanın ardından yoğun şekilde başlayan havan toplarının çiftliğin girişini temizlemek amacıyla başlattığı ritmik sesini duydu. Makinelilerin kurma kollarını çekerek, kuvvetlice itip istediği yöne, yani çiftlik evine yönelmelerini sağladı. Şimdi tahıl ambarının çatısından itibaren tüm çiftlik menzilindeydi. Ve ateşe başladı. Sıcak boş kovanlar hızla bileklerine çarparken, fişeklikler de aynı hızla boşalıyordu. Her birkaç saniyede bir ateşe ara verip makinelilerin yönünü ayarlıyor, sonra yeniden ateşe başlıyordu. Bu sırada Reid ve beş adamından oluşan ekibin çiftliğin avlusunu giderek kuşattıklarını gördü.

Reid ve Pixie Mortimer ilk harekete geçenler oldular.

Ağaçların arasından fırlayıp Terhune'nin ilk bazuka atışıyla karanlığa doğru koşmaya başladılar. Hendeğin diğer ucundan geçip, hızla ilerleyerek duvardaki büyük gediğin olduğu noktaya ulaşmayı başardılar. Gördükleri eski drenaj çukurlarını veya bir zamanlar lağım sularının akmasını sağlayan kanalları kendilerine siper eden diğer üçü, Patterson, Dorm ve Teitelbaum'dan oluşan ekip onları takip ediyordu.

Çavuş son derece değersiz piyadelerin taşıyabildikleri ağırlığa ilk kez şaşırıyordu. Teitelbaum örneğin, oldukça ağır tüfeği, halatı, temizlik malzemesini, on ikiye yirmi ebadındaki fişekliği, bıçağını, el bombasını, küçük bir baltayı, belindeki tabancayı taşıyordu. Ayaklarındaki botlar, üstündeki üniforması ve içinde kişisel eşyalarının olduğu çantayla taşıdığı ağırlık yaklaşık elli kiloydu. Cornwall gibi hanım evladı subaylar bile neredeyse aynı hatta biraz daha fazla bir yükü sırtlanmışlar, fişek çantaları, penseler, dürbünler, harita muhafazaları ve özel bir görevde gerekebilecek neredeyse hemen her şeyi içeren malzemeyi taşıyorlardı. Tüm bunların yanında Cornwall ve sanat meraklısı diğer kafadarlar Thompson hafif makineli ile mermilerini de yüklenmişlerdi. Aslında bu yüklerle hareket edip edemeyecekleri bile merak konusuydu.

Teitelbaum ve Dorm çukurun yanında silahlarını kurdular, Patterson da 71 Rus makineliyle onları

koruyacağı noktaya yerleşti. Şimdiye dek çavuş sadece çiftliğin ön tarafında bir hareketlenme görmüş, kulenin yıkılışı sırasında ise çiftlik evinde ve etrafındaki ek binalarda yangın başladığını gözlemlemişti. Çavuş etrafı dinlemek için ara verdiği tüksek sesi dışında bir şey duyamıyordu. Bir de muhtemelen MP43 ya da ondan biraz daha büyük olan M34 hafif makineliilerinden gelen sesler kulağına kadar ulaşıyordu. Terhune ve diğerlerinin önden gerçekleştir dikleri saldırıyla birlikte her şeyin oldukça kolay biteceği anlaşılıyordu. Tabi eğer Almanlar kamyonların içine gizli bir tür silah yerleştirmedilerse.

Yoğun ateş altında Reid ve Mortimer duvardaki gedikten çıkıp ilerlemeye başladılar. Çiftlik evinin üst katından kendilerine mukavemet ediliyordu ve birden Pixie düştü.

Bu anda da tuzağa düşmüş oldu. Bir anda göğsü kurşunla doldu, başka bir noktadan gelen kurşunlar da başını hedef almıştı. Beyninin büyük bir kısmı işte bu kurşunlarla paramparça oldu. Reid bir an bile duraksamadı. Mortimer gelirken, Kızılderili de kendini otların arasına atarak çiftliğin eski duvarına doğru sürünmeye başladı. Havan çiftlik evinin üst katını havaya uçurdu. Çavuş Reid'in kutuya benzer bir Rus M28 mayınını eline alıp, fünyesini ateşlediğini gördü. Sola doğru fırlattı, bir yandan da duvarın arkasına gizleniyor olmasına karşın, patlamanın etkisinden korunmak için gerekli mesafeyi koruyordu. Yangının sebep olduğu yoğun dumana, havaya uçan duvarın parçalan karıştı. Artık duvarda kocaman bir gedik vardı.

Çavuş makinelilerin kollarını çekerek ateşe ara verip, dumanın dağılmasını bekledi. Yeni açılan gedikten çiftliğin içini çok rahat görebiliyordu. Kamyonlar, hasar görmemiş büyük ahırın gölgesi görüş alanının içindeydi. Ahırın yanında hayvanların kışın barınması için yapılmış dört tekerlekli bir yük arabası görüyorlardı. Yangının dumanları arabanın arkasında, karanlıkta kalmış kapıdan dışarı süzülüyordu. Üniformalı üç ya da dört adam avlunun taş yolunda koşarak daha arkadaki, güvenli eve ulaşmaya çalışıyorlardı. Ama havanın, Rus 71'in ve Patterson'un silahının menzilindeydiler, birer birer vurularak buğday tarlasında biçilen başaklar gibi yere devrildiler. Yakınlarda bir yerden Terhune'nin bazukasının sesi geliyordu. İki inçlik havan da önce hayvan ve at arabalarının konduğu barınakları paramparça etti. Kırılarak parçalanan kalas sesleri, yangın ve kırılan camların sesleri diğer gürültülere eşlik ediyordu. Çavuş yanaklarında gerginlik yüzünden oluşan seğirmeyi hissederek, vahşice gülümsedi. Makinelileri bir süre dinlendirmek için durdurduğunda CourseullessurMer'in bir kasabasında Normandiya'ya çıkartma yapıldığı gün öldürdüğü bir Almanın kolundan aldığı askeri saat Grana Dienstuhr'un radyum kadranına baktı. Daha beş dakika bile geçmemişti. Tüm olup bitenler dört dakika kadar bir süre içinde gerçekleşmişti. Ateş sesleri giderek azalırken çavuş solundaki çalılıarın ilerisindeki ağaçlardan gelen inlemeleri duyabiliyordu. Havanın sesi de sustuğunda tanka kadar ulaşan inlemeler artmıştı. Bu işi başarmışlardı. Çavuş tanktan çıktı ve taretin üstüne oturarak bir sigara yaktı. Herkesin bir araya gelmesi için biraz süre geçecekti. O sırada SS üniformalı bir adamın duvarın yanındaki bir boşluktan elinde bir sopaya sardığı beyaz bayrağı sallayarak kendisine yaklaştığını gördü. Adam bir süre durakladı, sonra yürümeye devam etti. Cornwall ve Cornwall'dan sonra ikinci komutan olan Taggart duvarda açılan gedikten geçerek Almanya doğru yaklaşıyorlardı.

Çavuş bir süre düşündükten sonra, hızla tanktan atlayarak SS subayına doğru yürümeye başladı. Adamla Cornwall'dan önce karşılaşmak istiyordu. Otomatik Colt tabancasını tutarak adamın yanında durdu. Metal çerçeveli gözlüklü, kısa boylu, solgun Alman da durdu. Çenesinde sigara külü kalmıştı. Belindeki tabanca kılıfı boştu.

Üniformasında tek meşe yaprağı ve üç şeridi görünce, adamın albay olduğunu anladı. Aslında daha ziyade bir banka memurunu andırıyordu.

"İngilizce biliyor musun?"

"Evet."

"Kamyonlarda ne var?"

"Tablolar. Değerli sanat eserleri."

"Sen kimsin?"

"Adım Dr. Eduard Ploetzsch. Sanat galerisi müdürüyüm."

"Hayır."

"Anlayamadım?"

"Sen hiçbir şey değilsin. Sen bir ölüsün." Çavuş otomatik tabancasını kaldırarak ortada herhangi bir sebep yokken adamı tam alnının ortasından vurdu.

Sahte rahip Greenvich Kasabası St. Joseph kilisesinin tozlu bodrumunda yüzünü sanki tüm dünyanın yükünü sırtında taşıyormuşçasına bir acıyla buruşturan, insanı rahatsız edici bir görünüme sahip gönüllü bir çalışan tarafından getirilen evrak üzerinde çalışıyordu. Bu orta yaşlı kadın saatlerden beri oldukça eski belgeler arasında gidip geliyordu. Kadın rengi sararmış kâğıtla kaplı her dosyayı

getirdiğinde nefes nefese kalıyordu.

Bu yüzlerce arama motoru yardımıyla, bilgisayarda yapılan, doğruluğu onaylanmamış sayısız bilgi arasında dolaşmaya benzemiyordu. Yaptığı, gerçek tarihi yansıtan gerçek evrakın o solmuş mürekkebi ve ellerinin arasında her an un ufak olacak kadar eski kâğıtlar arasında işine yarayacak bilgiyi aramaktı. Dosyalarla boğuşurken rahip neredeyse bu evrak üzerinde çalışan binlerce görevlinin hayaletinin etrafında dolaştığını hissedebiliyor, yazı makinelerinin tıkırtılarını, yorgun kalemlerin iştahla kâğıt üzerinde dolaşırken çıkardıkları gıcirtıyı duyabiliyordu. Belki sıkıcıydı ama sonunda Frederico Bonenin ilk yıllarına ait bilgilerin bulunduğu belgelerin izini bulması çok zor olmamıştı.

Kim olduğu ve Kutsal Kentteki kırmızı şapkalılara(Katolik Kardinal şapkası) ilgisinin sebebinin ne olduğu önemli olmayan çocuk 11 Haziran 1946 yılında bir Polonya kenti olan Gdansk'tan GgdanskAmerika hattında çalışan Batory adlı bir gemiyle New York'a geldi. Ellis Island göçmen bürosu yetkililerinden alınan bir belgede Frederico'nun yedi yaşında olduğu, yanında vasisi Fraulein ilse Kurosvsky adlı bir Alman bayanla yolculuk ettiği yazılıydı. Frederico'nun doğum yeri olarak belirtilen İtalya, La Grazie'de çocuk San Giovanni All'Orfenio manastırında rahibelerce büyütülmüştü. Kayıt formunda anne adı yazılı yer boş bırakılmış, ama kenarına soluk renkli bir kalemle Katerina Annunzio adı yazılmıştı.

Her ne kadar durum çok net bir şekilde ifade edilmese de rahip satır aralarını da okuyabiliyordu. Frederico'nun babası belli değildi ve manastır rahibeleri tarafından büyütüldükten sonra onlar tarafından Leh ismi taşıyan bu Alman kadının gözetimine devredilmişti.

Amerika'ya vardıkdan sonra Frederico'nun St. Luke Yetimler Yurdu'na nakledildiği, burada iki yıl kaldıktan sonra Greemvich kasabasındaki Joseph School'a 'burslu' öğrenci olarak gönderildiği anlaşılıyordu. Okulunda hep aynı düzeyde üstün başarı gösterdi. Özellikle güzel sanatlar ve dil alanında çok başarılıydı. St. Joseph'i bitirince bölgedeki ilahiyat fakültelerinden birine kayıt olacağı ve orada rahiplik eğitimi alacağı öngörülüyordu. Lakin onun rahipliği ile ilgili kayıtlar 1952 yılında New Jersey, Hoboken Barrow caddesinden Çavuş ve Bayan Brian Thorpe tarafından evlat edinilmesiyle sona eriyordu. İşin ilginç tarafı evlat edinilme olayının yasal belgelerini Topping, Hallivvell & Whiting firması tarafından görevlendirilen avukatlar düzenlediler. Yani şu gizemli Grange Vakfı'nı da kuran, gerçekte kim oldukları bilinmeyen kişiler tarafından kurulan hayali şirket. Yine aynı şekilde ilginç olan başka bir şey de, bir ihtimal tesadüf olma olasılığı da var, Grange Vakfı'nın şu anda St. Luke'un eski yerinde, diğer bir deyişle Frederico Botte'nin bir zamanlar yaşadığı yetimler yurdunda, aynı isimle varlığını sürdürmesiydi. Yetimler yurdu da büyük bir ihtimalle Fred Thorpe tarafından satın alınmış olmalıydı.

Sahte rahip göğsünde bir sıkışma hissetti. Daire giderek kapanıyordu. Neredeyse her şey sona ermek üzereydi. Görevli elinde yeni dosyalarla geri döndü. Romalı adam kadına en iyi gülümsemesini sunarak bir yerlerde New York telefon rehberi bulup bulamayacağını sordu.

Nefes nefese "Hangi bölge?" diye sordu kadın.

Barrie Kornitzer'in Columbia Üniversitesi'ndeki Ofisi Low Memorial Kütüphanesi'nin arkasına sıkışmış 1880'lerde inşa edilmiş bir binadaydı. Ofis, Columbia standartlarında, yani oldukça lüks döşenmişti. Ofis duvara gömme meşe kaplamalı kütüphane, İran halıları ve çeşitli erken dönem Amerikan ressamlarının çalışmaları bunlar arasında Ralph Earl'ün erken dönem eseri Looking East from Denny Hill (Denny Hill'den Doğuya Bakış), Charles V. Bond'dan bir natürmort ve Edward Hicks'ten bir çiftlik manzarası da bulunuyordu ile dekore edilmişti. Büyük ofiste gömme deri kaplı yüzeyli, siyah bir William IV Rosevwood yazı masası vardı. Bu masanın bir zamanlar

üniversitenin beşinci başkanı Benjamin Moore'a ait olduğuna dair bir söylenti vardı. Ayrıca bu masanın Korriitzer'e üniversite kendisinden korktuğu için verildiğine dair başka bir söylenti daha vardı. Kornitzer büyük bir ihtimalle bilgisayar korsanlığı konusunda dünyada en önde gelen otoriteydi. Onaylanmış buluşları, gezegenin en iyi şifre programı yazarı olarak sertifikası vardı ve Amerika Birleşik Devletleri'nin eski birkaç başkanıyla, Bili Gates'in gizli danışmanıydı.

Michael Valentine'le dostlukları lise yıllarında başlamıştı.

Liseden mezun olduktan sonra iki genç farklı yolları tercih etmişlerdi. Kornitzer Birleşik Devletler ve Avrupa'da otostop yaparak dolaşmış, İran Hava Kuvvetleri'nde İngilizce dersleri vermiş, İskoçya'da koyun gütmüş, sonra Seattle'a gidip bir süreliğine çizgi roman satan bir kitapçı açmıştı. Ardından Stanford'a gidip aralarında Süpermen'in bir numaralı sayısının da olduğu tüm koleksiyonunu satmıştı.

Orada geçirdiği tüm süre boyunca bir okulun park alanındaki bir otomobilde yaşadı. Eski yunan ve Latin dilleri edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra aralarında Oxford'da öğretim üyesi olarak çalışması yönünde gelen teklif de dahil olmak üzere birçok işi geri çevirdi. Sonra okula döndü. Hukuk diploması aldı ardından hiç deneyimi olmamasına rağmen Kaliforniya'dan barmenlik sertifikası aldı. Yetmişlerin ortalarında Bili Gates'in Lakeside Program Grubunda çalışmak üzere Seattle'a dönüp Microsoft'un ilk günlerinde onlara yardımcı oldu. Sonunda ayrılıp aralarında dünyanın en büyük bilgisayarlarını çökertmenin de eklenebileceği kendi ilgi alanlarına yöneldi.

Ömür boyu federal hapisanede kalma yolunda hızla ilerlerken yardımına eski dostu Michael yetişti ve sonunda Columbia'da en azından görünüşte yasal bir iş buldu.

İlk bilgisayar korsanlarının hemen hemen tümü gibi yasal dünyaya dönerken oldukça önemli kuruluşlar için danışmanlık görevi üstlendi. Bunlar arasında AT&A, FBI, CIA, Chase Bank, Bank of America ve çalışmaktan en çok keyif aldığı WalMart sayılabilir. Kornitzer'e göre WalMart kurucusu Sam Walton'un tüm dünyayı perakende satış zincirleriyle ele geçirmek felsefesine adanmış dünyanın en tehlikeli şirketi.

1983 yılında WalMart özel kamyonlarla taşınabilecek kişisel uydu sistemleri, kredi kartlarının daha verimli ve hızlı kullanılması, veri transferi kadar ses ve görüntü iletişimleri alanında büyük yatırım yaptı. 1990 yılında Amerika'da imal edilen mamullerin en büyük alıcısı konumuna ulaştı. 2002 yılında Çin Amerika'ya doğru genişlemeye başlamadan o Çin'e şube açtı. Kornitzer Steven Spielberg'in Pinky and the Brain adlı çizgi filminin Sam Walton'dan esinlenerek yapıldığını söylüyordu. Çok sayıda insan Barrie Kornitzer'in pek normal biri olmadığını söylerdi. Diğer yandan çok sayıda insan da bunun tam aksini iddia ederdi. Onlara göre tamamen akli başında sosyoekonomi ve teknoloji konusunda önemli önsezileri olan biriydi.

Kornitzer zengin, kel, şişmandan çok şişmanlığa doğru geçiş yapmakta olan, daima kahverengi fitilli kadifeden yapılmış takım elbise giyip, renkli kravatlar takan biriydi. Ofisindeki tek bilgisayar oldukça düşük model bir Dell'di ama bilgisayarı Low Memorial Kütüphanesi'nden birkaç blok ilerideki Columbia Bilgisayar Sistemleri Laboratuvarı'nda kullanılan bir Bull NovaScale 9000'e bağlıydı. Konitzer'e göre Bull dünyanın en güçlü bilgisayarlardan biriydi.

Barrie Kornitzer hiç evlenmemiş ve Michael Valentine'in bildiği kadarıyla şimdiye dek gezegendeki hiç kimseyle erkek, dişi, hayvan, bitki, mineral fark etmez seks yapmamıştı. Valentine dostunun son on yıldır fırınlanmış fasulye konservesinden başka bir şey yemediğini biliyordu. Kendisine nadiren de olsa önerilen diğer tüm yiyecekleri geri çevirirdi. Akli başında olabilirdi bu doğru ama oldukça da tuhaf biriydi.

"Tam olarak sorunuz nedir?" diye sordu Kornitzer.

Masasında arkaya yaslanarak oturuyor, bir elini önündeki klavyede gezdiriyor, diğeriyle de kaşını düzeltiyordu.

"Birbirine bağlanmayan bir sürü olay."

"Aralarında hiç bağ yok mu?"

"Birkaç şey var ama çok özel bir şey yok."

"Ne gibi?" Önündeki sarı deftere notlar almaya başladı.

Finn adamın not alırken bile diğeri elini klavyeden çekmediğini görmüştü. Sanki elleri farklı yerlerden kontrol ediliyormuş, biri adamın beynini kılıçla orta yerinden bölmüş, ellerine aynı anda farklı komutlar vermesini bu yolla sağlamış gibiydi. Annesinin Columbus'taki ofisinde gördüğü The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind (İki Parçalı Zihinlerdeki Bilinçsel Çöküşün Kökenleri) adlı Julian Jaynes adlı adam tarafından yazılmış bir kitap gördüğünü hatırladı. Kitabın ilginç başlığı ilgisini çekmiş, ama kitabı okumamıştı. Belki Kornitzer iki parçalı bir beyin örgüsüne sahipti. Neanderthal (Taş devri insanı) insanı tipine rağmen garip bir biçimde çekici biriydi.

"Sanat."

"Özel bir sanat dalı mı?"

"İkinci dünya savaşı yıllarından çalıntı ve yağma edilmiş sanat eserleri."

"Başka?"

"İsimler. İnsanlar. Öldürülen insanlar."

Valentine isimleri verdi. Finn onun unuttuğu birkaç kişiyi ekledi. Kornitzer defterine baktı, sonra defterin kenarına bir işaret koydu. Diğeri eli hâlâ klavye üzerindediydi.

"Hah," elledi Kornitzer. Pahalı, deri sandalyesinde eğilerek Finn'in arkasındaki duvarda asılı peyzaja bakarak gülümsedi. "Güzelsin," dedi.

"Pardon?" dedi Finn.

"Güzelsin," diye tekrar etti Kornitzer. Finn biraz heyecanlanmış gibi gözüküyordu. Valentine baktı ama onun kendisine yardım etmek gibi bir niyeti yoktu. Sadece gülümsüyordu. Finn tek başınaydı. "Bu bir iltifat değil. Sadece bir gerçeği dile getirdim. Sakıncası yok, değil mi?"

Bir şeyle uğraşırken, aynı anda başka şeyle ilgilenmek işimi kolaylaştırıyor."

"Ah!"

"Güzel kadınlarla çok sık karşılaşmıyorum. Bu tür işlerle pek ilgilenmiyorlar." Bir süre duraksadı. "Ancak ilginç olan şu ki tarihte en iyi şifreciler kadınlar olmuştur."

"Bunu bilmiyordum," dedi Finn.

"Bu doğru," diye başını salladı Kornitzer. Valentine'e bakarak gülümsedi. Bir çocuğa benziyordu. "Ben yalan söylemem, değil mi Michael?"

"Hiç yakaladığım bir yalanın olmadı."

Tıknaz adam sanki transa geçiyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Tavana bakarak "Bana

söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Pek yok," diyerek yanıt verdi Valentine. "Olayın en az iki farklı yönü olduğu, ama bunların birbirleriyle pek ilgili gözükmedikleri dışında bir şey yok. Elimizde Carduss Kulübü veya topluluğu veya her ne haltsa bire kurumla Gri keşifler Akademisi var. Diğer yanda da çalıntı sanat eserleri.

Sadece James Cornwall'ın olaylarla bir bağlantısı olduğu gözüküyor. Onun hakkında edindiğimiz tüm bilgilerde adamın doğal nedenlerden dolayı öldüğü görülüyor."

Kornitzer omuzlarını silkti. "MAGIC'le çalışalım baka lım, neler bulacağız?"

"MAGIC?"

"Multiple ArcGenerated Intelligence Comparison (Bilgisayar Destekli Çok Yönlü Zeka Kıyaslamaları)" diye açıkladı Kornitzer. "Bu risk analizlerine ve eksperlere yardımcı olması için sigorta şirketleri tarafından geliştiril miş bir yazılım. Bilgileri, benzerliklerine, farklılıklarına göre kategorize eder, sonra bunları birleştirerek neler olup bittiği konusunda daha net bir cevap bulmanızı sağ layacak bir sonuca ulaşır. Google gibi bir arama motoru nun yaptığı biçimde milyarlarca bilgiyi inceler ve analiz sonuçlarını birkaç saniye içinde sunar. Tüm arama motor larını incelemesi, çevrimdışı olan kişisel bilgilerle, devle te ait bilgilere ulaşması ise beş dakikasını alır."

"Anlıyorum," dedi Finn hiçbir şey anlamadan.

"Ben programı Fort Meade'ye uyarladım. Telefon görüşmelerini dinleyerek belirli süre içinde kullanılan kelimelerin analizini yaparak, terör eylemlerinin önceden bilinmesini sağlayan bir programa dönüştürdüm."

"Bir tür akıllı süzgeç," dedi Valentine.

"Onun gibi bir şey," dedi Kornitzer sevgi dolu bir gülümsemeyle. Ellerini göğsünde kavuşturdu. Bu hareketi Finn'e komik gelmiş, bu nedenle de hafifçe gülümsemişti. Adam Walt Disney'in Alice Harikalar Dünyası adlı filmindeki tırtıla benziyordu.

"İnsana pek sihirli bir şeymiş gibi gelmiyor," dedi.

Kornitzer'in gülümsemesi biraz daha artmıştı. "Keşke çevremde senin gibi insanlar olsa," dedi düşünceli bir sesle. "Herkes bilgisayarların düz mantıkla çalışan itici aletler olduğunu düşünür. Bilgisayarlar için siyah ve beyaz vardır, aradaki tonlar yoktur diye düşünürler. Ama sende bildiğin gibi bu doğru değil. Belki bilgisayarın donanımı için bu söylenebilir ama yazılımda onu meydana getiren insanın dokunuşları hemen hissedilir. Bu programların bazen kapris bile yaptıkları görülmüştür." Finn emin değildi ama adamın belli belirsiz bir İngiliz aksanıyla konuştuğunu düşünüyordu.

"Deux ex machina," dedi Valentine kahkahayla.

"Tanrı makinedir." Kornitzer de gülüyordu.

"İkiniz de delisiniz," dedi Finn.

"Teşekkürler," diye yanıt verdi Kornitzer. "Çılgınlığımın takdir edilmesi zaman zaman hoşuma gider." Bir an için Valentine'e baktı. "İnsanların çoğu yüzüme karşı benim akli dengesi yerinde olmayan biri olduğumu söylemekten korkar." Kalın gözlük camları arkasındaki gözlerini kırıştırıyordu. "Banka hesaplarındaki tüm paralarını alacağımı ya da eşlerine kocalarının kendilerini aldattığını bildireceğimi sanırlar."

"Zamanında bunu da yapmıştın," dedi Valentine.

"Doğru," diye yanıt verdi Kornitzer. "Ama bunu hainlik olsun diye yapmadım. Süper kahramanların dediği gibi sadece günlük, sıradan işlerdi." Başını üzüntüyle sallayarak bakışlarını pencereye çevirdi. Pencereden bir dizi üniversite binası gözüküyordu. "Bazen eski günlere dönmeyi o kadar çok istiyorum ki. Şu Süpermen, Lois Lane, Batman ve Robin'li yıllara." İçini çekti. "Yeşil Ok aralarında en sevdiğimdi. Bir zamanlar bütün kötü adamları alt etmemi sağlayacak kendi, özel oklarım olduğunu düşlerdim. Keşke gerçek adını hatırlayabilsem."

"Oliver Queen," diye mırıldandı Valentine. "Yardımcının adı da Speedy'di."

"Senin çizgi roman hayranı olduğunu bilmiyordum."

"Değilim zaten. Ama benim bir kitapevim olduğunu unutuyorsun."

"Oraya kitapevi demekte zorluk çekiyorum," dedi Kornitzer kahkaha atarak.

Finn araya girdi. "İki eski dostun hatıralarını tazelemesi gerçekten çok hoş. Bir dahaki sefere de Woodstock'tan konuşursunuz artık. Ama araştırmamız gereken cinayetler ... "

"Neden çıkıp kampüste biraz dolaşmıyorsunuz?" diye önerdi Kornitzer. "Yüz on dörtle Broadvvey'in köşesinde güzel bir kafeterya var. Gelirken bana da diyet kahve getirin."

Koyu ve yapay tatlanlırıcılı olsun. Yarım saat kadar müsaade edin. Bu kadar uzun sürmesinin nedeni şu: Bilgisayara bilgileri girmem bu kadar süre alacak."

"Pekâlâ," dedi Valentine başını sallayarak ayağa kalktı.

"Bir diyet kahve. Yapay tatlanlırıcılı. Yarım saat."

"Koyu."

"Koyu."

"Benim işimde kesinlikle şart." Kornitzer dostlarına gülümsedi, sonra tüm dikkatini önündeki bilgisayarın ekranı ve klavyesine çevirdi.

Çavuş çiftlik evinin mutfağındaki büyük masanın başında oturmuş, büyük şöminede yaktıkları ateşin soğuğu biraz kırmamasını bekliyordu. Saldırıdan ikisi kadın, biri küçük bir çocuk, dokuz sivil olmak üzere on yedi kişi canlı olarak kurtulmuştu. Amerikalıların çoğu dışarıda esir aldıkları birkaç Alman askerinin başında nöbet tutuyor, diğer binaların arasında dolaşarak çevrenin güvenliğini sağlıyorlardı. Çavuş, Cornwall, Taggart ve McPhail dışında tüm ekip avludaydı. Aralarındaki tek silahlı manastır kulesinin yıkıntıları arasında ölü bulunduğu bir Almandan aldığı otomatik tabancayla içerideki güvenliği sağlayan çavuştu.

Cornwall eline kâğıt kalem aldı.

"Adlarınızı ve görevlerinizi söyleyin."

"Franz Ebert, Linz Müzesi Müdürü," dedi asker postallı, siyah paltolu, ufak tefek adam.

"Wolfgang Kress, Einzatstab Rosenberg müzesi Paris şubesinden," dedi otuzlu yaşlarının başında gösteren sert ifadeli, kırmızı yüzlü adam. Bu bir bürokrattı.

"Kurt Behr ben de ERR'denim."

"Anna Tomford, ben Linz Müzesi'ndenim," dedi siyah saçlı, genç kadın, korku dolu ses tonuyla.

"Hans Wirth, ERR Amsterdam şubesinden."

"Dr. Martin Zeiss, Dresden Müzesi'nden," dedi iriyarı, sakallı bir adam. Altmış yaş civarında soluk tenli, hasta bakışlı, yüzü bozuk peynirleri andıran lekelerle doluydu. Yürü yen bir kalp krizi adayı, diye düşündü Çavuş.

"Çocuk kim?" diye sordu Cornwall. Yedi veya sekizinde gösteren çocuk şimdiye kadar ağzını açmamıştı. Yaşma göre uzun boylu, simsiyah saçlı, iri bademe benzer gözlü, koyu tenli uzun ve hoş burunlu çocuk Alman'dan çok İtalyan'ı andırıyordu. Çocuğun yanındaki kadın bir şeyler söylemek üzereyken Linz Müzesi Müdürü müdahale etti.

"Hakkında en ufak bir kayıt olmayan bir yetim o. Bayan Kurovsky ona bakıyor:"

"Kurovsky, Polonyalı mı?"

Kadın başını sallayarak "Nein. Sudetenland, Bohemya'danım. Polonya sınırına yakın bir bölgedir. Ailem Almandır."

"Çocuk nereli?"

"Onu Münih'in kuzeyinde bulduk," diye söze girdi Ebert.

"Yanımıza almaya karar verdik."

"Magnanimous(Asilce.) " dedi Cornwall.

"Anlayamadım?" diye sordu Ebert.

"Edelmutig ... bocberzig," diye açıkladı çavuş.

"Ah" diyerek başını salladı Ebert.

Cornwall çavuşa bakarak "Çok etkilendim," dedi.

Çavuş omuzlarını silkerek "Büyükannem Alınandı. Evde almanca konuşurdu," dedi.

"Söylediğim kelimenin İngilizce'sini biliyor olmandan etkilendim," dedi Cornwall kuru bir sesle.

"Daha cahil sanıyordunuz beni herhalde," dedi Çavuş.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Cornwall.

"Bu sizin söylediğiniz, neydi o, magnanimous değil," dedi Ebert. "Yapmak zorunda olduğumuz bir şeydi. Aksi takdirde orada açlıktan ölebilirdi, değil mi?" diyerek kadın ve çocuğa baktı.

"Sanırım İngilizce bilmiyor."

"Hiç konuşmuyor," dedi kadın.

Cornwall kayın ağacından yapılmış büyük masanın üzerindeki evraka baktı." Bu evrakın hepsinin üzerinde Vatikan'ın mührü var. Berlin'deki papalık ofisinin sekreterliğinden verilmiş tümü."

"Bu doğru," diye onayladı Ebert.

"Biraz garip gözüküyor."

"Belki sizin için," dedi Ebert omuzlarını silkerek. "Benim politikayla en ufak bir ilgim yok. Ben sadece gözetimim altındaki eserlerin güvende olmasıyla ilgileniyorum."

"Bu sözünü ettiğiniz eserler Alman hükümetine mi ait?"

"Hayır. Bunlar çeşitli Alman müzelerine, ait. Yani kısacası Alman halkına."

"Altı kamyon."

"Evet."

"İsviçre sınırına gidiyordunuz."

"Evet."

"Vatikan onaylı evrakla."

"Evet."

"Neden sana inanamıyorum?" diye sordu Cornwall.

"Bana inanıp inanmamanız beni ilgilendirmez," dedi Ebert serçe. "Ben gerçekleri söylüyorum."

"Neden SS askerleri size eşlik ediyor?" diye sordu ilk kez konuşan McPhail. McPhail, Bowdoin'den mezun olduktan sonra OSS ve güzel sanat eserleri takip ekibine katılmadan önce Boston Fogg Müzesi müdür yardımcılığı görevi yapmıştı. Kendisini bir şey sandığı ve işinde Cornwall'dan daha iyi olduğunu düşündüğü gözlerinden okunuyordu. Çavuş ise adamın çok zayıf bir karaktere sahip, bunun yanında da homoseksüel eğilimli biri olduğu kanaatindeydi.

Adam pipo içip bağıra bağıra Broadway şarkıları söylerdi.

Adamın en ufak bir magnanimous yanının olmadığı ortadaydı. McPhail burnunu çekip "SS askerlerinin Alman kültür eserlerini korumak dışında çok daha önemli işleri vardır diye düşünürdüm," dedi alaycı ses tonuyla.

İri yapılı adam, Kress neredeyse aynı alaycı tonla "Belki farkında değilsiniz ama Einzattab Rosenberg SS'in bir parçası olarak tanımlanmaktadır. Bu nedenle sadece eşlik etmesi için de olsa SS askerlerinin görevlendirilmesi son derece normaldir," dedi.

"Feldgendarmerie(Askerî polis) armalı araçlarla mı?" diye sordu çavuş.

"Sizin bu sorgulamada görevli olduğunuzu sanmıyorum, Çavuş" dedi McPhail buz gibi bir ses tonuyla.

"Sadece ona lanet olası bir soru sordum... Teğmen."

McPhail ters ters bakmayı sürdürdü.

"Evet?" dedi Cornwall Kress'e bakarak. Adam sessizdi.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu McPhail.

"Bütün bunların pek anlamlı olmadığını söylemeye çalışıyorum. Bunlar SS'in tarzı değil. Dışarıdaki adamlar SS üniforması giyiyorlar ama birkaç askeri kontrol ettim, omuzlarında olması gereken SS dövmesi yok. Ayrıca SS'in askerî polisle yani Feldgendarmerie'yle en ufak bir ilişkisi olamaz.

Ayrıca kamyonlarda da sorun var. Bunlar benzini hangi cehennemden buluyorlar? Büyük saldırıdan beri Almanlar benzin bulamıyorlar. Sadece mazotları var ve o da çok fazla miktarda değil. Sanatsal ıvır zıvırdan değil ama Almanlardan anlarım. Kesinlikle söylenenler doğru değil."

"Silahını teğmen McPhail'e ver Çavuş," dedi Cornwall aniden, ayağa kalkarak. "Benimle dışarı gel, birer sigara içelim."

"Elbette." Çavuş otomatik tabancayı McPhail'e uzatarak Cornwall'ın peşi sıra sabah güneşinin aydınlattığı avluya çıktı. Teğmen gözlüklerinin ardında gözlerini kısarak cebinden bir paket Alman Jasmatis sigarası çıkartıp çavuşa tuttu. Çavuş öneriyi geri çevirip, kendi Luckies'lerinden birini yaktı.

"Burada neler oluyor, Çavuş?"

"Elimde hiç ipucu yok, efendim."

"Ben olduğuna eminim."

"Doğru söylemiyorlar."

"Bu ne demek şimdi?"

"Biraz önce dediğim gibi, anlatılanlar mantıklı gelmiyor."

"O zaman doğru hikâyeye ne?"

"Benim fikrimi mi soruyorsunuz?"

"Evet."

"Bunlar hırsız."

"Hırsız mı?"

"Elbette. Kamyonlar yağma edilmiş şeylerle dolu.

Adamlar bunların çalıntı olduklarını biliyorlar. Ne bir kayıt var ne de herhangi bir evrak. Bu nedenle onlar da bu çalıntı şeyleri zimmetlerine geçirmişler Yani sonuçta onları kim ihbar edecek ki?"

"İlginç."

"Kamyonlardaki işaretler aldatmak için. Bizleri değil, kendi vatandaşlarını. Aksi takdirde barikatları nasıl aşacaklardı? Birçok Alman, hâlâ Askeri polis ve SS'ten Tanrıdan korktuğu kadar korkar. Yani gelip soru falan sormazlar.

Anlatabiliyor muyum?"

"Peki ya ufaklık?"

"Onun hakkında da yalan söylediklerine eminim."

"Neden?"

Belki de o önemli biri."

"Vatikan mühürlü belgeler?"

"Belki sahte. Belki de Roma'dan birileri olayın içindedir. Bu büyük balığı yakalama şansını kaçırmak istemiyor olamaz mı?"

"Çavuş, sen herkesten mi nefret ediyorsun?"

"Bunun nefret edip etmemekle bir ilgisi yok efendim. Sadece düşündüklerimi ifade ediyorum. Hemen şurada içi çalıntı sanat eserleri dolu kamyonlar var. Ve Almanların bundan haberi yok. Sizinkilerin de haberi yok. Ve benimkiler de bilseler bile aldırılmazlar."

"Ne demek istiyorsun, Çavuş?"

"Sizin çoktan düşündüğünüz şeyi söylüyorum."

"Sen düşünce okuyabiliyor musun?"

"Savaş uzun sürdü. Zamanla insanların yüzlerini okumayı öğreniyorsun."

"Ve şimdi okuduğun nedir Çavuş?"

"Hayatta bir kez karşılaşılabilir büyük bir şans..."

Efendim."

Süre dolduğunda yanıt hazırды. Barrie Kornitzer başparmağını dudağını tamamen kaplayan bıyığının üstündeki kremayı silmek için kullanarak, önündeki bilgisayar ekranına eğildi.

"İlginç şeyler," dedi gözlerini kırıştırarak.

"Bizi meraktan kıvrandırma," dedi Valentine.

"Nereden başlamak istersin?"

"En başından başlarsak iyi olur."

"O zaman şu Grikeşişler Akademisi'ndeki Carduss Kulübü'nden başlamalıyız."

"Tamam."

"Okul 1895 yılında faaliyete geçmiş. O günlerde okullarda gizli dernekler teşvik ediliyordu. Kulübün adı okulun armasındaki devedikeni motiflerinden geliyor. Okulun arması ise okulun Kalvinist kökünde olması nedeniyle bu şekilde belirlenmiş." Valentine'e bakarak sırtıttı. "Michael, bizim okula benziyor. Hatırlıyor musun?"

"Tüm canlılığıyla."

"Carduss İskoçya'da ela devedikeni anlamına geliyor,"

dedi Finn.

"Evet. Büyük bir ihtimalle Carduss üyeleri kulüplerine İngiltere'de verilen bir nişandan esinlenerek bu adı koydular. Onların ambleminde de aynı işaret var. On iki şövalye de on iki farklı anlayışı niteler. Bu nedenle kulüpleri on iki kişiden oluşuyordu."

"Ama sonra kulüp başka bir şeye dönüştü."

"Evet, bin dokuz yüzlü yılların başlarında ilk mezunlarla birlikte kulüp bir dayanışma derneğine dönüştü. Aynı Yale'deki Kurukafa ve Kemikler gibi. Eğer bankacıysan dernek üyesi arkadaşına borç para veriyordun. Eğer hükümet görevlisi isen dernek üyesi bir arkadaşının işini büyütmesini sağlayacak yasaların kabul edilmesi için çaba harcıyordun."

"Yani eski arkadaşlar arası dayanışma ağı," dedi Finn.

"Onun gibi bir şey," dedi Kornitzer duraksayarak. "Sonunda kulübün ilk on iki üyesi ekonomik kriz dönemi sırasında iflasın eşiğine gelen okulu satın aldılar. Bilemediğimiz çeşitli nedenlerden dolayı İkinci Dünya Savaşı sonrasında gizlenmeyi tercih ettiler. Bu nokta sizin Delaware bağlantınız. O şirketin avukatlarını kullanarak paravan bir firma kurdular.

Aynı zamanda Chicago'da McSkimming Sanat Tröstü adlı bir firmayı da satın aldılar. Daha sonra firmanın ismini Grange Vakfı olarak değiştirdiler. Vakfın merkezi burada New York Greenwich kasabasındaki St. Luke'un yerinde bulunuyor."

"Ne yapıyorlar?"

"Görünüşte hiçbir şey. Yasal hiçbir zınlulukları yok.

Özel bir vakıf. İRS dışında hiçbir kurum tarafından teftiş edilemiyorlar. Vergi kayıtlarına göre kâr amacı gütmeyen kurum müze ve galerilerdeki belirli sanat eserlerinin araştırılmasıyla uğraşiyor. Aslında kurum bir sanat eserleri ajansı.

MAGIC'in söylediğine göre kurumun birkaç belli başlı müşterisi var. Bunlardan biri New York başpiskoposu diğeri ise ParkerHale Sanat Müzesi. MAGIC'ten aldığım bilgilere göre tüm ticari alım satım işlerini İsviçre, Bern merkezli Hoffman Galerisi tarafından yürütüyorlar."

"Giderek yaklaşıyoruz."

"Daha da yaklaşıcağız. Sizin şu James Cornwall savaştan önce Carduss'ta önemli bir konumdaymış. Gatty de öyle.

McPhail adlı bir adam daha var. Cornwall ve McPhail G5'te subaymışlar. Daha sonra bu bölüm OSS'ye yani Office of Strategic Services'e (Stratejik Hizmetler Bürosu) dönüştü.

Onlar savaşın sonuna doğru Almanya'da OSS'nin anıtlar, güzel sanatlar ve arşivlerden sorumlu bölümüne bağlı bir ekibe katılmışlar."

"Gatty de OSS irtibat subayı olarak İsviçredeydi. Dulles için çalışıyordu"

"Giderek anlaşılıyor. MAGIC sayesinde OSS belgelerini incelediğimde Gatty'nin Cornwall ve adamları için Vatikan'la bağlantı kurduğunu öğrendim. Ayrıca onların İtalya dışına yapacaklar naklieleri Genova'nın hemen dışındaki Sestri Ponente'den yapabilmelerini de sağlıyordu.

Buna da Bacinin Padre adını verdiler daha sonra bu isim USS Sıvivate dönüştü. Bu izleri takip ederek Hudson Caddesine ve American Mercantile adını verdikleri firmaya ulaştım."

"Giderek ilginçleşiyor," dedi Finn.

"American Mercantile 1934 yılında iflas etmiş. Tekstil işi yapıyorlarmış. Bina o tarihten itibaren boşmuş. Bir komisyoncu firma tarafından depo olarak kiraya verilmiş." Sırıtarak "Bir de Hudson Caddesindeki adresi sorun," dedi.

"Şimdi bayılacağım. Adres neymiş?"

"Yirmi bir numara. Şimdi artık meskene dönüşmüş ama binanın hemen karşısında James J. Walker Parkı var. Burası İtalyan stilinde inşa edilmiş büyük bir park. Oldukça gösterişli bir yer. 1800'lerde inşa edilmiş."

"Anlamadım," dedi Finn. "Buranın önemi ne?"

"Parkın güney çıkışı St. Luke'un yerine çıkıyor. Yani Grange Vakfı'nın bulunduğu yere. Bu tesadüf olamaz," dedi Valentine.

"Değil," diye yanıtladı Kornitzer. "Bir tuşa basarak önündeki ekrana bakıp Birleşik Devletler Deniz Yolları Arşiv Dairesi, Gatty adına bir takım nakliyenin yapıldığını, nakledilen kolilerin mühürlü olduğunu ve hepsinin bu binanın giriş katında 27 Temmuz27 Ağustos 1945 tarihleri arasında, muhafız gözetiminde korunduğu bildiriyor. 16 Ağustos 1945'te muhafızlar ayrılmış. Korumaların ayrılışından sonra mallara ne olduğu konusunda hiçbir kayıt yok." Bir süre duraksadı. "Gatty Cornwall için her ne getirdiyse, birden ortadan kaybolmuşlar."

"Nakledilen mal ne kadarmış?"

"İki yüz yirmi yedi ton. Çeşitli sandık ve kutular."

"Bu iki yüz yirmi yedi ton neymiş?" diye sordu Finn.

"Bu konuda bir bilgi yok," diye yanıt verdi tıknaz hacker omuzlarını silkerek.

"Sadece Vatikan bağlantılı grubun altı kamyonla İsviçre'den İtalya'ya oradan da Genova sahiline bir

nakliyat yaptıkları konusunda kayıtlar var. Hepsi bu."

"Bu Altın Tren," diye mırıldandı Valentine.

"O da ne?" diye sordu Finn.

"Hiç kimsenin inanmadığı İkinci Dünya Savaşı hikâyelerinden biri," diye açıkladı. "Bu konuda birkaç sene önce bir kitap ortaya çıktı. Kitaba göre savaşın sonlarına doğru yağmalanmış mallar, Macaristan'daki Yahudi Yerleşimcilerden Sorumlu SS görevlisi Arpad Toldi tarafından, Budapeşte'den hareket edecek bir trene yüklenmiş.

Adam trendeki hiçbir sanat eserinin sahibinin belli olmadığına emin olduktan sonra, üç veya dört milyar dolar değerinde altın yüklü trenleri Almanya'ya göndermiş. Ancak tren Almanya'ya hiçbir zaman ulaşmamış. Bir yerlerde Birleşik Devletler Ordusunun eline geçmiş."

"Sonra ne olmuş?" diye sordu Finn.

"Ortadan kaybolmuş," dedi Valentine. "Tıpkı Cornwall'ın altı kamyonu gibi. Tüm bunlar İkinci Dünya Savaşında anlatılan nazi öykülerinin parçaları. Hiçbiri kesin olarak ispat edilememiştir."

"Dahası da var," dedi Kornitzer.

"Anlat."

"Licio Gelli adını hatırlıyor musunuz?"

"Vatikan Bankası skandalına karışan adam. İşlerin perde arkasındaki adam."

Kornitzer ekranı kontrol etti. Şimdi elindeki kurşun kalemin ucunu kemiriyordu. "Adı tüm Vatikan belgelerinde geçiyor. Dulles'le de doğrudan bağlantısı var. 'Geride Kalanlar' adlı bir operasyon başlatmışlar. Diğer şeylerin yanında 1945 yılında Gelli nazilerin ülkeden kaçabilmesine de yardımcı bulunmuş. Daha sonra Vatikan'da Propaganda Due, P2, adı verilen bir neofaşist bir örgüt kurulmuş.

Bu da onun işi gibi gözüküyor."

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Sovyetlerle endişe içindeki nazi savaş suçluları, yeni kurulan haberalma teşkilatları ve savaş sonrası zenginleri arasında büyük bir kovalamaca başladı. Vatikan, pasaport tedarik ederek, parasal destek sağlayarak ve kiliselerin gizli geçitlerini kullanarak eski nazi ve destekçilerinin bir şekilde Avrupa'dan kaçarak daha güvenli konumda olan Orta Doğu, İngiltere, Kanada, Avustralya, Yeni Zellanda ve Amerika Birleşik Devletleri'yle Güney Amerika'ya ulaşmalarına büyük yardımlarda bulundu. ODESSA (Organization of Former Officers of the SS Eski SS Subayları Teşkilatı) ve Der Spinne, "Örümcek" gibi teşkilatlar bu destekten oldukça yararlandılar. Bazı kayıtlarda Vatikan'ın desteklediği bu kaçış hareketlerinden 30.000 civarında nazinin yararlandığı gözükmektedir. Papalık makamının büyük katkıları ve cömertçe yardımlarından Gestapo yöneticisi Klaus Barbie, Adolph Eichmann, Dr. Joseph Mengele ve Auschwitz ölüm kampının "Beyaz Meleği" ya da diğer adıyla "Ölüm Meleği" Gustav Wagner, Sobibor kampının komutan yardımcısı ve Treblinka soykırım timinden Frank Stangl da faydalandılar. Waffen SS subayları soykırım bölümü elemanları da aynı şekilde başka bir ülkeye yerleştirildiler.

"Gelli şimdi nerede?"

"Hücrede ölmüş. Kalp krizinden. Birçok insan adamın tıpkı Papa John gibi yüksek dozda ilaç içmesi sebebiyle öldüğünü söylüyor."

"Bütün bu anlatılanlar bana bir yandan garip mezheplerden, katolik komplolarından, Leonardo da

Vinci'nin tablolarındaki şifrelerden bahseden Dan Brown'un sularında gezindiğimizi hissettiriyor. Diğer taraftan da beyazların üstünlüğünü savunan David Duke'ün saçmalıklarını da hatırlatıyor."

"Nasıl istersen öyle adlandır ama tüm bunların ardında ne olduğunu tam olarak anlayamadığım, MAGIC'in dahi üstesinden gelemediği, belli bir hedefi olan bir şey var."

"En iyi tahminini söyle."

"Yok ki. Sadece tuhaf bir kuşkudan başka elimizde bir kanıt yok. Sanki bir şey tüm bu olanların gerisinde kalarak kendi planını uyguluyor."

"Bu katil," dedi aniden Finn herşeyi anladığını düşünerek. Nedenler, nasıllar daha sonra konuşulabilirdi ama Kornitzer'in kafasını kurcalayan, gölgeler arasına saklanmış, herşeyin arkasındaki şey katil olmalıydı.

"Bunu açıklar mısın?" diye sordu Valentine.

"Aslında yapamam. Ama biraz daha derinlemesine incelersek çok daha fazla sayıda ölüm ve cinayet olayıyla karşılaşacağımıza bahse girerim. Katil bir şekilde Michelangelo'yu, Crawley'in beni işten çıkarttığını ve tüm bunların birbirini izleyen bir çeşit zincirleme reaksiyona neden olacağını biliyordu. Peter bu nedenle öldü. Benim de ölmem gerekiyordu."

"Bunların pek anlamı yok," dedi Kornitzer. "Senin erkek arkadaşını öldürüyor, ama seni öldürmek için şu senin bahsettiğin Asyalıyı kiralıyor. Çok mantıklı değil."

"Eğer ortada birden fazla katil varsa bir anlamı var," dedi Valentine sakince.

"Yüksek matematikle uğraşıyorum ama bu onu bile aştı."

"Elbette matematiksel olarak bunun anlaşılabilmesi mümkün değil fakat böyle tuhaf cinayetlerin iç içe geçtiği çok olaya tanık oldum," dedi Valentine. "Ya Finn haklıysa? Ya bir numaralı katil Crawley'den önce de cinayet işlemişse? Şimdiye dek gerçekleşen dört cinayetten haberimiz var. Crawley, Finn'in erkek arkadaşı Peter, Gatty ve Alabama'daki Kressman. Tüm bu cinayetler çalıntı sanat eserleriyle bağlantılı. Finn'in erkek arkadaşının ölümü yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun ortaya çıkmasına neden oldu. Bu şekilde katil kendisini ortaya çıkarmış oldu. Bu arada olayın üstünü örtmeye çalışan iki numaralı katil, Gatty ve Kressman'ı büyük bir ihtimalle susturmak amacıyla ortadan kaldırdı. Eğer tüm bunların başlangıç noktası şu nakliye olayına kadar ulaşıyorsa, hatta belki de bundan bile eskilere, o zaman ortada çok değerli şeyler var demektir. Uğruna cinayetler işleyecek kadar değerli."

"Hoş varsayımlar bunlar ama ben katılamayacağım,"

dedi Kornitzer baş sallayarak. "Aşırı sayıda rastlantı var söylediklerinizde."

"Eğer listedeki diğer insanların da doğal olmayan yollardan öldüğünü bulursak, bu durumda inanabilir misin söylediklerimize?" diye sordu Finn.

Kornitzer omuzlarını silkerek "Bu durumda biraz daha çalışmam gerekecek. Bana bir yarım saat daha verin."

"Çalışmaya başla hadi," dedi Valentine. "Zamanımız azalıyor."

Woodside tren yollarının çokluğu ve hızlı banliyöleri sebebiyle genelde Suicide's Paradise (İntihar Edenlerin Cenneti) olarak adlandırılırdı. Bu bölge Nevv York yakınlarında kuzey Queen bölgesinin iki mezarlığı arasında kalmıştı. Bunlardan biri kuzeydeki St. Michael's diğeri de güneydeki Calvary mezarlığıydı. Bölgenin kuzey çıkışından sadece bir mil uzaklıkta ise La Guardia Havaalanı yer

alıyordu. Tüm bölge üstünden geçen demiryolu köprüleri ve metro geçitleriyle doluydu. Bir zamanlar İrlandalı katoliklerin yaşadığı bölge şimdi inanılmaz biçimde Koreliler, güney Asyalılar, Meksikalılar, Dominikliler ve Ekvatorlularla dolmuştu. Ama neredeyse her sokak başında bir bar vardı ve hâlâ sokaklarda Derry, Dublin ve Donegal aksanı konuşan insanlar Cork Dry Gin, Jameson's, Guinness and Harp marka içkiler satıyorlardı.

Rahip kiralık otomobiliyle Queens'e ulaşır, sonunda aradığı St. Sebastian'ı yani son derece büyük, penceresiz, sararmakta olan tuğla yapısıyla oldukça ürkütücü, bazilika tarzı mimarisiyle Country Cork kilisesini buldu. Kilisenin rahibi Wibberly adlı, bu bölgeye gönüllü olarak gelen ve çok uzun bir süredir görev yaptığı için artık kendini kilisenin sahibi olarak hisseden adam Roma'dan gelen adamı kilisenin kayıtlarının tutulduğu bölüme götürdü. Ne kilisedeki diğerleri ne de rahip Frederico Botte ve onu evlat edinen Çavuş ve Bayan Thorpe hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Genç Freddie ne rahip yardımcısı olarak çalışmış, ne de herhangi bir kominyon ayinine katılmıştı. Hatta kilisenin meşhur basketbol takımında bile adına rastlanmıyordu. Wibberly çocuk hakkında bir şeyler bilinme olasılığının olduğu tek yer olarak güneyde, birkaç blok ilerideki 58. cadde üzerinde yer alan Woodside Derneğini görüyordu.

Burası 1900'lü yılların başında açılmış ve o günlerden beri pek büyük değişiklik yaşamadan günümüze dek ulaşmıştı.

Kentteki cenaze evi 18 Mart 1963'te Bay Brian Thorpe'un cenaze töreninin gerçekleştiği yeri. Birkaç som sorup, Stop Inn Diner adlı Long Island Rail Road'taki İrlanda lokantasında yenen öğle yemeği sonrasında, Roosevelt Meydanı'ndaki trenlerden biriyle Sunnyside'a ulaştı. Burada Woodside Heraldın yani İkinci Dünya Savaşından beri yayınlanmakta olan Queens yerel gazetesinin arşivine gitti. Gazetenin 20 Mart 1963 tarihli sayısının mikrofilme alınmış arşiv kayıtlarına göre Amerikan Lejyonunun bir üyesi, seçkin bir emekli asker ve D ve D adlı bilgisayar donanımları satan bir dükkânın sahibi Brian Thorpe gece geç saatlerde Roosevelt Meydanı'ndaki Donovan'da evine dönerken saldırıya uğrayarak öldürülmüştü. Polis kayıtlarına göre adam defalarca bıçaklanmıştı. Olay yerinde herhangi bir silah ya da bıçağa ise rastlanmamıştı. Ceset karısı Annalise ve oğlu Frederick tarafından teslim alınmıştı. Karısının ikamet adresi ise Woodside Meydanı olarak belirtilmişti.

Queens telefon defterinde yaptığı incelemeye rağmen ne Anna ne de Annalise Thorpe adlarının listede kayıtlı olduğunu gördü. Başka çaresi kalmayınca yeniden etrafta dolaşmaya başladı ve Woodside Herald gazetesinin Chez Diamond Kuaför Salonu'nun hemen yanında olduğunu fark etti. Eski ve kirli kapının üzerinde A. Kurovsky yazıyordu. Sonunda çember kapanmıştı: Annalise Kurovsky'nin yani Frederico Botte'yi Almanya'dan çıkartıp Birleşik Devletler'e Batory adlı gemiyle getiren kadının evlendiği adam öldürülmüştü, hem de diğerleri gibi bıçaklanarak. Kapı zilini çaldı. Neredeyse çalar çalmaz, sanki kendisini bekliyorlarmış gibi, kapı otomatığına basıldı ve kapı açıldı. Kapıyı iterek karanlık ve uzun koridorda ilerleyip, merdivenleri çıkmaya başladı.

Annalise Kurovsky daha önce nasıl olursa olsun, şimdi artık bir deri bir kemiğe dönmüştü. Kadının cildi o kadar fazla kırışıklıkla kaplıydı ki yaşlı kemiklerinin üstünde deriden çok bir parça buruşuk parşömeni andırıyordu. Yüzü çöküp, sarkmış lekelerle dolmuştu. Kadının derin bir öfke ve acıyı yansıtan, zeka dolu gözleri çökük yüzünün ifadesini daha da pekiştiriyordu. Kadının burada, Queens'te bir kuaför salonunun üst katında başını sokabileceği bir yer bulabilmesi için çok büyük çabalar harcaması gerekmiş bunun için son derece uzun ve tehlikeli yollardan geçmişti.

Kadının iyi aydınlatılmamış oturma odası tika basa eşya doluydu. Duvarın yanında fazla yüksek

olmayan, üstüne kitapların rasgele yerleştirildiği bir kitaplığın üst rafı çeşitli biblolar ve fotoğraflarla tıkkış tıkkış doldurulmuştu. Duvarda da çeşitli dekorasyon amaçlı tabaklar ve resmî görüşlü plaketler ve kitaplığın üstündekinden de fazla sayıda fotoğraf asılıydı. Tüm bunların ortasında, şömüne rafının hemen üstünde bir yağlı boya tablo asılıydı. Geniş resim oldukça şatafatlı bir çerçeveye duvarı süslemekteydi. Tabloda genç Meryem elinde tuttuğu beşikte bebek İsa'yı taşırken sol köşeden birkaç melek kendisini izliyordu. Bu tablo ve ressamını görür görmez hatırlamamak imkansızdı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu rahip.

"Elbette," diye derhal yanıt verdi kadın, en az cildi kadar kuru bir ses tonuyla. "O bir Rembrant. Kutsal Aile ile ilgili bir çalışma. 1645 yılında bitirilmiştir. Diğer tablolar ise St.

Petersburg'daki Hermitage Müzesi'nde asılıdır."

"Tabloyu nereden buldun?"

"Kocam verdi."

"O nereden almış?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum."

"Doğru, ilgilendirmiyor."

"Bu arada buraya tablom hakkında konuşmaya gelmediniz herhalde. Buraya oğlum Frederico hakkında bilgi edinmek için geldiniz, değil mi?"

"Belki."

"Çekinmeyin, canım." Yaşlı kadın gülümsedi. Pencerenin yanındaki eski kanepeye oturdu. Rahip ise Rembrant'ı görebileceği bir yere oturmayı tercih etti.

"Evet, çocuk için geldim."

"Seni uzun zamandır bekliyordum."

"Bekliyor muydun?"

"Elbette. Pacelli'yi bir aziz haline getiren tüm bu olaylardan sonra."

"Çok şey biliyorsun."

"Her şeyi biliyorum," dedi kadın. "Tüm hikâyeyi. Mutlaka anlatılması gereken bir hikâye bu ve ben de bunu yapacak kişiyim."

Rahip gülümsedi. "Hayır, değilsin. Artık değil."

"Beni kim durduracak?" Ses tonu ince ağaç dallarının birbirine sürtünürken çıkardığı sesleri andırıyordu.

"Seni ben durduracağım," dedi rahip sessizce. "Böylece görevin tamamlanmış olacak."

Roma'dan gelen adam tabancasını kullanmayı düşünmüştü ama bunun yerine ayağa kalkarak aralarındaki sehpaye doğru ilerleyip öne doğru ilerlemeyi, kadının çenesini sağ eliyle yakalamayı ve kafasını hızla çevirerek boynunu kırmayı tercih etti. Ardından elini çektiğinde kadının serbest kalan kafası hızla önündeki sehpaye çarptı ve burnu kırıldı.

Rahip, kadının nabzını kontrol ederek öldüğünden emin olduktan sonra evi incelemeye koyuldu.

Finn Ryan, Greenvvich'te 11 Numaradaki St. Luke'un Yerinin tam karşısındaki bankta otumyordu. Michael'in haklı olduğunu Grange Vakfının ne tür bir işle uğraştığını anlayabilmek için gidip, kapılarını çalmanın son derece aptalca bir fikir sayılacağını kabul ediyordu. Diğer yandan bu oldukça tehlikeli hatta ölümcül bir girişim olabilirdi. Diğer yandan Barrie Kornitzer'in MAGICinin de sonuçta kütüphaneler gibi bir sınırı vardı. Sonuçta internet çeşit çeşit zırvalığın, yalan olduğu apaçık belli olan çeşitli bilgilerin, kişisel görüşlerin, kısmen doğru olan haberlerin birlikte kaynadığı bir kazandan başka bir şey değildi. Vahşi Batı'daki gibi bilgilerin toplandığı ve bunların kesinlikle doğru olduğuna inanıldığı bir zamanda yaşamıyorduk. Şimdi her şeyden şüphelenilen bir çağdaydık. Bazen, aslında bazen değil sık sık, doğru bilgiye erişmek için olayın kaynağına inmek gerekiyordu.

Ve işte Cosby Ailesindeki Fîuxtable'ların evine benzer üç katlı, kırmızı tuğlalı evlerin, yol kenarında büyük bir düzenle ekilmiş sık ağaçların yer aldığı, Hudson Parkına bakan caddeye gelmişti. Doğuya doğru ilerlediğinizde Hudson Caddesi 421 numaraya bir zamanlar depo olarak kullanılan, şimdi ise restore edilip, meskene dönüştürülen apartmana ulaşıyordunuz. Apartmanın arkasında başka kırmızı tuğlalı bir atölye benzeri bina vardı ve çatısı adeta çanak anten tarlasına benziyordu. Hudson Caddesi'nin köşesiyle St. Luke arasında kalan yerde bir lokanta vardı ama bunun dışında tüm bölge yerleşim yerlerinden oluşuyordu. İki blok ilerideki Hudson Caddesi'nin yoğun trafiğinin sesi buraya kadar ulaşmaktaydı. Etrafında en az elli tane kahve içilebilecek yer olduğuna bahse girebilirdi.

On bir numaralı St. Luke'un Yerinin de diğerlerinden bir farkı yoktu. Siyah pervazlı pencereler, bodrum kat pencerelerini kuşatan siyah, desenli parmaklıklar, dışarıda merkezî havalandırma sisteminin yerleştirildiği bir alan ve kapının üstündeki klasik üçgen süslemenin ortasında pirinç bir tokmak. Ancak on bir numaranın kapı tokmağının hemen üstünde iyice parlatılmış bir de levha olduğunu gördü. Şu anda durduğu mesafeden bodrum katın pencerelerini rahatlıkla seçebiliyordu.

Binanın önünde koyu yeşil bir Lexus, gümüş renkli bir Mercedes ve siyah bir Jag Coupe marka otomobiller park etmişti.

Yarım saattir burada oturup, binayı inceliyor, karar vermeye çalışıyordu. Ancak artık pencereden bakan birinin dikkatini çekecek kadar fazla bir süre oturmuştu. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Kısa siyah eteğini, beyaz bluzunu iyice düzeltti, sırt çantasını omzuna yerleştirdi. Sanki üstünde bölgedeki bir okulun üniforması varmış gibi hissetmişti bir an için. Birkaç saniyesini de saçlarını lastik bir tokayla toplayıp, uçlarına uzun, suni bir atkuyruğu ekleyip, üstüne LA Dodgers yazılı kepi geçirdi. Karşıya St.Luke'nin Yerine geçti. Basamakları çıkarken yutkundu, boğazını temizledi. Kapıdaki pirinç levhada şunlar yazıyordu:

Grange Vakfi McSkimming Sanat Tröstü ÖZEL

Kesinlikle doğru yerde olduğunu bildiğinden tokmağı kullanmak yerine, kapının kolunu kavrayarak hafifçe itti.

Ancak hiçbir şey olmadı. Kapıdaki büyük levhanın, monte edildikten sonra kapıyla renginin tutması için boyandığını fark etti. Kapının hemen üst köşesinde küçük bir kamera olduğunu gördü. Yani kapıyı çalmadan içeri girmenin imkanı yoktu. Aslan ağız biçimindeki pirinç tokmağı üç kez vurdu.

On saniye sonra çatlak bir ses ne istediğini sordu.

"On Time."

"Anlamadım?"

"On Time. Kurye şirketi. Bana gönderilecek bir koliniz olduğu söylendi." Bu Valentine'le birlikte

hazırladıkları plandı. Uzun bir sessizlikten sonra ses yeniden yanıt verdi.

"Böyle bir şey yok."

İşte burası düğüm noktasıydı. "Topping, Hallivvell & Whiting." Bu Chicago'da Grange Vakfı için paravan olarak avukatlarca kurulan firmaydı.

"Pardon?"

"Bana verdikleri isim buydu."

"Kim bu ismi verdi size?"

"Mal sevk bürosu." Sonra sıkılmış olduğunu göstermek için oflayıp puflayarak, "Bakın, bana nereye gitmemi söylerlerse oraya giderim. Eğer bir gönderiniz yoksa bu benim sorunum değil. Kendinize iyi bakın." Dönüp kameraya doğru bakarak "Hoşça kalın," dedi. Dönmüş merdivenlerden aşağı iniyordu. Heyecandan nefesini de tutuyordu. Tam bir kaç adım atmıştı ki aynı elektronik sesi yeniden işitti.

"Bekle."

Bingo.

"Kontrol edeceğim. Bekle."

"Kapının önünde durup beklemeyeceğim."

Kısa bir duraklamadan sonra sert bir klik sesiyle kapı açıldı.

"İçeri gir."

"Çok teşekkürler." Finn kapının kolunu çevirdi, ağır kapıyı ağır ağır iterek, yüzündeki sıkılmış ifadeyi korumaya çalışarak içeri girdi.

İçeri girdiğinde oldukça küçük bir holde buldu kendini. Önünde bir başka kapı daha vardı. Birinci kapı arkasından kapanırken aynı anda bu kapının da benzer bir klik sesiyle açıldı. Bu kapının da üstüne dışarıdakiyle aynı, küçük bir kamera yerleştirilmişti. Sanki hol içeri girip risk almak üzere olanlara son bir kez daha düşünme fırsatı vermek amacıyla inşa edilmişti.

Finn ikinci kapıyı itince kendini oldukça geniş bir kabul salonunda buldu. Salon oldukça değerli antika eşyalarla döşenmiş, köşeye gerçek Stickley olduğu şüphe götürmez bir yazı masası yerleştirilmişti. Etrafına ise aynı tarzda büro sandalyeleri, iki koltuk ve üzeri deri yastıklarla döşeli uzun bir kanepeler yerleştirilmişti. Zemin koyu kırmızıydı.

Krem renkli duvarda orta yaşlı kabul resepsiyon görevlisinin hemen başının üstünde Monet'nin "Giverny Bahçeleri" adlı bir dizi tablosundan biri asılıydı. Bu tablonun değeri aşağı yukarı yirmi milyon dolar civarında olmalıydı.

Güzel bir oda.

Resepsiyonistin siyah, seyrek saçları, geniş omuzları, beyaz gömleği, masmavi kravatı ve kendisine oldukça otoriter bir ifade katan takım elbisesi ilk dikkati çeken şeyler olmasına rağmen bu gösterişli takım elbisenin adamın koltuk altlarındaki şişkinliği gizleyememesi de hemen göze çarpıyordu. Tabanca mı? Eğer şu Monet gerçekse bu mantıklıydı. Finn artık dışarı çıkamayacak noktaya gelmişti, blöfü devam ettirmeliydi.

Ciddi görünümlü, omuzlarında tabanca kılıfı asılı adam "Burada bekle" dedi.

Finn kendisine söyleneni yaparak beklerken odayı iyice incelemeye koyuldu. Bu pahalı eşyalar ve

Monet tablosu dışında, oda herhangi bir zevk sahibi Manhattanlı işadamının ofisini andırıyordu. Bir avukatın, bir muhasebecinin veya danışmanın odası buradan çok farklı olmazdı. Odanın iki kapısından biri Finn'in girdiği çıkışa giden, diğeri ise binanın diğer odalarına geçmeyi sağlayan kapıydı. Finn bir yerlerden bir fotokopi makinesinin ve bürolarda kullanılan cinsten büyük bir bilgisayar yazıcısının seslerini duyuyordu. Etrafını dikkatlice incelemeyi sürdürdü. Resepsyonistin masasındaki telefona altı hat bağlıydı ve şu an bunlardan dördünün ışığı yanıyor. Bir kez daha her şey son derece normal gözüktü gözüne.

Ciddi görünüşlü adam geri döndü. "Sana teslim edilecek bir şey yok. Bu arada On Time adlı bir kurye firmasıyla da çalışmıyormuşuz. Kuyeye lazım olduğunda Citywide firmasını kullanıyoruz."

"Kesinlikle doğru," dedi Finn yalanını sürdürmeye çalışarak.

"Citywide bugün çok yoğun olduğu için artıkları bize devrettiler."

"Artıklar mı?"

"Yani kendi kapasiteleri dolduktan sonra geri kalanlar."

Ve az önce de söylediğim gibi burada olma sebebim bana verilecek koliyi alıp, gideceği yere ulaştırmak. Eğer siz koliniz olmadığını söylüyorsanız sorun yok," dedikten sonra başındaki kepi sertçe düzelterek gitmek için döndü. Tam çıkmak üzereyken durakladı en şirin ifadesini takınarak 'Ben büyük şehirde yaşamaya çalışan utangaç bir kasaba kızıyım' tarzı bir bakış attıktan sonra "Eee, acaba sizden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordu.

"Ne?"

"Tuvalete gitmem gerek." Bu gerçekten de doğrudu ve adamın silahı da kız için yeterince korkutucuydu.

"Burada umumi tuvaletimiz yok."

"Sadece birkaç saniye için, söz veriyorum. Bu arada siz de şu koliyi bir kez daha kontrol edersiniz."

Ciddi ifadeli adam bir süre kaşlarını çatarak düşündü.

Finn adama lise yıllarında ev ödevini yapmadığında yüzüne yerleştirdiği sevimli ifadeyle gülümsüyordu.

"Pekâlâ," dedi adam. "Tuvalet ilende. Sağdaki ilk kapı,"

diye işaret etti. Finn odanın diğer kapısına doğru ilerlerken yan gözle de masasındaki telefonu açan ciddi görünüşlü resepsyonisti inceliyordu. Odadan çıkıp, kapıyı arkasından kapattı. Evin önüyle arkasını birbirinden ayıran geniş bir koridordaydı şimdi. Sol tarafa fotokopi makinesinin sesinin geldiği odayı gördü. Sağ tarafında ise üstünde soluk bir tuvalet yazılı bir kapı vardı. Tam önündeysen koridor, ofisin iç kısımlarına doğru devam ediyordu. Büronun açık kapısından penceresiz bir odada iki kadın ve bir erkeğin oldukça iyi aydınlatılmış bir odada bilgisayarların başında çalıştıklarını gördü. Koridorun sonunda üst kata uzanan merdivenler de dikkatini çekmişti. Koridorun köşesinde bir zamanlar mutfak olduğunu tahmin ettiği başka bir oda daha vardı.

Kimse kendisine dikkat etmiyordu, bu nedenle Finn tuvalete girmek yerine fotokopi makinesinin olduğu odaya daldı.

Canon marka büyük dijital fotokopi makinesi, büyük boy bir faks makinesi ve iş yerleri için kullanılan bir tarayıcı ile bir raf dolusu kahve fincanı, süt tozu ve duvar boyunca uzanan askılık ofisin

içinde gözüne ilk çarpan eşyalardı. Birinin fotokopi makinesinin yanına bir deste anahtar bırakmış olduğunu fark etti. Bir an için düşünmeden anahtarları aldığı gibi sırt çantasına tıktırdı. Odayı terk ederek tuvalete daldı, oturdu bir yandan da hızlı hızlı soluyordu. Sakinleşebilmek için ihtiyacı olan birkaç saniyeden sonra sifonu çekip, aceleyle çıkıp, yeniden ön büroya döndü.

"Bir şey var mıymış?" diye sordu silahlı adama yanıtın ne olacağını bilerek.

Resepsiyondaki adam telefon görüşmesi yapıyordu. Başıyla hayır işareti yaptı.

"Tuvalet için teşekkürler," diye fısıldadı Finn adama gülümseyerek. Tam çıkarken de el salladı ve kaçarcasına odayı terk etti. Birkaç dakika sonra Finn, Hudson Caddesinde anahtar yaptırabileceği bir yer arıyordu.

Michael Valentine, kütüphanesinde Dewey Sisteminden oldukça farklı, gizli bir dosyalama sistemi oluşturmuştu. Bir zamanlar sabahlarının çoğunu ve öğleden sonralarının bir kısmını burada geçirerek, New York hakkındaki farklı ansiklopedilerden, eski sigorta belgelerinden, şehrin eski metro planlarından, kilise kayıtlarındaki mahalleler hakkındaki bilgilerden ve Greenvich'te yayınlanan çeşitli karmaşık araştırma tezlerinden, 1930'lardan beri bu tezlerde adı geçen neredeyse her cadde ve sokağı kapsayan tüm işyerleri ve kurumlardan bilgiler derlemiştir. Valentine bu bilgileri bir araya getirirken, bu arada da tüm sokakları ve caddeleri olduğu gibi 421 Hudson Caddesinin eski haline ilişkin fotoğrafları da elde ederek, arşivine katmıştı.

İlk zamanlar bölge New York'un bu kıyıda köşede kalmış bölümü Greenvich'in Hudson Irmağı yanında inşa edilen daha çok kırsal bir alana kurulmuş kasaba havasındaymış. 1800'lü yılların başlarında Voorhis ailesine ait topraklar Trinity kilisesi tarafından satın alınmış. Kilise de araziyi Magdalalı Meryem Vakfı'na kiralamış. O zamanlar oldukça az nüfusa sahip bölge yalnızca Hudson Caddesi, Clarkson, Morton ve Varick'ten oluşuyor ve genellikle Piskoposlar tarafından idare edilen biraz kuzeydeki St. Luke kilisesinin cenaze törenlerinin gerçekleştiği yer olarak biliniyordu.

1820'lerde Roma Katolik kilisesi, Holy Redeemer, Hudson Caddesinin karşısına denk gelen arazide bir bina inşa etti ve bu ürkütücü, kırmızı tuğla duvarlı binayı engelli kızlar için bakımevi olarak kullanmaya başladı. O zamanlar Edgar Allan Poe da bu bölgede ikamet ediyor, hafif kambur, aksi bu adam mezarlıkta, mezar taşları arasında ağır ağır dolaşırken sıkça görülüyordu. Ölülerin gömüldüğü arazi giderek genişliyordu ama ilk yerleşim birimleri oluşmaya başlayınca St.

Luke'un Yerine ait topraklar giderek küçülmeye başladı. Batıdaki Le Roy Caddesi ve Varick bağlantılı yollar inşa edildi, var olanlar da genişletildi. Holy Redeemer 1865 yılında yanınca bölgedeki cenaze işlerinin sorumluluğu güneyde St.

Paul'e, kuzeyde de St. Luke'a geçti. 1870'lerde 421 numaralı manastıra ait toprakları istimlak ederek yapılan ilk trenler çalışmaya başlamıştı. 1877 yılında meydana gelen yangın binanın kapanmasına neden oldu ve yerine halen varlığını sürdüren sekiz katlı bir depo yapılması amacıyla, 1881 yılında yanmış binanın yıkıntıları ortadan kaldırıldı. 1900 yılında bölgede ne bir manastır ne bir kilise ne de mezarlık kalmıştı. Mezarlık parka dönüşmüş, St. Luke'un Yeri New York Belediye Başkanının ikametgahı olmuş, Hudson Caddesi at arabalarıyla, atlar tarafından çekilen tramvaylarla dolmuştu.

American Mercantile adlı firma tarafından kullanılan depo ile ilgili en ufak bir tuhaflık gözüküyordu. Ama mutlaka Comwall'la Grange Vakfı'ndaki ortaklarının depo olarak bu binayı kullanmalarının bir sebebi olmalıydı. Aslında vakfin merkez olarak da bir yer seçmesi gerekiyordu ama Valentine'in tozlu kitaplarındaki bilgilerde de, Manhattan kayıtlarında da vakfin depodaki malların ortadan kayboluşunun üstünden çok uzun süre geçmesine rağmen eski St. Luke'un Yerine

dönmediğini gördü.

Bir düzine kaynak kitap daha bularak masasına taşıdı, sandalyesine oturdu, gözlerini kapatarak tüm bunlara bir anlam vermeye çalıştı. Cornwall bu yer hakkında yüzlerce tarih kitabı karıştırmış, etrafını binlerce cilt kitabın kuşattığı bir adamın bir türlü göremediği farklı ne tür bir bilgiye sahipti? Kendi yeteneksizliğine sinirlenerek bilgisayarını açtı ve Barrie'nin kendisi için özel olarak geliştirdiği ISPY programını açtı. Cornwall'ın adını tuşladı. Bir saniye içinde adamın kısa özgeçmişi ekranda belirdi.

İsim: Cornwall, James Cosburn Doğum Tarihi: 1904

Doğum Yeri: Baltimore, Maryland Ölüm Tarihi: 2001

Ölüm Yeri: New York, NY Özgeçmiş: Cornwall Martin ve Lois Cornwallın çocukları olarak dünyaya geldi. Annesi Lois Cornwall Baltimore Sanat Okulunda öğretmenlik ve iç tasarımcı olarak çalışmaktaydı.

Genç Cornwall özel okullarda eğitim görürken tüm ilgisini de manastır yaşamı ve kilise mimarisi üzerinde yoğunlaştırdı.

Üniversiteden önce Avrupa'ya giderek iki yıl boyunca Paris cole Sebastien'de eğitim gördü. 1922 yılında Birleşik Devletlere döndü ve ertesi yıl Yale Üniversitesi 'ne kayıt oldu. Üniversiteden 1927 yılında iftihar derecesiyle mezun oldu ve aynı yıl ParkerHale Müzesi 'nde dekoratif sanatlar bölümünde asistan olarak çalışmaya başladı. 1929-32 yılları arasında müdürlüğe terfi edinceye kadar idari işlerde çalıştı. 1930 yılında ParkerHale'de Joseph Teague (1885-1933) yönetiminde müzede ortaçağ bölümünün büyütülmesi faaliyetlerinde görev aldı. Cornwall 1934 yılında Teague'nin ölümünün ardından ortaçağ sanatları bölümü müdür yardımcılığı görevini üstlendi. Aynı yılın ilerleyen aylarında bu bölümün müdürlüğüne yükseldi. Katherine Metcalfe'yle 1942 yılında evlendi. 1943 yılında orduya katıldı ve kısa sürede Birleşik Devletler Ordusu Yedinci Batı Askeri Birliği, Anıtlar, Güzel Sanatlar ve Arşiv dairesinde teğmenliğe yükseldi. Bu bölümde kendisine verilen görev Naziler tarafından ele geçirilen sanat eserlerinin bulunarak, koruma altına alınmasını sağlamaktı. Comvall Goering, Goebbels, Alfred Rosenberg ve diğerleri tarafından gasp edilen sanat eserlerine el koyma yetkisiyle donatılmıştı. ParkerHale'e döndü ve 1955 yılında müdürlüğe yükseldi. Haziran 2001 yılında oldukça tartışmalı geçen bir yönetim kurulu toplantısı sonrasında geçirdiği ağır bir kalp krizi sonrasında vefat etti. Yerine kendisi tarafından da tercih edilen Alexander Cramley getirildi.

Özgeçmişte bilmediği pek fazla şey yoktu ama yine de özgeçmişin Cornwall'ın yayınlanmış eserlerinden bahsettiği bölüm ilgisini çekti. Yale'de doktora tezinin sonunda referans olarak "Giovanni Battista de Rossi ve San Callisto Dehlizleri: Biyografik ve Mimari Bir Değerlendirme" verilmişti.

Bunu başlangıç noktası olarak alan Valentine internet aracılığıyla eksik bilgileri bir araya getirme çalışmasına başladı. Cornwall'ın yeraltı dehlizlerine ve mahzenlere olan ilgisi doktorasını tamamlamasıyla sona ermemiştir.

Yıllar boyunca bu konuda bir düzine makale yayınlamış, bu konuda düzeltmenlik yapmış, bilimsel makaleleri incelemiştir. Hatta History Channel'de mahzenler, büyük anıt mezarlar, mezarlıklar ve dehlizler konusundaki bir programın da danışmanlığını üstlenmiştir. Bu programın son bölümü "New York Ölülere" adını taşıyordu.

Bir saat içinde parçalar bir araya gelmiş, anlamlı bir bütün haline almıştı. Kuramını doğrulamak için

Greenwich kasabasının sosyolojik tarihçesine bir bakmak istedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Comvall'm Hudson Caddesindeki depoyu seçme sebebini anlamamak için kör olmak lazımmış.

Şimdi üzerinde küçük çocukların oynadığı parkta bir za manlar Holy Redeemer kilisesinin gizli mahzeni bulunuyordu. Bu mahzen de yolun diğer tarafındaki manastıra 'rahipler yolu' dedikleri bir tünelle açılıyordu. Böylece rahibeler ve "engelli" kızlar diğer insanlara görünmeden manastıra ulaşır, dua edebiliyorlardı. Cornwall ve fırsatçı dostları iki yüz yirmi yedi ton sandık ve kutudan yani altı kamyon dolusu savaş ganimetini New York sokakları altında ortadan kaldırmışlardı.

Ve sandıklar hâlâ oradaydı.

Sahte rahip Lucilovv Caddesindeki dağınık, küf kokulu, türlü böceklerin cirit attığı evin odalarında dolaşıyordu. Dışarıdaki cadde Delancey'e kadar uzanan son moda kafeler ve butiklerle doluydu. Acınacak durumdaki odalarda dolaşırken, belinden de Beretta'sını eksik etmemişti. Queens'te yaşlı kadının dairesinde buldukları buraya gelmesini sağlamıştı ama burada hiçbir şey yoktu. Burada sadece kötü anıların hayaletleri ve acıları dolaşıyordu. Zemin bir zamanlar mavi olduğu sanısı uyandıran lekeli, çatlak ve rengi uçmuş muşambayla kaplıydı. Tavan iyice eğilmiş, kirişler ve kolonlar üzerinde büyük baskı oluşturuyordu. Dalından kopartılmayan, olmuş bir meyvenin sonunda ortasından çatlaması gibi bu tavan da sanki her an parçalara ayrılarak aşağıya inecekmiş gibi bir izlenim uyandırıyor. Her adımda yerdeki hamamböceklerinin kutuların, orya buraya serilmiş eski halıların altına kaçıştıklarını görüyordu.

Burası, en ufak bir tereddüde yer bırakmayacak şekilde deli bir adamın iniydi. Her yanı yırtılmış, son derece eski duvar kâğıtlarının üzeri çeşitli gazete kupürleriyle, çizimlerle, dergilerden kesilen fotoğraflarla, kenarları ayrıntılı bilgilerle dolu haritalarla, çok küçük harflerle yazıldığından okunması imkansız derecedeki not kâğıtlarıyla, değerli resimlerin kopyalarıyla doluydu. Hemen hemen her tarafta kırılmış küçük melek ve aziz bibloları, küçük heykelcikler göze çarpıyordu. Bir kısmı tamir edilmiş, yapıştırılmış, ataçla tutturulmuş ya da kırık halde bırakılarak oraya buraya dağıtılmıştı. Burası zihnini sürekli meşgul eden acıyla kıvranan bir delinin karmakarışık müzesiydi. Bu acı kesinlikle bastınlamıyor, hatta anlaşılamiyordu. Ancak İkinci Dünya Savaşı yıllarını ve savaştaki insanları, sanatçıları, sanatı ve sayısız ülkeden isimsiz binlerce ölüyü ve hepsinden öte yaşamı ve şahine benzer burunlu metal çerçeveli gözlük takan, başına papanın piskoposluk tacını takıp, cüppesini giyen adamı hatırlayıp, o yıllara döndükçe acısı biraz olsun hafifliyordu. Roma'dan gelen adam inancını uzun zaman önce yitirmişti ve bazen toplumsal kurallarla alay edenlerle aynı fikirde olduğunu fark ediyor, insanın bu dünyadaki amacının yemek yemek, sevişmek ve dışkılamaktan başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Ancak burada olduğu için başka bir şeyin daha farkındaydı: Bu adam cehennemın varlığına delil olarak yaratılmıştı. Burası lanetlenmişliğe örnek olarak varlığını sürdürüyordu.

Apartman dairesinde umduğundan çok daha fazla oda vardı. İki hatta belki de üç apartman dairesi duvarları yıkılarak birleştirilmişti. Evdeki tek yeni şey olan metal kaplama kapı ve kilidi kolayca açılmıştı. Eski stil bir mutfak dairelerin tam ortasındaydı. İçinden geçilince küçük, karanlık bir oturma odasına ulaşılıyordu. Mutfağı ovularak parlatılmış lavabo ağzına kadar kirli plastik tabak, çanak ve fincanla, yerler yarısı yenmiş bir kavanoz üzüm reçeli, bir kutu mısır gevreği, bozulmuş bir karton süt ve masayı yarısı boş bir fincan kahve ile bulmak oldukça korkutucuydu. Eski moda bir sinek kâğıdı kapının yanında sarkmaktaydı. Sahte rahip uzanıp sinek kâğıdını çekti ama yerinden koparamadı.

Oturma odasına geçti. Kaba bir kilim odanın ortasına atılmıştı. Sol duvarda mürekkeple hazırlanmış bir çizim vardı. Bulutların üstünde İsa ve aşağıda grotesk üç küçük çarmıhın yer aldığı çizimin altına şunlar yazılmıştı:

YAŞAM YOLUNU ÇİZENSİN VARLIĞIN HUZUR YOLUN SONSUZ MUTLULUĞUN YOLU

Daha yakından baktığında çarmıhtakilerin göğüslerinden ve gözlerinden kanlar akan kadınlar olduğunu İsa'nın başının üstünde de okunamayan, silik ve tuhaf harflerle bir şeyler yazıldığını gördü.

Kısa bir koridordan sonra başka bir oda daha vardı. Eski, döküntü duvarlar yine de parlak bir maviyle, hem de yeni boyanmıştı. Duvarda sadece tek bir kelime yazılıydı.

TSIDKEFNU

Bu eski ahitte Tanrının bin isminden biri olan 'Doğruyu Bilen' anlamındaki kelimeydi.

Roma'dan gelen adam dikkatlice Baretta'yı eline alıp, derin bir nefes aldı ve tuttu. Yolculuğunu sona erdirecek arka odaya geçmek için kapıyı itti. Uzun süredir loş evde dolaştığından açtığı kapının ardındaki ışıktan korunmak için gözlerini bir eliyle kapatmaya çalışırken, şiddetli ışık yüzünden neredeyse kör olduğunu hissetti.

Arkalarındaki James J. Walker Park'ta ip adayan çocukların giderek hızlanan tekerlemeleri Finn'le Valentine'in kulağına kadar ulaşıyordu.

"Ben bebek İsa'yım.

Çarmıha yürüyorum.

Ben bebek İsa'yım.

Babam her şeyin sahibi. "

Bankta Valentine'in yanında oturan Finn "Bunun doğru bir şey olduğuna emin misin?" diye sordu. Valentine'in ayakları arasında lazım olacak araç gereçleri doldurdukları bir çanta vardı. Her ikisi de rahat hareket etmelerini sağlayacak koşu takımlarını giymişlerdi. Saat yediyi geçmişti ve hava kararıyor, Hudson Caddesinin akşam saatlerine has yoğun trafiği seyrekleşiyordu.

"Oraya girip, anahtarları aşıransensin," diye gülümsedi Valentine. "Bunun yanında eğer tüm bu olanları otoriteleri ikna edecek bir sonuca ulaştırmak niyetindeysen kanıt ihtiyacımız var. Şimdiye dek elde ettiklerimiz sadece tesadüflere, internette bulduğumuz ıvır zıvırlara ve komplo teorilerine dayanıyor."

"Ben sadece Peter'ı kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum."

"Bulacağız," dedi Valentine. "Sana söz veriyorum." Gözlerini caddenin sonundaki St. Luke'ten ayırmıyordu. Son ışıklar da söndü ve kısa bir süre sonra ciddi görünüşlü görevli binayı terk edip, kapıyı kilitledi. Finn'in bu sabah sırt çantasında taşıdığı Panasonic D ani kayıt özellikli kamerasındaki görüntülerden Valentine binanın içiyle ve kapıdaki güvenlik alarmının markası ve özellikleri ile ilgili tüm bilgiyi edinmişti. Güvenlik sisteminin basit bir ADT sistemi olduğu ve bir telefon hattı aracılığıyla güvenlik merkezine bağlı olduğunu anlamıştı. Bu sistem en az on yıllıktı ve Barrie Kornitzer'le yapılan bir tek telefon görüşmesi yetmiş, Kornitzer beş dakika içinde geçiş kodunu vermişti. Finn'in çaldığı anahtarlar işleri biraz daha kolaylaştırmıştı. Anahtarların Camiine Caddesindeki anahtarcıda eşlerini yaptırdıktan sonra orijinal anahtarların arasındaki otomobil anahtarının alarmını kullanarak otomobilin Varick Caddesindeki Toyota Camry olduğunu keşfetti. Gidip anahtarları ön koltuğun altına, görülebilecek bir yere bıraktı, sonra kapıyı manuel olarak

kilitledi. Aracın sahibi geldiğinde anahtarları bir gün önce burada unuttuğunu düşünecekti.

"Ben bebek İsa'yım.

En küçük günahı görürüm.

Ben bebek İsa'yım.

Ve her zaman kazanırım."

Valentine saatini kontrol etti ardından giderek kararan caddeyi inceledi. Artık ağaç dalları dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Trafik ele iyiden iyiye yavaşlamıştı. Finn Edgar Allan Poe'nun bir sonesinden bir ölünün aşkını anlattığı mısraları hatırlamıştı aniden. Ayaklarının altındaki park toprağında nelerin gömülü olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Eski gizemler. Daha da eski kemikler.

"Gitme zamanı."

"Pekâlâ."

"Barrie'ye bildiklerimizin çoğunu anlattım. Eğer onu bu gece aramazsam polisteki bir dostuna bizim neler bulduğumuzu bildirecek."

"Ne kadar rahatlatıcı," dedi Finn kahkahayla. Birlikte kalkıp caddeyi geçtiler. Arkalarındaki kasvetli parkta çocuklar ip atlamayı sürdürüyorlardı.

Karanlık binaya girdiler. İleride sağ tarafta ADT güvenlik sisteminin paneli vardı. Küçük bir kırmızı ışık yanıp sönmekteydi. Valentine bir dizi rakamdan oluşan giriş kodunu tuşladı. Kırmızı ışık yeşile döndü.

"Ne kadar kolaymış," diye fısıldadı Finn.

"İleri düzey teknoloji şovu yapılan bir filmde değiliz,"

diye yanıt verdi Valentine. "İnsanlar bir süre sonra dikkatsizleşmeye başlar, çok basit şeylere bile dikkat etmez olurlar." Omuzlarını silkti. "Diğer yandan neden biri bu tür bir binaya girmek istesin ki? Herkes burada evraktan başka bir şey olmadığını düşünüyor."

"Belki her şey buradadır," dedi Finn. "Belki herkes yanıliyordur."

"Resepsiyonistin pahalı takım elbisesinin altında silah olduğunu fark ettiğini söyledin."

"Bundan eminim."

"O zaman biz doğru yoldayız. Evrak korumak için silah taşımaya gerek yoktur."

Valentine bir süre masanın arkasındaki duvarda asılı tabloyu incelemek için durakladı. "Öte yandan böyle bir şeye sahipsen silaha kesinlikle ihtiyacın vardır."

Giriş holünü hızla geçtiler, evin tüm odalarına ulaşan ana koridora ulaştılar. Finn araç gereç çantasını masalardan birinin üzerine bırakarak fermuarı açtı. Valentine çantadan bir el feneri alıp etrafı incelemeye koyuldu. Fakat kamerada incelediklerinden farklı hiçbir şey göremedi. Geniş, dikdörtgen şeklinde penceresiz bir oda ve sağ tarafta üst kata çıkmayı sağlayan merdivenler el feneri ışığında aydınlanıyordu. Odada ayrıca üç yazı masası ile çeşitli evrak dolapları göze çarpıyordu. Odanın diğer kapısı oldukça geniş bir toplantı salonuna açılıyordu. Salonun ortasında oldukça büyük bir masa ve etrafında sandalyeler vardı. Sol taraftaki eski tip şöminenin üstünde bir tablo asılıydı. Yetersiz ışık nedeniyle tam olarak göremiyorlardı ama bir doğa resmi olduğu belli oluyordu. Koridordaki diğer kapıdan evin arka bölümüne geçiliyordu. Ancak kapı kilitliydi. Finn anahtarları

çıkartarak, doğru anahtarı bulmak için tek tek denemeye koyuldu. Sonunda doğru anahtarı bulup, kapıyı açmayı başardı. Birlikte içeri girdiler.

"İşte bu ilginç," diye mırıldandı Valentine.

Oda tamamen boştu. Köşedeki pencere kapatılarak, önüne tuğla bir duvar örülmüştü. Odanın kapısı yerinden çıkartılmış, garaj kapıları gibi yanlara kayarak açılan başka bir kapı yerleştirilmişti. Diğer odalarda ağırlıklı olan vişne çürüğü rengine karşın bu oda geniş, eskilikten kararmış, meşe kaplama parke döşeliydi. Yıllar boyu zeminde hiçbir değişiklik yapılmadığı göze çarpıyordu.

"Mal yükleme, boşaltma yeri," dedi Valentine. "Eski sigorta belgelerinde buradan Varick Caddesine çıkılan bir pasaj olduğu yazıyor. Bu oda kesinlikle o noktada olmalı."

"Eğer yükleyecek bir şeyleri yoksa bu odanın böyle bırakılması çok anlamsız," dedi Finn.

"Bak," diye işaret etti Valentine. Odanın tam ortasında kare şeklinde bir bölüm diğerlerinden belli belirsiz, bir çizgiyle ayrılıyordu. El fenerini duvarlarda dolaştırdı. Arka kapının mekanizmasının büyük koluna rağmen duvarda, Valentine'in kütüphanesindeki asansörün çağırma düğmesini andıran, ufak bir düğme vardı. "Düğmeye bas."

Finn işaret edilen yere ulaşır, düğmeye bastı. Hafif bir uğultuyla, odanın ortasındaki 2 metrelik kapak ağır ağır açılmaya başladı. Ve alt kattan açık bir asansör yukarı çıkıp yanlarında durdu.

"Bu da ne şimdi?" diye sordu Finn.

Valentine elindeki feneri asansörün üzerinde gezdirince üst köşede metal bir levha gördü. Levhada OTIS KARDEŞLER NY 1867 yazılıydı.

"Bu binanın eski sahipleri hakkında bir şey bulamadım ama burasının bir zamanlar bir tür gece kulübü ya da küçük bir otel olduğu anlaşılıyor. Bu da yiyecek ve içkileri üst kata ta şımak için kullandıkları servis asansörü olmalı." Valentine asansörün kabinine girip, fenerle içeriyi inceledi.

Sonra köşede asansörü hareket ettiren düğmeleri gördü ve "Oldukça güvenli gözüküyor," dedi.

Finn korkuyla bakıyordu. "Şimdi buna binip aşağı mı ineceğiz?"

"Başka bir çaremiz olduğunu sanmıyorum," dedi ve eliyle gelmesini işaret etti. Tedirgin hareketlerle Finn de asansöre binip, eski çelik kapıyı ardından kapatınca Valentine düğmeye dokundu. Asansör oldukça yavaş bir şekilde harekete geçti. Alt kata ulaştıklarında kendilerini zifiri karanlığın içinde bulmuşlardı. Asansörden çıktılar, Valentine fenerini gezdirerek etrafi incelemeye koyuldu. Beton duvarlı, modern bir bodrumda olduklarını fark etmişlerdi. Bodrum çeşitli kutular ve sandıklarla doluydu. Valentine elektrik düğmesini bularak çevirdi. Tepedeki lambalar sayesinde bir anda bodrum ışığa kavuştu.

Bodrum tüm ev gibi, oldukça genişti ve kereste doğrama tezgahı, testereler, kerestelerin kesilip biçildikten sonra düzenli biçimde yerleştirildiği raflar, odanın diğer tarafında büyük bir bölümü kaplayan metal kesme ve biçimlendirme araç gereçleriyle doluydu. Hepsi de oldukça kullanışlı araçlardı. Duvardaki nem giderici aygıt sayesinde tüm oda hem serin hem de rutubetsizdi. Altı adet orta boy sandık, yük asansörünün hemen yanında üst üste istiflenmişti. Hepsinin üzerine oldukça düzenli biçimde etiketler ve barkodlar yapıştırılmıştı. Tüm sandıkların üzerine ayrıca Hoffman Galerisi'ne ait parçaların dünyanın hangi yerlerinden toplandıkları ve diğer yanlarında da müşteriyi aydınlatıcı diğer bilgilerin yazılı olduğu küçük etiketler yapıştırılmıştı. Odanın bir köşesindeki metal bir masanın üzerinde bir bilgisayar ve yazıcı olduğunu gördüler. Valentine çantasından bir maket

bıçağı çıkartarak sandıkların kenarında evrak konulan plastik cebi kesti.

"4457 numaralı form yalnızca Mal Beyannamesidir. Bu kadar büyük miktarda güzel sanat eseri ve antikayı böyle bir belgeyle nakliye etmek yasal sorumlulukları azaltır. Bu milyonlarca doları bir ülkeden bir ülkeye en küçük bir şüphe uyandırmadan nakletmenin en iyi yolu."

Valentine tezgahlardan binin üzerinde bulduğu irice bir demir çubuğu sandıklardan birinin içine sokarak çekmeye başladı. Sonunda kapak açıldı ve içindekilerin ne olduğu gözler önüne serildi.

"Rembrandt. Lazarus'un Yükselişi. 1942'den beri kayıptı. Amsterdam'daki Yahudi bir sanat eserleri simsarından çalınmıştı."

"Bu yeterli bir delil mi?"

"Hayır. Diğerlerini de bulmalıyız."

"Burada değiller."

Valentine etrafına baktı. "Her şeyden önce bu ocladakilerin tam olarak neler olduğunu anlamamız gerekiyor."

Bodrumun diğer duvarına doğru yürüdü ve duvarı incelemeye koyuldu. Bu da odanın geneli gibi betondandı.

Ancak duvara hiçbir şey dayamayıp, önünü de tamamen boş bırakmaları, şüphe uyandırıyor, burada bir gizli geçit olabileceğini düşündürüyordu.

"Burası olmalı. Şimdi tam park istikametindeyiz." Sağına soluna baktı. "Bunlar binanın taşıyıcı duvarları. Şunlar da odaları diğerlerinden ayırmak amacıyla inşa edilmiş duvarlar. Ama bu duvarın yönü yanlış." Zemini dikkatlice inceledi. Duvarda düşüncesini doğrulayacak bir iz bulmaya çalışıyordu ama böyle bir şey yoktu.

Valentine dizleri üstüne çökerek duvarın odanın zeminiyle kesiştiği noktayı incelemeye koyuldu. Finn geldikleri yöne dönüp, kütüphanede Sherlock Holmes hakkında düşündüklerini hatırlamaya çalışıyordu. İmkansızı elediğinizde...

Arka duvarı boydan boya kaplayan metal rafların üzerleri çeşitli araç gereçlerle doluydu. Valentine'i araştırmasıyla baş başa bırakarak kuzeye doğru dönerek etrafı incelemeye koyuldu. Duvara monte edilmiş altı rafın uzunluğu tavana kadar ulaşıyordu. Rafların yerden bir iki santim yüksekten başlamasını sağlamak için altlarına demir ayaklıklar monte edilmişti. Ayaklıklar resmî dairelerde rastlanan yeşil tonda boyanmıştı ve oldukça eski gözüküyorlardı. Finn yeniden döndü. Eski moda asansör şimdi dört, dört buçuk metre arkasındaydı. Sol taraftaki duvarın üstünde de aynı raflardan vardı ama sağ tarafta herhangi bir raf yerine tüm duvarı kaplayacak genişlikte üstü çivilerle kaplı bir pano vardı. Bakmaya devam ediyor, kaşlarını çatarak, düşünüyordu. Burada bir şeyler tersti.

"Michael" diye seslendi. Valentine dönüp kıza doğru baktı.

"Ne?"

"Sanırım bir şey buldum."

"Nerede?" Alçak tavanlı bodrumda ayağa kalkarak kızın yanına geldi.

"Bak" dedi adam yanına geldiğinde.

"Pano."

"Ne olmuş? Bu diğer odayı buradan ayıran bir duvar."

"Pano boş."

"Anlamadım."

"Bütün aletler şuradaki raflarda. Bu durumda pano yapmanın ne gereği var?"

Valentine bir süre sessiz kaldı. Panoya doğru yürüdü, iyice inceledi, parmağıyla kontrol etti. Sonra ara duvarla taşıyıcı duvarın kesiştiği yeri kontrol etti. Sonra en yakın duvardaki orta rafı tuttu ve biraz sertçe asıldı. İlk anda hiçbir şey olmadı ama sonra çok düzgün biçimde ve neredeyse oldukça sessizce, dolabın iki kanadı yerlerinden çıkarak duvardan bir metre kadar öne çıktılar ve şişenin ağzına tam olarak oturan bir mantar misali, bir klik sesi çıkartarak durdular. Valentine bu kez dolabın bir kapağını tutarak yavaşça kenara çekmeye başladı. Sonunda duvardan iyice ayrılan dolabın arkasında karanlık, gizli bir geçit belirmişti.

El fenerini alıp, eğimli, geniş, beton yolda küçük odaya doğru ilerlemeye başladı. Odanın mat renkli taş duvarları daha sonra üzerinde gökdelenler yükselecek New York'un ilk halini gözler önüne seriyordu. Valentine elini duvarda gezdirerek bu yontulmuş kaya parçalarına iyice dokunmak istedi. Serin ve kuruydu duvarlar. Yani burası şehrin tarihini gömmek için, daha sonra da sırları dua eden gözlerden gizlemeyi sürdürmek için mükemmel bir yerdi. Edgar Allan Poe ne diyordu?

"Bir taht inşa etmiş kendine Ölüm Uzak batıda tuhaf bir şehirde, İyi ve kötü ile en iyi ve en kötünün Sonsuza dek dinlenmeye çekildiği.(Şair ve yazar Edgar Allan Poe'nun "Denizin Ortasındaki Şehir" adlı şiirinden bir alıntı.)

"Bazen çok korkutucu oluyorsun, Michael," diye söylendi Finn. Bir yandan da sessizce el fenerinin ışığını takip ediyordu. Yerdeki iki metal ray sol taraflarındaki zifiri karanlık bir tünelin içine ilerleyerek gözden kayboluyor, insanda küçük bir demiryolu hattına bakıyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Duvara monte edilmiş bir elektrik panosu olduğunu gördüler. Panonun arkasından uzanan yalıtılmış bir elektrik kablosu dikkatlerini çekti. Valentine şalteri indirince bir sıra ampul önlerindeki tüneli zifiri karanlıktan kurtararak loş da olsa bir ışığa kavuşmasını sağladı. El fenerini kapattı. Tünelin girişi yaklaşık iki, iki buçuk metre yüksekliğindeydi eni ise bundan biraz daha fazlaydı. Duvarlar bir önceki odadaki taşlardan oluşuyor, tünelin zeminini ise kalın, su geçirgen çakıl taşları oluşturuyordu.

"Burasının nereye açıldığını merak ediyorum?" diye sordu Valentine sessizce. Sonra tünele doğru girdi.

"Ben içeride neler olduğunu öğrenmek istediğime emin değilim," dedi Finn ama Valentine'i takip ederek o da içeri girdi. Biraz ilerlediklerinde önlerindeki tünelin oldukça dönemeçli olduğunu fark ettiler. Sağda ve solda dar hücreler olduğunu, bu hücrelerin duvarla birbirlerinden ayrıldığını gördüler, daha sonra bu hücrelerin aslında mezarlar olduğunu ve zamanla mezarları arayan taşların parçalanarak döküldüğünü ve mezarların bu şekilde birleştiğini anladılar. Eski lahitlerin içi artık boştu. Ayakları altındaki raylar daha da ötesi yukarılarındaki ampullerle metal kaplamalı içleri emniyeti sağlamak için gerekli araç gereçle dolu kutular bu ölüm kokan yere ait değilmiş gibiydi. Finn başının üstündeki tonlarca toprağın ağırlığını clüşünmemeye çalışıyor, bu kasvetli ve bunaltıcı yerde zorlukla nefes alıyordu. Kapalı yerlerde kalma korkusu şimdiye dek yaşamadığı bir korkuydu ama şu anda içinde buldukları tünelde bu korkuyu fazlasıyla tadıyordu. Cehennem aslında sıcak olmamalıydı, burası gibi bomboş bir yerde, yerin altına diri diri gömülmek, işte cehennem buydu.

Kendilerine bir ömür gibi gelen yürüyüşten sonra tünelin ucundaki genişçe bir odaya ulaştılar. Raylar biraz ilerideki demir menteşeleri sıkıca duvara perçinlenmiş, bir kapıya kadar devam ediyordu. Kararmış tahta kapıyı duvara bağlayan menteşeler, en az duvarlar kadar eski görünüyordu. Kapının iki yanında bir zamanlar yer alan iki küçük taş sütun, yerlerinden bir miktar çıkmış, arkalarında kendi boyutlarında izler bırakmışlardı. Yukarıda kapının hemen üstüne taş sütunların rengi gibi beyaz harflerle bir şey yazılı olduğunu gördüler.

"Sessizlik, Ölümlüler, Ölüler İmparatorluğuna girmek üzeresiniz" diye yazanları yüksek sesle okudu Finn. Ne hoş." Kapıya bakıp, Valentine'e döndü. "Giriyor muyuz?"

"Sanırım bu kadar uzun yoldan, buradan geri dönmek için gelmedik," diye yanıt verdi. Rayları ayakkabısının ucuyla şöyle bir kontrol etti. "Bu raylar ceset taşımak için kullanılmamış. Ve burası da bir mezarlık değil, depo," dedi. İlerleyerek kapının kolunu tuttu, çekti ve açılan kapıdan içeri gireli.

Tam o anda yaralı bir hayvandan çıktığını düşündürten acı dolu bir inilti duyuldu. Ardından tüm ışıklar aynı anda söndü. Finn çığlık attı, burnuna bir anda kan kokusu gelmişti. Yeniden çığlık attı. Ayaklarının altındaki tünelin taş zeminin ve havadaki kan kokusunun tüm ağırlığını hissediyordu şimdi. Uzaklardan bir tabanca sesinin yankısı kulaklarına ulaştı.

Finn bilincini yitirdiği kısa süre içinde Peter'ı son kez gördüğü ana döndü ve yüzü bir anda gözünün önüne geldi. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacak gibi çarparken, dizlerinin üzerine yığıldı. Zorlukla çabalayarak ayağa kalkıp, Valentine'e seslenmeye çalışırken ayağı bir şeye takıldı, dengesini koruyabilmek için ellerini boşlukta amaçsızca sallamaya başladı. Yana doğru sendelediğinde bir şey kalçasına çarpınca, inleyerek düştü. Bu sırada çenesini oldukça sert biçimde taş zemine çarpmıştı. Tüm kontrolü kaybederek bir kez yuvarlandı. Bu sırada havadaki kan kokusuna ucuz bir erkek parfümü veya tıraş losyonunun katıldığını fark etti. Bu koku beyninin bilincini koruyan köşelerine kadar ulaştıktan sonra yok oldu.

Çok yakınlardan kulağına düzensiz solumalar ve atılan yumruk sesleri geliyordu. Yeniden ayağa kalkmak için toparlanırken düştüğü pürüzsüz zeminde çakıl olmadığını gördü. Son derece garip bir biçimde, yukarıda, tam başının üstündeki parka oynayan çocukların sesleri kulağına kadar geliyordu.

"Ben Bebek İsa'yım.

Asla yalan söylemeyen.

Ben Bebek İsa'yım, Ve bana inanmazsanız, Yanacaksınız mütemadiyen."

Çocukların sesleri mahzene taze hava girmesini sağlayan ve diğer ucu hâlâ bir şekilde açık kalmış havalandırma pen ceresinden geliyordu. Tüm ağırlığını ayaklarına vererek, arkasındaki duvardan da destek alan Finn sonunda karanlık mahzende ayağa kalkmayı başarıp, ellerini duvarın yüzeyinde dolaştırarak elektrik düğmesi aramaya koyuldu. Kan kokusunun yerini yoğun bir benzin kokusu almıştı. Korkunç inleme sesini ağır bir cismin yere çarpma sesi izledi. Bu sırada, duvardaki şalterin plastik ucuna dokunduğunu fark etti. Uzanıp, şalteri yukarı kaldırdı. Işıklar geri dönerken Finn nerede olduğunu görebiliyordu.

Kubbe tavanlı oldukça büyük sığınağın otuz metrelik bir uzunluğa sahip olduğu görülüyordu. Oldukça fazla sayıda tahta kutu, sandık ve koli, üst üste dizilerek, uzun bir sıra oluşturuyor, yükseklikleri neredeyse tavana dek ulaşıyordu.

Eski duvarların çökmesini engellemek amacıyla tavana yaklaşık altı metre uzunluğunda metal kirişler yerleştirilmişti.

Hemen kapının yanındaki büyük sandığın ağızı açıktı ve içinde Hollandalı ünlü ressam Franz Hals'ın bir tablosu görünüyordu. Sandığın kenarına yapıştırılmış olan etiket eğer zaman içerisinde solmamışsa boş gözüküyor, üzerinde ise Nazi SS kelimelerinin başka hiçbir şeyle karıştırılması mümkün olmayan harfleri okunuyordu. Bunun yanında yerde askerlikte ranza altlarına konan sandıklardan biri duruyordu. İçindeki binlerce eski moda gözlük çerçevesi, som altın ve gözlük camı yerlere dağılmıştı. Neredeyse her şeyin üstüne benzin dökülmüştü ve Finn duvarın yanına yirmi litrelik kınızı bir plastik bidon gördü. Tüm tüneli geçerek odaya ulaşan dar raylar burada tahta bir kütüğe kadar ulaşarak sona eriyordu. İki tekerlekli, düz bir yük taşıyıcı tahta kütüğün hemen yanında göze çarpıyordu. Gasp edilerek St. Luke'un Yerine getirilen sanat eserlerini oradan nakletmek için kullanılan oldukça basit bir ulaşım ağı kurulmuştu.

"Michael!"

"Burçlayım."

Ses bir sandığın arkasından gelmişti. Görmek için o tarafa doğru ilerlediğinde Finn ince bir şerit halinde süzülen kanı gördü. Koşarak, sandığı kenara çekti. Valentine etrafındaki sandıklardan destek alarak ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Finn, Valentine'nin ayaklarının dibinde bir adamın boylu boyunca uzandığını gördü. Adam henüz hayattaydı ve elleriyle beline saplı uzun kabzalı avcı bıçağını sıkı sıkı kavramıştı. Kır saçlı, altmışlarındaki adam, haki renkli bir üniforma giyiyordu. Bu İkinci Dünya Savaşında piyade çavuşlarının giydiği bir üniformaydı ama ufak tefek yapılı adama oldukça bol geliyordu. Birden, Finn adamı tanıdı.

"Bu Fred !"

Valentine acıyla inleyerek, sonunda ayağa kalkmayı başardı. Üstündeki eşofmanın omuz kısmı oldukça büyük bir kan lekesiyle kaplıydı." Kim?"

"Müzeden. Güvenlik görevlisiydi," diye yanıt verdi Finn düşünce dolu bir sesle." Ona hep selam verirdim. Sadece yaşlı, utangaç bir adamdı." Valentine omzuna bakarak "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Sadece bir sıyrık. Yaşıyorum." Yerdeki adama doğru eğildi. "Ama onun için emin değilim."

"Burada ne yapıyormuş? Burayı nereden biliyormuş?"

"Büyük bir ihtimalle burayı bizim bulduğumuz yollara benzer yollardan keşfetti. Taşdığı malzemeye bakılırsa burayı ateşe vermek niyetindeymiş," diye yanıt verdi Valentine. "Neden böyle bir şey yapmak istediğini, ne tür bir görevi olduğuna inandığını ancak Tanrı bilebilir." Üniformaya baktı. Omzunda solmuş bir arma vardı. Arma altın sarısıyla, kırmızı karışımı bir piramit motifinin mavi bir zeminin üzerine işlenmesiyle oluşmuştu. Yani Yedinci Ordu. Cornwall'ın görev bölgesi. İçinde buldukları devasa büyüklükteki odayı başını hayretle sallayarak inceleyen Valentine ardından eğilerek adamın boynuna dokundu. "Bayılmış," dedi. "Eğer adamı konuşturmak istiyorsak ecilen yardım çağırmamız lazım." Valentine yanındaki sandıklara yaslanarak, yeniden ayağa kalktı. "Git 9.11'i ara. Polis ve ambulans çağır." Yeniden odaya bakıp devam etti. "Artık elimizde ihtiyacımız olan kanıt var. Artık tüm parçalar birleşti. Vakıf, Cornwall, Crawley, Gatty ve diğer tüm isimler. Tüm olanlar büyük bir sırrı koruyabilmek içinmiş. Burayı ne kadar çok sayıda insan görürse o kadar iyi."

"İyi olduğuna emin misin."

"İyileşeceğim. Git."

Finn dönüp koşmaya başladı.

Finn koşarak dolambaçlı tünelde ilerlerken heyecan içinde, zorlukla nefes alabiliyor, zihnine üşüşen binlerce farklı düşünceyi kafasından uzaklaştırarak şu anda yapması gerekenlere konsantre olmaya çalışıyordu. Ancak Grange Vakfı'nın bodrumuna yaklaşırken bunu bir türlü başaramıyordu. Aklına sürekli sığınakta ölmekte olan solgun görünümlü adamın bağırsakları arasına saplanmış kanlı bıçağın sapını kavradığı piyano çalmaya uygun ince, uzun, bembeyaz parmakları gelip duruyordu.

Tünelin sonuna erişti, St. Luke'un Yerinin bodrumundaki gizli geçite ulaştı. Tam çıkıyordu ki aniden sıçrayarak irkildi. Odada New York Polis Teşkilatından Teğmen Vincent Delaney yere yığılmış bir adamın başına eğilmiş, incelemesini sürdürüyordu. Yüzünün yarısı kanla kaplı, adamın kim olduğunu anlamak güçtü. Tek ipucu boynundaki kanlı dik yakalıktı. Bir rahip. Yerde yatan rahibin elinde bir adet otomatik tabanca olduğunu gördü. Kendine gelmek için durmuş olan biteni anlamaya çalışırken polis elinde rahibin ölümüne sebep olan Glock'u tutarak Finn'e doğru döndü.

Tünelin sonuna ulaştıkları anda yani bir ömür boyu kadar uzun bir süre önce kulağına ulaşan silah sesinin kaynağının bu silah olduğunu anlamıştı.

"Bayan Ryan," dedi nazikçe, "Sonunda ortaya çıkacağınızı biliyordum. Hâlâ yeni arkadaşınız Valentine'le mi birliktesiniz?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Sizin sandığınızdan fazla şey biliyorum."

"Neden buradasınız?" O sırada rahibin kaskatı bedenine gözü takılarak "Neler oluyor?" diye sordu.

"Valentine sizinle mi?"

"Rahibin burada ne işi var?"

"O rahip değil. Bir kiralık katil. Suikastçı."

"Peter'ın katili mi?" Başı hızla dönmeye başlamış, tüm bu olanlar başının içinde vızıldayan anlara dönüşmüştü. Hislerinin ve mantıklı düşünebilme gücünün gitgide zayıfladığını fark ediyordu.

"Hayır. Peter'ınki bir kaza. Sizi öldürmek istiyormuş."

"Neden?"

"Çünkü çizimi görmüştün. Eğer üzerine düşüp araştırma yaparsan buraya kadar gelebileceğinden korktular. Durdurulman gerekiyordu." Duraksadı. "Size bir soru sormuştum.

Valentine sizinle mi?"

"Evet."

"Çocuk?"

"Hangi çocuk?" Bu da neyin nesiydi?

"Botte. Frederico. Elbette çocuk artık yaşlı bir adam."

"Fred mi? Güvenlik görevlisi?"

"Ondan sürekli çocuk olarak bahsedildi. Çünkü herkes bir zamanlar çocuktu. Bu çocuk ise annesi kendisine hami le kaldığı andan itibaren oldukça tehlikeli biriydi."

"Siz aklınızı kaçırmışsınız," diye fısıldadı Finn. "Neden bahsediyorsunuz? Burada içi gasp edilmiş ve

çalışmış büyük miktarda sanat eserinin bulunduğu bir mahzendeyiz.

Milyarlarca dolardan bahsediyoruz. İnsanlar bu olayın üstünün örtülü kalabilmesi amacıyla öldürüldüler. Bunlarla yaşlı bir adamın ne ilgisi var? Onunla ne işiniz olabilir ki?" Sonra bakışları yerdeki cesede kaydı. "Ya da onunla?"

"Ben yalnızca bir polis memuru değilim Bayan Ryan," dedi Delaney ağır ağır konuşarak. "Kendileri için çalıştığım kişilerin korumaları gereken sırları var. Çok eski sırları. Ve bunların sanatla bir ilgisi yok. Tüm bunlar çocukla ilgili. Katili ele geçirdiğimizi sanıyorduk ama birden kaybettik. Bu nedenle de yeniden öldürmeye başladı. Eğer yanlış insanların eline geçseydi her şey ortaya çıkacaktı. İşte bunun olmasına izin verilemez. Kilise bu sorun nedeniyle yeteri kadar sıkıntıya girdi. Bunun artık sona ermesi gerekiyor." Başıyla yerde yatan adamı işaret ederek "O ise sizin ölümünüzün yeterli olacağına inanan, koruma amacından çok, güç peşinde koşan başka bir gaip için çalışıyordu. Sizin sayenizde gasp edilmiş bu eserlere ulaşarak onları yeniden çalabilmek için her şeyi riske atmaktan çekinmediler."

"O burayı yakmayı amaçlamıştı," diye fısıldadı Finn. "Burada bin yıllık paha biçilmez değerde sanat eserleri var ve o her şeyi yakarak ortadan kaldırmaya çalışıyordu." Duraksadı, şaşkınlık içinde, polise bakarak sordu. "Kim o?"

"Eugenio Pacelli'nin oğlu. Papanın gayri resmi oğlu. Nazilere fidye ödenerek ele geçirilmek üzereydi ancak tam şu sizin bulduğunuz sanat eserlerini vererek ödemenin yapılıp çocuğun ele geçirileceği sıralarda James Cornwall ve hırsızlardan oluşan ekibi ile karşılaştılar. Yani bir başka tür Nazi grubuyla. Nazilerin Amerikan versiyonuyla."

"Carduss. Grikeşişler. Grange Vakfı."

"Nasıl adlandırırsanız. Şimdi bu kurumlar gibi başkaları da var."

"Burayı nasıl buldunuz?"

"Rahibi takip ettim. Eninde sonunda beni çocuğa götüreceğini biliyordum. Rahip aslında yaşadığı yeri buldu ama oraya ulaştığında garip yaratık ortadan kaybolmuştu."

"Sizin tabirinizle, garip yaratık öldü," dedi Valentine tünelin dışına doğru ilerlerken. Şaşkınlık içindeki Delaney elindeki Glock'u kaldırarak Valentine'e doğru çevirdi.

"Her şey sona erdi."

"Tam olarak değil," dedi Delaney. "Biraz daha temizlik yapmak lazım."

"Ne temizliği?" diye sordu Finn.

"Cinayet demek istiyor," diye açıkladı Valentine. "Bizim yaşamamıza izin veremez. Burada öğrendiğimiz hiçbir bilginin gün ışığına çıkmasına izin vermemesi gerekiyor. Söyledikleri doğru. Fugenio Pacelli kısa bir süre sonra Aziz mertebesine yükselmiş olacak. Zaten Hitler'in Papası olarak bilinirken bir de üstüne çocuğu olduğu ortaya çıkarsa? Vatikan'ın casusları ve suikastçıları yani gerçek olanları, Hollywood'un paranoyak senaryolarında yazılan uydurma ajanlar değil tüm bu olanları New York Times'm birinci sayfasından okumaktan hiç memnun olmayacaklar." Valentine öne doğru bir adım atarak, vücudunu hafifçe çevirdi. Böylece Delaney'e daha küçük bir hedef olmaya çalışıyordu.

"Aşağı yukarı doğru."

O anda Finn kısa bir süre sonra olacakları tahmin edebiliyordu. Her geçen saniye Valentine büyük bir

cesaretle ilerlemesini sürdürerek, polisin tüm dikkatini üzerine çekiyor, böylece Finn'in kaçmasını sağlamaya çalışıyordu. Annesinin bir zamanlar söylediği şu aptalca şey neydi? Kendini feda etmeyi göze almayan bir kalp asla güzel kızı kapamaz. Bazen dünyanın bu kadar iğrenç düşüncelerle nasıl var olmaya devam ettiğine şaşıyordu. Truvalı Helen bu konuda verilecek en güzel örnekti.

Ama bugün değil diye düşündü. Bugün değil, en azından benim açımdan. Cebinde bir demet anahtarlık olduğunu hatırladı, elini yavaş hareketlerle cebine sokarak Toyota'nın sivri anahtarını yumruğunun tam içine gelecek şekilde yerleştirdi. Birkaç saniye duraksadı. yutkundu, gözleri Valentine'in üzerinde, titriyordu. Yapacağı şeyin aslında tam olarak büyük bir cesaret gösterisi mi, yoksa kocaman bir aptallık mı olduğunu bilmiyor, bunun sebebinin içindeki öfke veya belki de son derece basit bir kendini koruma içgüdüğü olduğunu düşünüyordu. Tanrı aşkına! O Ohio'luydu.

Orada bu tür şeyler olmazdı! O bir kızdı!

"Saçmalık," diye fısıldadı. Delaney dönüp baktığında kızın kendisine doğru hızla yaklaştığını gördü. Kızın aklında o anda yalnızca Michelangelo'nun kadın bedenini parçalara ayırarak incelediği çizimler vardı. Finn'in harekete geçmesiyle Valentine de polise doğru ilerlemeye başladı.

O kısacık kader anında polis donup kalmış, ne yapması gerektiğine karar veremiyordu.

Finn'in anahtarla desteklenen yumruğunun adamın boğazında patladığı anda silah ateş aldı. Finn ikinci kez karanlığa gömülürken üstlerine kırılan ampulün parçaları yağıyordu. Yeni yaptırdığı otomobil anahtarının Delaney'in boynuna saplanışını, sivri metalin dayanılmaz bir ses çıkartarak adamın şah damarını parçalayışını ve kanların büyük bir tazyikle fişkirarak çenesine kadar geldiğini hissetti. Glock ikinci kez ateşlendi ve kurşun Finn'in kulağının yanından geçerken, silahtan çıkan kıvılcım anahtarın adamın boynunda açılan yaranın derinliğinin görünmesini sağladı. Delaney sersemleyerek geriye doğru sendelerken diğer eliyle yarasının üstünü kapatmaya çalışıyordu. Dizleri üzerine çökerek Roma'dan gelen adamın önüne yuvarlandı. Her nabız atışında hayattan biraz daha uzaklaştığını ve giderek dışarıdaki karanlığın, içini de kapladığını ve bilincini kaybetmekte olduğunu fark etti.

Zarif olduğu kadar da eski St Luke's Yerinin merdivenlerine oturan Finn önündeki parkı ve parktaki ağaçları izliyordu. Karanlığa rağmen çocuklar hâlâ parktaki oyunlarını sürdürüyorlar. Valentine'in girişteki odada yaptığı telefon görüşmesinin sesi kapıya dek ulaşıyordu. Buraya basından aklına gelebilecek herkesi çağırıyordu. Bu arada polis ve FBI da yoldaydı. Ayrıca şu anda tüm hikâyeyi internet aracılığıyla dünyaya yaymaya çalışan Barrie Kornitzer'i de çağırmişti. Hikâyenin bu kadar yayılması güvende olmalarını sağlamak için yeterli sayılırdı. En azından şimdilik.

Daha sonraki saatler ve günler kâbus dolu olacaktı ama en azından cinayetler sona ermiş, öldürülme tehlikesinin yarattığı çıldırtıcı korkunun etkisi azalmaya başlamıştı. Bir süre sonra annesine bir şekilde ulaşmış, başından geçenlerin hiç olmazsa bir kısmını anlatmalıydı. Belki biraz da Michael Valentine'den ve bulduğu ne ait sayfadan bahsedecekti. Ama henüz değil. Şimdi tek istediği biraz dinlenebilmektir. Karanlıkta göremediği çocukların söylediği tekerlemeye kulak kabarttı:

"Mattheu, Mark, Luke ve John, Bir zamanlar buradayken şimdi giden.

Yahuda, Andretv ölürken, Sıra geldi Paulee başını kaybeden"

Sonra başını ellerinin arasına alarak beklemeye koyuldu. Uzaklardan siren sesleri gelmeye başlamıştı. Bitmiş gibi gözükmesine rağmen Finn aslında her şeyin daha henüz başladığını biliyordu. Arkasından telefondaki Valentine'in sesini hâlâ duyabiliyordu. Parkta, ağaçların arkasındaki çocuk

sesleri bir rüyanın giderek etkisini kaybetmesi gibi azalıyordu.

"Simon basit biriydi.

Andrew kederli Thomas ise kuşkucu.

Yahuda hırsızdı."

Finn kendi kendine gülümsedi, gözlerini kapattı, belki kısa bir an için bile olsa uykuya daldı.